

Apă Vie

de Chuck Smith

Introducere: O umblare minunată cu Duhul

Partea I: Cine este Duhul Sfânt?

1. Personalitate și încă ceva pe deasupra
2. Misterul Treimii într-unul

Partea a II-a: Ce face Duhul Sfânt?

3. La lucru în lume
4. Păstrând capacul pus
5. Ajutorul divin al bisericii
6. Harul multiplu al lui Dumnezeu

Partea a III-a: Care sunt darurile Duhului?

7. Unitate în Diversitate
8. Cuvântul Înțelepciunii
9. Cum am știut noi?
10. Cum să plantezi un dud în ocean?
11. Speranță pentru bolnavi
12. Cel mai greu dar de avut
13. Proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu
14. Demascându-l pe cel Rău
15. O insultă intelectului; o binecuvântare sufletului
16. Ce a zis El?
17. Ajutorări - lucrarea tăcută
18. De-ajuns cu laptele!
19. Doar fă-o!
20. Păstrează-l simplu
21. O responsabilitate copleșitoare
22. Un ajutor gata în timp de nevoie.

Partea IV: Cum ar trebui să-l răspundem Duhului?

23. Adevăratul botez al focului

24. Cere și ți se va da

25. Un torent de dragoste

Epilog: Experiența finală

Note

Introducere: O Umblare Minunată cu Duhul

Când Isus era pe pământ, El era Persoana Trinității cu care omul avea cea mai apropiată legătură. Isus era aici pentru a-L reprezenta omului pe Dumnezeu, ceea ce a făcut într-un mod minunat - într-un așa grad încât El i-a putut spune lui Filip: "Cel ce m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl... Eu și Tatăl Una suntem" (Ioan 14:9; 10:30) Isus era Dumnezeu întrupat pe pământ.

La început ucenicii nu au recunoscut acest lucru. Însă de-a lungul timpului ei au realizat că atunci când ei umblau cu Isus pe drum, ei de fapt se plimbau alături de Dumnezeu. În cele din urmă au realizat că atunci când își puneau mâinile pe umărul Lui, de fapt își puneau mâinile pe umărul lui Dumnezeu. Au realizat că atunci când Isus le vorbea, ei auzeau chiar cuvintele lui Dumnezeu. Au înțeles că văzându-L pe Isus și compasiunea Lui pentru cei bolnavi, ei au privit inima lui Dumnezeu și dorința Lui de a îndrepta ceea ce era greșit. Când L-au văzut pe Isus luând biciul și alungându-i pe vânzători afară din templu, ei au fost martorii hotărârii lui Dumnezeu de a aduce curățenie în religia omului - sau mai corect, de a purifica omul de religie și de a-l aduce într-o relație pură cu Dumnezeu. Când L-au văzut pe Isus plângând cetatea Ierusalim pentru că oamenii ei nu au înțeles ocazia mântuirii pe care a dat-o Dumnezeu, ei au observat inima lui Dumnezeu fiind sfâșiată de șansele pierdute ale omenirii.

În timpul celor 30 de ani pe pământ, Isus i-a învățat pe ucenici pe îndelete și le-a dat multe porunci. Însă în ziua când s-a urcat în Cer le-a zis prietenilor Lui că de acum încolo le va da porunci și le va călăuzi activitățile într-un mod nou. Din acea zi, El îi va călăuzi și direcționa prin Duhul Sfânt.

Este important ca noi să înțelegem acest lucru. Duhul Sfânt este agentul principal al Trinității care lucrează în lume acum. El este Persoana Trinității cu care avem noi cea mai strânsă legătură. El este cel ce strânge trupul credincioșilor - mireasa lui Cristos - pentru a o prezenta Domnului. Iar biserica face lucrarea lui Dumnezeu în lume prin Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt este numit Paraklete, "cel chemat alături întru-ajutor". El ni s-a alăturat pentru a ne ajuta în orice situație. El este aici pentru a fi tăria noastră. El este aici pentru a fi îngrijitorul nostru. El este aici pentru a avea grija de urgențele ce au loc în viață. Oricând avem nevoie, în orice situație, putem ști că Duhul Sfânt este aici pentru a fi ajutorul nostru. El este Cel ce a fost chemat să ni se alăture pentru a ne ajuta.

Duhul Sfânt dorește o relație personală de iubire cu noi toți. El vrea să vină alături de tine și să te ajute în și prin orice situație treci. De aceea este atât de important ca fiecare dintre noi să cunoaștem persoana Duhului Sfânt, să-L cunoaștem în plinătatea Lui. Doar în acest mod vom putea experimenta alinarea, ajutorul și tăria pe care El le furnizează și de care noi toți avem nevoie.

Speranța Mea pentru Această Carte

Scopul acestei cărți este să te ajute să-L cunoști pe Duhul Sfânt în așa fel încât să te poți bucura de o relație plină și bogată cu El. Este dorința mea cea mai adâncă de a-L prezenta slava și frumusețea astfel încât tu să cauți să-L dai viața în totalitate, cunoscând și experimentând harul, dragostea, puterea și darurile Sale.

Dumnezeu vrea ca noi să-L cunoaștem nu doar ca pe un simplu creator sau ca pe o oarecare forță sau putere ce umple acest univers, ci ca pe un Tată iubitor și grijuliu, care L-a trimis pe Fiul Lui să moară pentru păcatele noastre. Isus a făcut posibil ca noi să ne putem bucura de această relație intimă prin mijlocirea și puterea Duhului Sfânt.

Mă rog ca prin harul lui Dumnezeu și prin această carte Domnul va dezvolta în tine o foame și o sete de nepotolit pentru Duhul Sfânt. Mă rog să ajungi într-o relație cu El personală și intimă astfel încât viața ta să fie transformată de puterea Lui.

Mă rog ca să ajungi să depinzi de El pentru călăuzire, sănătate, pentru tărie, alinare, înțelepciune și pentru putere. Și mă rog ca El să fie mai aproape de tine decât orice altă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată - ca tu să fii scăldat în slava Lui și astfel preschimbat în imaginea lui Cristos.

Ne așteaptă momente palpitate în aceste pagini! Însă nu trebuie să aștepti finalul cărții pentru a câștiga o mare binecuvântare. Te poți preda Duhului Sfânt chiar acum, lăsându-L pe El să ia controlul asupra ta și să te umple. Te îndemn să te răzgândești chiar acum și să-ți predai viața Lui. Apoi poți începe, chiar din acest moment, să te bucuri de o umblare minunată în Duhul, fiind încântat de plinătatea pe care Dumnezeu o dorește pentru fiecare dintre noi.

PARTEA I: Cine este Duhul Sfânt?

1. Personalitate și Încă Ceva pe Deasupra

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.

- Ioan 14:16, 17

Isus a fost o personalitate pe care să o ai prin preajmă cât timp a umblat pe pământ. Oamenii au învățat să se încreadă în El ca stăpân al oricărei situații. Când Îl aveai alături, nu te îngrijorai că va merge ceva rău; știai că El va avea grijă de tot. Cei ce fuseseră cu El de mult timp știau că El poate face față oricărei situații care ar putea apărea.

Un vameș ce-ți face zile fripte, încercând să strângă taxe ce nu sunt datorate? Nici o problemă; Isus este aici. “Du-te și prinde un pește” Domnul îi spune lui Petru. “la moneda din gura lui și plătește taxele.”

Ce la îndemână e să-L ai alături!

Sau poate ai atras o mulțime de oameni și nu ai mâncare. Stai fără grijă. Iată un băiat cu cinci pâini și doi pești. Așează-i pe oameni pe grupuri și Isus va vea grijă de ei. Și când totul se va fi terminat, vei descoperi că ai strâns 12 coșuri pline de resturi.

Cum am mai zis, e la îndemână să-L ai alături.

Sau poate că fariseii încearcă să te împiedice și să te încurce cu o întrebare tehnică. Nu năduși prea tare; Isus se va ocupa de ei. Nici nu te mai gânde. Las-o în seama Stăpânului.

Bine, dar dacă ești într-o mare furtunoasă și în pericol de a te scufunda? Ce faci atunci? Aceeași cântare, strofa a parta. Isus are puterea de a potoli furtuna și de a te aduce în siguranță la limanul Lui dorit.

Cum am spus, este întotdeauna bine să-L ai pe Isus prin preajmă.

Aceasta este lecția pe care au învățat-o ucenicii de multe ori de-a lungul celor trei ani minunați. Au descoperit că Isus era o Persoana foarte la îndemână pe care să o ai alături. Nu trebuiau niciodată să se îngrijoreze când Isus era prezent. Au învățat să se relaxeze și să fie încrezători pentru că știau că Domnul era acolo pentru a-i ajuta.

Schimbări în Vânt

Însă prin cel de-al XIV-lea capitol al evangheliei după Ioan, vânturile schimbării au început să sufle. Isus arată clar că urmează să meargă pe cruce pentru a fi răstignit. Cu toate că ucenicii Lui nu înțeleg nimic din ce spune, totuși ei sunt foarte speriați de cuvintele Sale. Ei nu vor ca El să plece, iar inimile lor se umplu repede de teamă și agitare. Chiar faptul că Isus a zis, “Să nu vi se tulbure inima,” ne indică tulburarea pe care o aveau oamenii Lui și faptul că erau speriați. Ce vom face fără Isus? se întrebau ei. Astfel că Isus le răspunde întrebărilor lor nerostite:

Și eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi. (Ioan 14: 16, 17).

Acesta este un punct fundamental în Evanghelia lui Ioan. Isus le spune prietenilor Lui, “Este adevărat că mă voi duce într-un loc în care voi nu puteti veni acum. Însă nu vă temeți! Mă voi duce să pregătesc un loc pentru voi și peste ceva timp mă voi întoarce și vă voi primi la Mine. Însă între

timp, nu vă voi lăsa fără alinare. Nu vă voi lăsa fără ajutor. Îi voi cere Tatălui să vă dea pe altul să vină alături de voi ca să vă ajute. Nu vă voi abandona; nu vă voi lăsa orfani.”

Cuvântul grec tradus “orfani” în Ioan 14:18 este *orphanous* în mod literal “orfani.” “Nu vă voi lăsa orfani”, le promite Isus prietenilor Săi. Și ca să-și țină promisiunea, Stăpânul a zis că se va ruga Tatălui și Îi va cere să le dea ucenicilor un alt “Mângâietor”.

În greacă, cuvântul “Mângâietor” este *parakletos*. Para este în greacă prepoziția pentru “cu” sau “alături de”, în timp ce kletos este cuvântul pentru “chemat”. Deci Isus le spune prietenilor Săi că Îi va cere Tatălui să trimită un al Ajutor care va veni alături de ei pentru a-i ajuta. Și ajutorul pe care îl vor primi va fi Ajutorul Însuși!

Agentul Special al lui Dumnezeu

Duhul Sfânt este Dumnezeu Însuși, o Persoană cu care te poți bucura de o relație personală. El nu este doar o forță impersonală sau putere sau esență în univers, ci este, mai degrabă, o Persoană care poate vorbi cu tine și căreia îi poți vorbi. El este o Persoană care te poate călăuzi, care te poate ajuta, te poate întări și te poate învăța adevărul lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este agentul prin care Dumnezeu lucrează azi în lume, în biserică și în credincioși. Acesta este motivul pentru care noi trebuie să fim bine familiarizați cu Duhul Sfânt, căci El este cel pe care Domnul L-a pus deasupra bisericii pentru a-i călăuzi, ghida și împuternici activitățile.

Când Isus le-a spus ucenicilor “Și eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16), El își încuraja oamenii să se pregătească pentru o cale nouă prin care Dumnezeu va relaționa cu ei. O cale nouă, însă nu o cale total necunoscută.

În greacă, cuvântul alt din expresia “alt Mângâietor” este *allos*, care înseamnă “de același fel sau aceeași calitate”; altul din aceeași specie.” Un alt cuvânt grecesc, *heteros*, de asemenea poate fi tradus “alt”, însă semnifică “de o calitate diferită.” De exemplu, să presupunem că vei închiria o mașină de la un sediu de închiriat mașini. Când te apropii de tezghea, ei îți spun: “Ne pare rău, domnule. Ați rezervat o mașină mică, însă acum nu avem nici una disponibilă. Vă putem oferi o altă mașină, o mașină cu 8 locuri, cu același preț. Puteți accepta?” Cuvântul *allos* în greacă este *heteros*. Nu este același fel sau de aceeași calitate. Pe de altă parte, presupunem că ați rezervat mașina cu 8 locuri și ei ar spune: “Ne pare rău, nu vă putem da mașina cu 8 locuri, însă vă putem da un Mercedes în loc.” Acesta ar fi un autoturism de o calitate mai mare sau mai mică decât cel rezervat (*allos*).

Deci când Isus spune că Duhul Sfânt este de aceeași calitate ca El Însuși, El de fapt spune că Duhul Sfânt posedă aceleași calități esențiale ca și El, în special calități divine și de personalitate. În esență, El le spune ucenicilor

“Am fost împreună cu voi, însă acum plec. Însă nu vă voi lăsa singuri, ci voi ruga pe Tatăl să vă dea un alt Mângâietor -allos, de aceeași calitate, același fel, ca și Mine, Tot așa cum am fost eu cu voi și am avut grijă de orice situație pentru voi, tot așa Duhul Sfânt va fi cu voi de acum încolo și va avea grijă de orice situație pentru voi.”

Este Duhul Sfânt o Persoană?

Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le știm despre Duhul Sfânt pentru a-L aprecia pe deplin și pentru a-L înțelege lucrarea și pe El. Primul lucru este că Duhul Sfânt este într-adevăr o Persoană, și noi trebuie să recunoaștem acest lucru dacă vrem să avem o relație cu El.

Dacă te gândești la Duhul Sfânt doar ca esență, doar ca forță, doar ca putere, vei descoperi că este imposibil să ai o relație personală cu El. Nu poți avea o relație plină de semnificație cu o esență sau cu o forță. Ai încercat vreodată să fii personal cu o nișă electrică? Dar cu o turbină de abur? Cu un motor de mașină?

Bineînțeles că nu. Gândul acesta este absurd. Și este la fel de absurd să te gândești la Duhul Sfânt ca la o esență sau forță sau o putere impersonală ce infiltrază universul, și totuși să speri să-L chemi la vreme de nevoie.

Nu, Duhul Sfânt este o Persoană care a fost trimisă de Tatăl la cerința lui Isus să vină alături de tine ca să te ajute. Isus a zis: “Voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Ajutor... Duhul adevărului.”

Atacuri asupra Duhului Sfânt

Multe culte atacă personalitatea Duhului Sfânt, tot așa cum atacă divinitatea lui Isus. Martorii lui Iehova sunt un asemenea grup de cult. Liderii Turnului de Veghe învață că Duhul Sfânt nu este o Persoană deloc, ci doar o esență sau o influență. Acești oameni spun că Duhul Sfânt nu este chiar un “El”, ci un lucru. În conformitate cu ei, nu ar trebui să vorbim despre Duhul Sfânt, ci despre un duh sfânt - o influență sau o putere emanată de Dumnezeu, nu mai personală decât briza unui ventilator.

Aceasta este aceeași greșeală pe care a făcut-o și erezia din biserica primară numită Arianism, numită astfel pentru că liderul ei purta numele Arius, un preot din Alexandria (D.C. 256-326). Arius învăța că doar Tatăl era într-adevăr Dumnezeu; și Fiul și Duhul Sfânt erau inferiori și creați. Nici unul nu posedau din natură sau de drept vreuna din calitățile nemuririi, suveranității, înțelepciunii desăvârșite, a bunătății sau purității.

Martorii lui Iehova au împrumutat multe din ereziile acestei orori ariene. Din fericire, toate argumentele lor fuseseră anticipate și răspunse mai mult de 16 secole în urmă. Și mai important, Scriptura declară clar și revelează faptul că Duhul Sfânt este într-adevăr o Persoană.

Un alt grup, numit secta lui Isus doar, nu neagă personalitatea Duhului Sfânt, însă neagă faptul că El este o Persoană distinctă în Trinitate. Această sectă este destul de puternică în partea sudică a Statelor Unite și s-a răspândit vestic până în Arizona. Erezia ei nu este arianism, ci sabellianism, care neagă separarea celor trei persoane ale Trinității. Această sectă insistă pe faptul că Isus este singurul Dumnezeu; El este Tatăl, El este Fiul și El este Duhul Sfânt. Secta învață că cele trei “personalități” ale lui Dumnezeu în realitate sunt doar trei măști purtate de un Dumnezeu.

Însă Biblia nu spune așa, ci foarte clar și ferm învață că Duhul Sfânt este o Persoană, aceeași în esență ca Tatăl și Fiul, și totuși separată în personalitate de amândoi.

Inteligență, Voință și Emoție

Pentru ca o ființă să fie considerată o persoană, el sau ea trebuie să posede anumite caracteristici. Mai întâi dintre aceste caracteristici este inteligența, apoi e voința și pe locul trei emoția. Toate trei sunt necesare pentru a avea personalitate. Ființele umane le posedă pe toate trei și astfel pot fi într-adevăr considerate persoane. Însă pietrele, bicicletele, florile, stejarii și chiar calculatoarele nu au personalitate; ne sunt de ajutor și sunt plăcute și foarte dorite, însă nici unul dintre ele nu poate fi considerat persoană. Nu au inteligență, voință și emoție.

Totuși, când ne gândim la ceea ce spune Biblia despre Duhul Sfânt, foarte repede devine clar că El este într-adevăr o Persoană ce posedă inteligență, voință și emoție. Haideți să luăm fiecare din aceste atribute în parte.

1. Inteligența. În 1 Corinteni 2:10,11, apostolul Pavel scrie despre cunoștința îndeaproape a Duhului despre “lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” - indiscutabil, o descriere a inteligenței. El scrie:

Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Prin tot acest pasaj i se atribuie inteligență divină Duhului Sfânt. Pavel insistă asupra faptului că Duhul Sfânt “cunoaște” lucrurile lui Dumnezeu. Doar o persoană cu inteligență poate “cunoaște” ceva. Și nu numai că El cunoaște acesete “lucruri adânci”, Pavel spune că Duhul ne și “învață”, ajutându-ne să comparăm “lucrurile duhovnicești cu lucruri duhovnicești” (1 Corinteni 2: 13)

Nu pierdeți ceea ce spune Pavel aici despre Duhul Sfânt. Mai întâi, Dumnezeu ne “revelează” lucruri prin Duhul Sfânt. Apoi, Duhul Sfânt “caută” toate lucrurile, chiar și “lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu pe care omul nu le cunoaște, Duhul le cunoaște. Și apoi, Duhul lui Dumnezeu ne “învață” despre lucrurile pe care

Dumnezeu ni le dă în mod liber ajutându-ne să comparăm un lucru duhovnicesc cu altul.

Toate aceste activități în mod evident necesită inteligență, una din componentele cheie ale personalității. Biblia insistă asupra faptului că Duhul Sfânt posedă inteligență.

2. Voința. De asemenea se spune despre Duhul Sfânt că are voință. Când vorbește despre darurile Duhului în 1Corinteni 12, Pavel spune că dă “fiecăruia în parte după cum voiește” (versetul 11). Deci, Duhul Sfânt decide ce fel de dar spiritual primește fiecare credincios. Acțiunea alegerii revendică faptul că are voință. Iar în Fapte 15:28, apostolii și-au prefațat judecata asupra doctrinei bisericii zicând: “Căci s-a părut potrivit Duhului Sfânt și nouă”. Zicând aceasta, ei au atribuit Duhului Sfânt aceeași abilitate de judecată pe care o posedau ei înșiși.

În anumite ocazii, Biblia spune că Duhul interzice slujitorilor Lui să viziteze anumite zone, demonstrându-și voința astfel:

Fiindă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie (Fapte 16:6,7)

Doar persoanele cu voință sunt capabile să “interzică” oamenilor din luarea anumitor decizii sau să nu le permită urmarea altui plan. Și totuși, Duhul Sfânt a făcut ambele lucruri, arătând clar că El este o Persoană cu voință.

3. Emoție. Duhul Sfânt are emoție. Pavel i-a avertizat pe efeseni: “Nu mâhniți Duhul Sfânt al lui Dumnezeu” (Efeseni 4:30) De asemenea, în Vechiul Testament, Isaia a scris: “Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” (Isaia 63:10) Poți întrista Duhul Sfânt.

Acest lucru ar fi imposibil de spus despre o simplă esență sau ne-persoană. Ar fi ridicol să spui: “Nu mâhni planta, te rog”, sau “Ai întristat planta aceea. Acum e supărată pe tine”. Nu-i poți spune acest lucru nimănui altcuiva decât unei persoane. Duhul Sfânt este o persoană care te iubește și care poate fi mâhnită și întristată de tine.

Pe o fațetă pozitivă, în Romani, Pavel vorbește despre dragostea Duhului (Romani 15:30). Acum mă întreb: Ai auzit vreodată o predică despre dragostea Duhului Sfânt? Cu siguranță ai auzit predici despre dragostea lui Cristos. Pavel deseori a vorbit despre dragostea lui Cristos și cu siguranță noi toți am auzit predici despre dragostea lui Dumnezeu. Însă, destul de interesant, dragostea Duhului Sfânt este rareori discutată în predici. Și totuși este un fapt biblic.

Încă o dată, doar o persoană poate iubi. Poți adora o plantă sau o floare în casa ta, însă ar fi un nonsens să spui, “Vai, planta aceasta chiar te iubește.

E așa de pasionată de tine!” Însă ar avea sens să spui “Duhul Sfânt te iubește. De fapt, e pasionat de tine!” Și mai bine decât atât, e adevărat.

Pronumele Personale Sunt pentru Oameni

Pronumele personale sunt folosite de asemenea pentru Duhul Sfânt. În timp de cuvântul *duh* este neutru (acesta fiind motivul pentru care mulți oameni vorbesc despre Duhul Sfânt ca esență decât ca persoană), este o realitate faptul că pronumele personale sunt folosite cu referință la Duhul Sfânt. De 16 ori în Noul Testament pronumele grecesc pentru Duhul Sfânt este *echeinós*, care înseamnă “el”, un pronume de gen masculin. Îl găsim în Ioan 14:26, care spune: “Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile.” El[*echeinós*] Găsim același lucru în Ioan 15:26: “Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care precede de la Tatăl, El [*echeinós*] va mărturisi despre Mine.” Și iar, în Ioan 16:13: “Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” Aceleași întrebări se găsesc și în Ioan 14:16,17 și 16:7-14.

Toate aceste pronume personale folosite referitor la Duhul Sfânt pot semnifica doar faptul că El este într-adevăr o Persoană.

Duhul este Tratat ca o Persoană

Multe tratamente personale sunt acordate Duhului Sfânt. Îngăduiți-mi să vă dau doar trei exemple.

Duhul poate fi mințit, ca în cazul lui Anania și Safirei din Fapte 5. Petru a răspuns acestor minciuni zicând: “Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? (Fapte 5:3)

Duhul Sfânt poate fi împotrivit. Ștefan, în apărarea sa ce se găsește în Fapte 7:51, le-a zis compatrioților săi evrei: “Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt! Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.”

Duhul Sfânt poate fi hulit. Marcu 3:28,29 înregistrează ceea ce a zis Isus: “Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele, pe care le vor rosti oamenii, li se vor ierta; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta îndurare în veac: ci este vinovat de un păcat vesnic.”

Bineînțeles că este imposibil să minți, să te împotrivești sau să hulești o ne-persoană. Și totuși, oamenii fără Dumnezeu fac toate aceste trei lucruri Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt se Comportă ca o Persoană

Duhul Sfânt vorbește. Încă o dată, este dificil să te gândești la altceva decât o persoană vorbind. Și totuși, Fapte 13:2 spune: “Pe când slujeau

Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: “puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”” Iar în 1Timotei 4:1, Pavel scrie: “Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință”. Apocalipsa 2:7 de asemenea: “Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”.

În al doilea rând, Duhul mijlocește. Pavel scrie în Romani 8:26: “Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Apoi în Ioan 15:26, Isus ne spune: “Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” Deci Duhul mărturisește despre Isus.

În al treilea rând, Duhul lui Dumnezeu învață. “Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”, spune Ioan 14:26. Neemia 9:20 ne spune: “Le-ai dat Duhul Tău cel bun ca să-i facă înțelepți; n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor, și le-ai dat apă să-și potolească setea”.

În al patrulea rând, Duhul împărașește cu noi. Pavel a spus: “Harul Domnului Isus Cristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Duhului Sfânt, să fie cu voi toți! Amin.” (2Corinteni 13:14)

În al cincilea rând, Duhul rămâne cu oamenii. Geneza 6:3 zice: “Atunci Domnul a zis: “Duhul Meu nu va rămâne de-a pururea cu omul.””

În al șaselea rând, Duhul face minuni. Pavel a scris că evanghelia a fost propovăduită “fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, de la Ierusalim și țările de prin prejur, până la Iliric, am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos.” (Romani 15:19)

În ultimul rând, Duhul Sfânt ne călăuzește. Ce adevăr minunat și glorios este acesta! Noi putem cunoaște pentru noi înșine călăuzirea divină a Duhului, întocmai precum Pavel și camarazii săi au experimentat: “Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar duhul lui Isus nu le-a dat voie.” (Fapte 16:6,7)

Doar o persoană ar putea face toate aceste lucruri. Însă aceasta nu este o chestiune pentru o simplă speculație intelectuală. Datorită faptului că Duhul Sfânt este o Persoană, noi ne putem bucura de o relație cu El hăruiată cu toate aceste atenții iubitoare și personale!

Unde Te Conduce El?

Când umbli cu Duhul, dezvoltă o relație cu El și răspunzi lucrării pe care o face în tine, este foarte posibil ca și tu să ai aceste experiențe glorioase, supranaturale. Uneori nu va fi nici un răspuns mai adecvat decât să plângi. Altă dată, vei experimenta o bucurie imensă sau o dragoste copleșitoare.

Sunt multe răspunsuri posibile când umblăm în Duh și îngăduim să fim conduși de El.

Este întotdeauna glorios să realizezi faptul că mâna lui Dumnezeu este asupra ta, călăuzindu-te de-a lungul căii drepte. Bineînțeles că la acel moment nu vei recunoaște mâna călăuzitoare a Duhului Său; însă pe parcurs când întâmplarea începe să ia ansamblu, îmi pică fisa: Dumnezeu mă conduce!

Acum câțiva ani am fost invitat să vizitez o soră de la Capela Calvarului care-și rupsese spatele într-un accident de mașină foarte grav. M-am dus la spitalul Sf. Iosif să mă rog pentru ea și curând am descoperit că în camera ei de șase paturi mai erau încă două surori de la biserică. Dumnezeu a planificat în așa fel încât le-am putut vedea pe toate trei. Nu știam că celelalte două erau acolo, însă când am intrat în cameră fiecare în parte s-a bucurat și a crezut că am venit să o vizitez pe ea. (M-am rugat cu toate)

Părăsind camera și îndreptându-mă spre lift, nu mă mai puteam controla. “Doamne, iubesc eficacitatea Ta”, am spus. “Nu știi câte camere sunt aici în acest spital, însă știi că sunt destule. Însă Tu, Doamne, ești atât de eficient, încât le-ai pus pe aceste surori de la biserică împreună ca să le pot vizita pe toate trei în același timp! Acest lucru e atât de minunat!”

M-am urcat în lift și am apăsat butonul pentru parter, însă când s-a deschis ușa și m-am uitat, am știut că sunt pierdut. Ajunsesem în vestibulul asistentelor, nu în hol. Astfel că am intrat înapoi în lift, gândindu-mă că altcineva a oprit liftul pentru acel etaj. Însă când m-am uitat să văd la ce etaj, lumina indica P- parter. Eram într-adevăr confuz. O asistentă mi-a văzut expresia feței și m-a întrebat: “căutați holul?”

“Da, ce-au făcut cu el?” am răspuns

“Ați luat liftul de serviciu”, a zis ea. M-am uitat sus și era scris mare cât casa: “Lift de Serviciu, Doar Pentru Personal”.

“Aaa, îmi pare rău”, am zis. “Nu am fost deloc atent sus.”

“Nu-i nimic”, m-a asigurat ea. “Deci,... cum ajung în hol?” am întrebat.

“E foarte simplu”, a răspuns ea. “La primul hol o luați la dreapta și ajungeți chiar în hol.”

I-am mulțumit și mergând înainte mă gândeam ce greșeală stupidă!

Când am luat-o la dreapta spre un coridor scurt, am văzut o fată stând în picioare și plângând. S-a uitat la mine, m-a văzut și a strigat: “Chuck!” Imediat a venit alergând la mine și a început să suspine aproape isteric. Când, într-un final, am calmat-o suficient, am întrebat: “Ce s-a întâmplat? Ce pot face? Spune-mi - să ne rugăm. Pentru ce să ne rugăm?”

“Chuck”, zise ea, “cel mai bun prieten al meu din întreaga lume - omul care m-a condus la Isus Cristos - chiar acum este într-o operație pe creier. Acest om este un așa minunat creștin. A fost misionar în Africa și a fost trimis acasă pentru această operație. Doctorii spuns că are șanse mici să mai poată umbla după operație. Are o tumoare pe creier despre care ei cred că deja i-a afectat abilitatea de a merge și ei cred că...” Și a izbucnit iar în lacrimi. “Chuck, nu pot măcar să mă gândesc la un om al lui Dumnezeu atât de minunat să fie paralizat. Sunt pur și simplu devastată.”

Dumnezeu a făcut posibil să ne rugăm împreună. I-am dat câteva pasaje din Biblie și am îndrumat-o spre Isus. “Eram atât de disperată,” îmi zice ea când am terminat. “Eram aici rugându-mă: Doamne, nu pot face față acestei situații. Te rog trimite pe cineva să mă ajute, să se roage cu mine.” S-a oprit pentru un moment, apoi a continuat. “Apoi, când mi-am ridicat privirea, tu mergeai spre hol.” Chiar atunci mi-a picat și mie fisa. Greșeala mea nu era o simplă eroare stupidă. Dumnezeu a pregătit întreg scenariul. Și atunci am realizat: mâna lui Dumnezeu este peste mine! El mă conduce prin Duhul Lui!

Imaginează-ți emoția, sângele curgându-mi rapid prin vene! Fusesem atât de emoționat de eficiența lui Dumnezeu încât în drumul meu spre hol nu am fost atent la ce scris deasupra ușilor liftului. Însă Dumnezeu a folosit neatenția mea ca să mă ducă la un anumit coridor. Dacă aș fi folosit liftul principal, aș fi ieșit în hol și dus aș fi fost. Însă Duhul Sfânt m-a condus spre un anume coridor pentru a ajuta nevoia unei tinere care în disperarea ei striga către Dumnezeu după ajutor.

El va face același lucru și pentru tine. Pe măsură ce umbli în Duh și continui lucrurile Duhului, și tu vei fi binecuvântat cu experiențe emoționante care te vor înfiora până-n rărunchi. Vei vedea puterea lui Dumnezeu pe măsură ce ești martor diferitelor manifestări ale Duhului. Este întotdeauna emoționant să fii parte din ceea ce face Dumnezeu.

Pe cât de emoționante sunt, totuși ele nu sunt ceea ce căutăm. Experiențele extatice pot fi minunate, însă nu pot fi niciodată țelul nostru. Țelul nostru - al tău și al meu - trebuie întotdeauna să fie să vrem mai mult din Dumnezeu, și El să aibă mai mult din noi.

Același lucru vrea și Duhul, de asemenea. El vrea o relație personală cu tine, care este călduroasă, intimă și care crește. El vrea să te cunoască și să fie cunoscut de tine.

Deci, ce spui?

2. Misterul Trinității într-Unul

Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... “Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul...”

- 1 Timotei 3:16

Fiecare iubește un mister bun. Te ghemuiești într-un scaun confortabil, pui deoparte neîncrederea, te lași purtat într-o lume exotică plină de schimbări ciudate și încerci să-ți dai seama cine a făcut-o înainte de a ajunge la ultima pagină. Deseori pronosticul tău e departe de adevăr, însă din când în când chiar ai dreptate. Și atunci nu te poți abține din a gândi triumfător: păzea, Sherlock Holmes!

Scriptura are propriile mistere - la fel de intrigante și de captivante ca orice alt mister creat de ultimul autor de carte de succes, însă sunt infinit de mult mai dificile. Nici o minte umană nu le poate verifica profunzimea. Cine poate explica pe deplin cum Dumnezeu poate fi suveran și totuși poate da oamenilor liberul-arbitru? Cum Isus a putut fi 100% uman și 100% divin? O mie de asemenea enigme ne confruntă de-alungul paginilor Bibliei. Însă probabil cel mai mare mister biblic este Trinitatea.

Cel Mai Mare Mister

Când ne gândim la Trinitatea (sau triunitatea) lui Dumnezeu, mai întâi de toate trebuie să recunoaștem din Scriptură că într-adevăr este un mister. În 1Timotei 3:16 Pavel a declarat: “Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... “Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul...”

Deci e atât de mare taina, încât mințile noastre nu se pot învălui în jurul realității ei. Noi pur și simplu nu putem înțelege misterul Trinității. Însă aceasta n-ar trebui să ne surprindă. Trebuie să ne amintim faptul că avem de-a face cu un Dumnezeu infinit, iar când încercăm să-L înțelegem cu mințile noastre limitate, suntem sortiți să ne confruntăm cu dificultăți de netrecut. Cum putem vorbi despre un Dumnezeu și totuși trei Persoane ale acestui Dumnezeu? Și totuși aceasta ne prezintă Scriptura.

Nu am nici o intenție de a explica Trinitatea. Este mai presus de capacitatea minții umane să înțeleagă pe deplin. Noi trebuie pur și simplu să acceptăm ceea ce ne spun Scripturile: Există unul Dumnezeu manifestat în trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

G. Campbell Morgan a explicat o mare parte din problema noastră de a înțelege Trinitatea. El a declarat: “Ideea unei esențe constând ca măsură întreită și într-o trinitate de relații nu găsește nimic în fenomenul naturii după care se poate modela ca simbol suficient.” Aceasta înseamnă că nu există nici un simbol în universul fizic care poate ilustra în mod adecvat triunitatea lui Dumnezeu.

Și totuși noi încercăm să găsim una. Noi încercăm întotdeauna să găsim un fel de simbol cu ajutorul căruia putem face o analogie pentru a descrie Trinitatea. Însă, așa cum a zis și Morgan, în natură pur și simplu nu există nimic care să poate descrie în mod adecvat triunitatea lui Dumnezeu. Pavel

a numit-o mister și, pentru că este un mister, nu ne putem aștepta să îl reducem la precepte logice.

Mințile noastre finite se revoltă împotriva acestui lucru. Se spune: “Trinitatea este o contradicție; cum poate fi un Dumnezeu și totuși trei persoane în acest unul Dumnezeu?” Datorită dificultății de a înțelege Trinitatea, întotdeauna vor exista acele persoane care vor fi gata să sară și să nege cele trei Persoane ale Trinității. Însă aveți grijă! Negarea Trinității aduce întotdeauna cu ea negarea deității a lui Isus Cristos și a personalității Duhului Sfânt.

Unii oameni au sugerat că Trinitatea este o absurditate matematică. Unu plus unu plus unu, arată ei, este egal cu trei. Însă acest lucru nu demonstrează nimic. Unu înmulțit cu unu înmulțit cu unu este egal cu unu. Nu poți demonstra Trinitatea matematic.

Nu, noi trebuie să persistăm în ceea ce declară Biblia despre natura lui Dumnezeu. Iar Biblia spune că Duhul Sfânt este Dumnezeu. Ne învață că există unul Dumnezeu, manifestat în trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Confesiunea Westminster spune așa: “Nu este decât unul Dumnezeu viu și adevărat. În unitatea Trinității sunt trei persoane. Un Dumnezeu al substanței, puterii și veșniciei. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.”

În Vechiul Testament

Triunitatea lui Dumnezeu nu este nici pe departe la fel de clară în Vechiul Testament așa cum este în Noul Testament. Și totuși, în mod clar avem indicații, aluzii și declarații în Vechiul Testament despre cele trei Persoane ale Trinității.

Duhul Sfânt este menționat de aproape 80 de ori în Vechiul Testament, de cele mai multe ori cu denumirea “Duhul Domnului”, “Duhul lui Dumnezeu” sau “Duhul Sfânt”.

Prima mențiune a Duhului Sfânt pe nume se găsește în Geneza 1:2: “Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” Deja din versetul al doilea ni se prezintă Duhul Sfânt.

Însă se poate vedea o aluzie a existenței Duhului chiar din primul verset al Bibliei. Geneza 1:1 spune: “La început Dumnezeu.” Cuvântul ebraic tradus prin Dumnezeu este Elohim, o formă de plural (la singular este El). Este interesant că prima mențiune a lui Dumnezeu în Biblie folosește o formă de plural și nu una de singular.

Unii au căutat să explice această formă de plural numindu-l “plural al maiestății” sau “plural al accentuării”. Însă această explicație pare a avea nici o bază gramaticală sau în folosire. Doar câteva versete mai târziu, Scriptura ne spune: “Apoi Dumnezeu (Elohim) a zis “să facem (pronume la forma de plural) omul după chipul și asemănarea Noastră. (1:26) Cu cine vorbea Dumnezeu? Dumnezeu a zis să *facem* după chipul *nostru* și asemănarea *noastră*. Pronumele personale la plural folosite aici referitoare la Dumnezeu ar trebui să șteargă orice nevoie pentru un concept cum ar fi “pluralul maiestății”.

Alte aluzii la fel de intrigante despre Trinitate pot fi găsite în Vechiul Testament. Cred că strigătul lozincă al Israelului din vechime ne îndreaptă spre Trinitate. Deuteronom 6:4 -“Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.” - este numit Shema de către evrei (shema este cuvântul ebraic pentru “ascultă”). Era scandat mereu în timpul închinării la templu, în special în timpul zilelor festive. Închinătorii strigau mereu în mod repetat: Shema Ysrael Yahweh Elohim achad Yahweh.” Mereu și mereu afirmau că Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.” Unicitatea lui Dumnezeu a fost fundamentul întregii religii ebraice.

Și totuși, chiar formularea din Shema este revelatoare. Yahweh este numele legământului al lui Dumnezeu folosit de evrei, în timp ce Elohim este forma de plural al lui El, care înseamnă “Dumnezeu”. Cuvântul achad indică o unitate compusă, nu o unitate singulară. De exemplu, când Dumnezeu a creat-o pe Eva din Adam, El a zis: “Și se vor face un singur (achad) trup” (Geneza 2:24), o unitate compusă.

Un cuvânt ebraic diferit - yachad - este cerut când se intenționează o unitate singulară. Dacă acest termen ar fi fost folosit în Shema în locul lui achad, nu am avea nici o bază din Vechiul Testament pentru a accepta ideea unei Trinități. Dar faptul că forma de plural Elohim este împerecheată cu achad - chiar și în scandarea monoteistică a evreilor - sugerează triunitatea lui Dumnezeu.

Mai târziu, când Moise l-a instruit pe Aaron despre cum să pună binecuvântările lui Dumnezeu peste oameni, a fost instruit să spună: “Yahweh (Domnul) să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” (Numeri 6:24) Observați declarația întreită a lui Yahweh. Un Dumnezeu (Yahweh) - însă de ce trebuie numele repetat de trei ori? Domnul a zis: “Vei pune numele meu peste copiii lui Israel iar eu îi voi binecuvânta.” Aceasta este trinitatea binecuvântării în unitate.

Secole mai târziu, când Isaia a avut viziunea Domnului sus și înălțat stând pe un scaun de domnie, el a auzit serafimii zicând: “Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; întreg pământul este plin de slava Sa!” (Isaia 6:3). De ce să repete de trei ori “sfânt”? încă o dată este o mărturie întreită, de data aceasta despre sfințenia lui Dumnezeu.

În profeția lui Isaia 48:16, Mesia zice: “Apropiați-vă de Mine și ascultați! De la început n-am vorbit în ascuns, de la obârșia acestor lucruri, am fost de față. Și acum, Domnul Dumnezeu m-a trimis cu Duhul Său.” O altă traducere - “Domnul Dumnezeu m-a trimis pe mine și pe Duhul Său.” - care reflectă mai mult în mod literal versiunea originală în ebraică. Observați că Mesia, Isus, spune că Domnul Dumnezeu și Duhul Său l-au trimis. Aceasta este o profeție a venirii lui Mesia, și mai târziu venirea timpului Duhului Sfânt.

În Noul Testament

În Noul Testament, bineînțeles, triunitatea lui Dumnezeu este predicată de la Matei până la Apocalipsa. Matei 3:16 spune: “De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și au văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El.” În timp ce Isus era botezat și Duhul lui Dumnezeu cobora peste El, o voce din ceruri a zis: “Acesta este Fiul Meu în care-mi găsesc plăcerea.” Isus a fost botezat, Duhul a coborât, iar Tatăl a vorbit din ceruri. Toți cei trei membri ai Trinității sunt la lucru în mod clar aici.

În Ioan 14:16-17, Isus a zis: “Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.” La rugămintea lui Isus, Duhul Sfânt urma să fie trimis de Dumnezeu. Aceeași promisiune este repetată în Ioan 14:26: “Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” Observați încă o dată, toți cei trei membri ai Trinității sunt prezenți în mod clar.

Când Isus și-a însărcinat ucenicii să meargă și să învețe toate popoarele, El le-a spus să-i boteze pe noii credincioși “în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (Matei 28:19). Observați că ei trebuiau să-i boteze pe acești nou credincioși “în numele” (singular) Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Din nou, toți trei sunt incluși.

Când Petru a vorbit în Fapte capitolul 10 grupului ce se adunase la casa lui Corneliu, el a declarat “cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret” (verset 38). Observați încă o dată, toți trei sunt menționați.

În scrisoarea către Efeseni, Pavel a spus: “Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează în toți și care este în toți” (Efeseni 4:4-6). Trinitatea este proclamată încă o dată: un Duh, un Domn, un Dumnezeu. Unu înmulțit cu unu înmulțit cu unu egal unu.

Este interesant că în pasajele ca cele ce au fost citate, Duhul Sfânt de obicei este menționat al treilea, după Tatăl și Fiul. Aceasta explică de ce este de obicei definit ca a treia Persoană a Trinității. Însă în cazul când cineva ar crede că această practică implică inferioritatea, în pasajul din Efeseni s-a inversat ordinea normală. Duhul este menționat primul, Isus al doilea și Dumnezeu Tatăl al treilea.

Într-un mod similar, Pavel a spus în Romani 15:30: “Vă îndemn dar fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine.” Aici vedem cei trei membri ai Trinității încă o dată, dar de data aceasta Isus este menționat mai întâi, Duhul Sfânt al doilea și Tatăl al treilea.

Îngăduiți-mi să mai dau un exemplu pentru a dovedi că ordinea menționării nu are nimic de-a face cu superioritatea sau cu inferioritatea. În binecuvântarea lui Pavel din II Corinteni, apostolul Pavel a scris: “Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi toți! Amin.” (13:14) Ordinea este irelevantă.

Importanța dovezilor ne îngăduie să spunem cu încredere că Noul Testament învață despre un singur Dumnezeu manifestat în trei Persoane co-egale. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt una și totuși sunt diferiți și separați. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este la fel de divin precum Tatăl și Fiul.

Caracteristicile Deității

O altă modalitate de a vedea deitatea Duhului este observarea multelor calități divine pe care Scriptura declară că El le posedă.

El este veșnic. Evrei 9:14 spune: “cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veșnic, s-a adus pe Sine însuși ca jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” Observați că sângele lui Cristos prin Duhul veșnic vă curăță cugetul de fapte moarte pentru a-L sluji pe Dumnezeul cel viu. Încă o dată, o referință a Trinității.

Duhul Sfânt este omniprezent. David întreabă în Psalmul 139:7-10:

“Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.” Duhul lui Dumnezeu este prezent peste tot. În cer, El este acolo; în locuința morților, El este acolo; la marginea mării, El este acolo. Nu putem fugi de Duhul Sfânt pentru că El este peste tot.

Duhul Sfânt este atotștiutor. Pavel ne spune în ICorinteni 2:10,11:

“Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine

dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.”

Duhul cunoaște toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Duhul știe tot ceea ce Dumnezeu știe. Și din moment ce Dumnezeu știe totul, și Duhul știe totul. El este atotștiutor.

Duhul Sfânt este omnipotent. Când un înger a anunțat-o pe Maria că Dumnezeu a ales-o ca vas spre a-L aduce pe Mesia în lume, ea a întrebat cum se poate întâmpla așa ceva, din moment ce ea era fecioară. Îngerul i-a răspuns: “Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, și puterea Celui prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1:35). Îngerul a fost foarte clar zicând că Duhul Sfânt este puterea Celui prea Înalt. Toți trei membri ai Trinității au lucrat împreună în ceea ce s-a numit “concepția neprihănită”. Iar rezultatul a fost încarnarea Fiului lui Dumnezeu.

Referințe Divine

De asemenea sunt referințe divine în ceea ce privește Duhul Sfânt. De exemplu, în Fapte 5:3, mai întâi Petru îl acuză pe Anania de a-L fi mințit pe Duhul Sfânt, apoi adaugă repede, “N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu”.

Petru explică - dacă cineva a mințit Duhul, L-a mințit pe Dumnezeu. Cei doi sunt egali; Duhul este Dumnezeu.

În II Corinteni 3:18, Pavel vorbește despre cum vom fi schimbați din slavă în slavă, “prin Duhul Domnului”. Noile traduceri au interpretat textul din punct de vedere literal mai corect: “prin Domnul, Duhul” (în greacă, hupo kurios pneumatous). Aceasta înseamnă Domnul este Duhul, sau Duhul este Domnul. Ambii sunt unul și același.

Lucrări dumnezeiești

Lucrări dumnezeiești sunt de asemenea atribuite Duhului Sfânt.

Scriptura ne învață că cele trei Persoane ale Trinității erau active la creație. În Geneza 1:1 învățăm: “La începuturi, Dumnezeu a creat cerurile și pământul”, iar mai departe în versetul 2 învățăm că “Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” Iar în Ioan 1:3 descoperim că și Isus a fost implicat: “Toate lucrurile au fost făcute prin El (Cristos), și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” Pavel adaugă în Coloseni 1:16,17:

Pentru că prin El (Isus) au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

În Psalmi citim mai multe despre parte Duhului Sfânt în creație: “Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui” (Psalm 33:6). Cuvântul suflare în ebraică este *ruach*, care înseamnă “vânt” sau “duh”. Deci Psalmul 33:6 ar putea foarte ușor fi tradus: “Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului [iar Isus este bineînțeles, Cuvântul Domnului], și toată oștirea lor prin gura [sau suflare, ruach] Duhului.

Dumnezeu Vorbește cu Glasul Duhului

Un alt aspect al evidențelor referitoare la faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu poate fi găsit observând cum folosește Noul Testament unele pasaje din Vechiul Testament. Deseori, un pasaj din Scriptură despre Dumnezeu îi este atribuit Duhului Sfânt în Noul Testament, făcând astfel ca Dumnezeu și Duhul Sfânt să fie una.

Luați în considerație Isaia 6:8, 9 care zice: “Am auzit glasul Domnului întrebând: pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi? Eu am răspuns: iată-mă și trimite-mă! El a zis atunci: Du-te și spune poporului acestuia: într-una veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea și nu veți pricepe!” Pavel citează acest pasaj în Fapte 28: 25, 26, unde spune: “Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: “Du-te la poporul acesta, și zi-i: veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi și nu veți vedea.” Aici Pavel îi atribuie în mod clar Duhului Sfânt un pasaj din Vechiul Testament ce-i era atribuit lui Dumnezeu.

În Ieremia 31:31, 32, proorocul a zis: “Iată, vin zilele, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda, un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.” Totuși, în Evrei 10:15, autorul spune: “Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: “Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul.” Noul Testament declară că Duhul Sfânt l-a inspirat pe Ieremia, cu toate că însuși profetul a zis că a fost Domnul cel ce a rostit aceste cuvinte. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este cel care a inspirat scrierea Bibliei.

De aceea, în II Timotei 3:16 citim: “Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” și totuși Petru spune în II Petru 1:21: “Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”

Observați: Pavel spune că Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu, și totuși Petru declară că oamenii au vorbit mânați de Duhul Sfânt. Este vreo problemă? Nu, nici una. De ce nu? Pentru că Duhul Sfânt este Dumnezeu.

De aceea Isus a putut spune în Marcu 12:36: “Însuși David, insuflat de Duhul Sfânt...” Același motiv pentru care Petru, vorbind despre o proorocie împlinită a lui David, a zis: “Scriptura spusă mai dinainte prin gura lui

David” (Fapte 1:16). Când a vorbit Dumnezeu, Duhul Sfânt a fost cel ce a rostit cuvintele. Duhul Sfânt este Dumnezeu. El este cel de-al treilea membru al Trinității.

Aici pentru a Ajuta

Duhul Sfânt, a treia Persoană binecuvântată a Trinității, este marele dar pe care Dumnezeu ni l-a făcut mie și ție. El a venit pentru a fi Mângâietorul nostru, paracletos.

El este gata să-ți vină alături să te ajute în umblarea ta creștină.

El este gata să-ți vină alături să te îndrume spre calea adevărului.

El este gata să-ți vină alături să te întărească.

Dumnezeu în Persoana Duhului Sfânt a fost trimis de către Fiul ca să locuiască în tine, ca tu să fii întărit să fii mai mult asemenea imaginii lui Isus Cristos.

Acesta este minunatul dar pe care Dumnezeu ni l-a acordat gratuit. Niciodată nu vom primi un dar mai bun. Alte daruri ne vor încânta, delecta, chiar uimi. Însă nici un alt dar nu va putea înlocui acest dar - pentru că acest dar este Însuși Dumnezeu.

PARTEA A DOUA: Ce Face Duhul Sfânt?

3. La Lucru în Lume

Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.

-Ioan 16:7-11

Isus a fost mereu plin de surprize. Ați observat acest lucru? Tocmai când oamenii Lui credeau că L-au descifrat, El îi surprindea încă o dată cu ceva. Tocmai când oponenții Lui credeau că L-au încercuit, El ieșea din capcană lăsându-i cu gurile căscate și rușinați.

Și tocmai când credem că știm ce urmează să spună, El merge în zigzag și ne uimește cu cuvinte pe care nu le așteptam.

Așa sunt învățăturile Domnului cu privire la lucrarea Duhului Sfânt în lume. Isus ne spune că lucrarea Duhului Sfânt este să dovedească lumea vinovată de păcat, de neprihănire și de judecată. Însă în fiecare caz descoperim că lucrarea Lui este foarte diferită de aceea la care ne-am fi așteptat.

Duhul Dovedește Vinovăția Păcatului

La ce ne gândim când vorbim despre păcat? Minciună, furt, înșelăciune, pornografie, curvie, și crimă-mi vin în minte. De multe ori ne gândim la încălcarea celor 10 Porunci. Astfel că atunci când Domnul ne spune că Duhul va dovedi vinovăția lumii față de păcat, ar trebui să ne așteptăm ca El să spună că va dovedi păcătoșii de toate înșelăciunile lor, de necinstea și de corupția lor. Însă nu aceasta spune Isus. El spune: "... de păcat, pentru că nu cred în Mine."

Dumnezeu are o Cameră Video?

Isus spune că Duhul Sfânt dovedește lumea de păcat pentru că ea nu crede în El. Acesta și numai acesta este păcatul pentru care fiecare persoană va fi judecată. Nu e nevoie să mai fie aduse și alte acușări.

Deserori am auzit vorbindu-se despre faptul că Dumnezeu are un fel de video în Rai și că într-o zi-ți va arăta pe un ecran uriaș toate gândurile și faptele necurate. Însă Isus spune că Duhul va dovedi vinovată lumea "de păcat, pentru că nu crede în Mine." Cu alte cuvinte, se rezumă la o singură problemă: Ce ai făcut cu Isus? Crezi în El pentru a fi mântuit?

Chiar numele "Isus" vorbește despre misiunea Sa. Îngerul i-a spus lui Iosif: "Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor" (Matei 1:21). Isus este transliterația românească a grecescului Iesous, care a fost luat din numele ebraic Yeshua, care este contractarea lui Yahweshua, sau "Yahweh este mântuire". Isus însuși și-a descris misiunea așa: "Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut." (Luca 19:10) Aceasta a fost misiunea Lui, și Duhul Sfânt mărturisește lumii despre ea. El dovedește vinovăția lumii de păcat pentru că ea nu crede în Isus.

În Ioan 3, Isus i-a spus lui Nicodim că Dumnezeu nu l-a trimis în lume să o judece, ci ca lumea să fie mântuită prin El. De asemenea, a mai spus că cine crede în El nu va fi judecat, dar cine nu crede în El a și fost judecat pentru că n-a crezut în singurul Fiul al lui Dumnezeu. Ei sunt judecați pentru că au refuzat să creadă în Isus. Așadar Duhul Sfânt dovedește vinovăția lumii de păcat pentru că nu crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu trimis de Tatăl să mântuiască lumea.

Scriptura mărturisește: "Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (Ioan 3:36) La sfârșitul vieții lui Ioan, apostolul a scris că dacă nu credem Îl facem pe Dumnezeu mincinos. Prin refuzul nostru de a crede în Isus Cristos

ca Fiul lui Dumnezeu care a purtat păcatele lumii, noi hulim pe Duhul Sfânt. Dacă refuzăm să credem, Îl facem pe Duhul Sfânt mincinos, pentru că respingem înregistrarea pe care Dumnezeu ne-a lăsat despre Fiul Său. (vezi I Ioan 5:10-12)

Aceasta nu este o problemă neserioasă. Așa cum ne-a avertizat și autorul cărții Evrei:

Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul Harului? Căci știm cine este Cel ce a zis: “A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!” Și în altă parte: “Domnul va judeca pe poporul Său!” Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu! (Evrei 10:28-31)

Este o singură cale pentru a ocoli un asemenea păcat groznic. Apostolul Pavel l-a explicat în mod clar când a scris: “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10:9)

Bineînțeles, o asemenea mărturie trebuie să fie adevărată. O mărturie falsă nu mântuiește niciodată pe nimeni. Mulți sunt dintre cei ce fac mărturii false despre Domnia lui Isus Cristos. De fapt, Isus ne spune că într-o zi mulți vor veni la El și vor spune: “Doamne, Doamne, deschide-ne!” Însă El le va răspunde: “Nu vă cunosc” (Matei 25:11,12) El a insistat zicând că “ nu orișicine-mi spune “Doamne, Doamne”, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21)

Cum îți poți da seama dacă o mărturisire este adevărată sau falsă? Orice mărturisire adevărată că Isus Cristos e Domn se va manifesta prin supunere înaintea lui Isus Cristos și Domniei Lui. Orice mărturisire ce nu este urmată de o asemenea supunere este falsă și așadar nu are nici o putere să mântuiască.

În ce condiție te afli?

Isus Însuși a spus astfel: “Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:18)

Aceasta este problema. Crezi în provizia lui Dumnezeu pentru păcatul tău? Crezi că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Lui Fiu să poarte păcatul tău, să moară în locul tău? L-ai primit sau L-ai respins pe Isus Cristos? Aceasta este singura problemă, o problemă individuală. Care este relația ta cu Isus Cristos? L-ai acceptat tu pe El și mântuirea pe care El a cumpărat-o, sau ai respins-o, respingându-L pe El?

Când vei sta înaintea lui Dumnezeu la judecata de apoi, El îți va pune o singură întrebare: “Ce ai făcut cu Fiul Meu?” Totul se rezumă la relația ta personală cu Isus Cristos.

Mărturia Duhului Sfânt pentru lume este că noi toți avem nevoie să-L primim pe Isus Cristos ca Mântuitor și să-L lășăm să devină Domnul vieții noastre. Întreaga problemă este credința în Isus Cristos. Aceasta face diferența în a fi iertat și a fi judecat. Este singura problemă.

Duhul Dovedește Lumea de Neprihănire

A doua sarcină a Duhului Sfânt în lume este să convingă lumea de neprihănire. Nu numai că Duhul Sfânt muștră lumea de păcat, dar de asemenea o convinge de neprihănire. Păcatul face lucrul greșit, neprihănirea face lucrul corect. Păcatul ratează ținta, neprihănirea nimereste ținta.

Ce se întâmplă cu cei Nedrepti?

Pavel ne spune că “cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (I Corinteni 6:9). În Galateni 5 apostolul ne dă o listă cu faptele firii pământești și adaugă: “Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (versetul 21). El spune că cei ce fac astfel de lucruri sunt nedrepti; nu sunt corecți. Și dacă faci astfel de lucruri, nu vei moșteni împărăția lui Dumnezeu.

În cartea Apocalipsa ni se spune că Dumnezeu nu va îngădui să intre în Rai nimic din ceea ce ar putea să-l contamineze. În Efeseni 5:5 Pavel ne spune: “nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire la împărăția lui Cristos și a lui Dumnezeu”. Iar în Evrei suntem îndemnați: “urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (12:14). În toate aceste versete Duhul Sfânt ne vorbește despre o viață sfințită, despre o viață neprihănită, despre negarea firii pământești.

Isus le-a spus ucenicilor: “Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20). Ce șoc a trebuit să fie pentru ucenici! Cărturarii și fariseii erau recunoscuți pentru neprihănirea lor; ei erau cei ce întotdeauna strecurau țânțarul și înghițeau cămila. Întotdeauna erau atât de atenți să-și demonstreze neprihănirea înaintea oamenilor, să păstreze fiecare iotă și titlu al propriei interpretări a legii. Însă înlăuntru încălcau legea tot timpul. Astfel că Isus le-a spus ucenicilor Săi “dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

Rezolvarea Enigmei

Este clar că pentru a intra în Rai, neprihănirea este o condiție esențială. Deci ce a vrut Isus să spună când a zis că Duhul va convinge lumea de neprihănire “pentru că Mă voi urca la Tatăl?” Pare a nu avea logică. Întrebarea logică ar fi: ce mărturie ne aduce înălțarea lui Isus Cristos despre neprihănire? Cum le va pune pe cele două fapte împreună Duhul Sfânt?

El o face în felul următor. Când Isus S-a înălțat la ceruri, Dumnezeu a dus mărturie publică lumii că acesta a fost un om ce a dus o așa viață sfântă încât neprihănirea Lui i-a oferit intrarea în împărăția cerului. Isus a exemplificat modelul de neprihănire pe care-l va accepta Dumnezeu, și prin înălțarea Lui în cer, Dumnezeu spunea: “Acesta este. Acesta este standardul de neprihănire ce-ți va da intrare în Rai - mai mare decât cea a cărturarilor și a Fariseilor. Nimic mai prejos de această neprihănire nu-ți poate oferi intrare în împărăția cerului.”

Să nu crezi minciunile diavolului că Dumnezeu va fi convins să lase toate felurile de oameni în Rai care sunt destul de sinceri și de buni, însă care niciodată nu au acceptat mărturia Duhului despre Cristos. Să nu crezi că Dumnezeu va tolera răul în împărăția cerului, atâta timp cât nu este prea rău. Să nu crezi că Dumnezeu îți va da o dezlegare să trăiești după firea umană pe pământ și totuși să-ți ofere intrarea în împărăție.

Citeste lista din Galateni 5 și Efeseni 5 încă o dată și ia în considerație avertismentele.

Pavel insistă: “știm că cei ce fac asemenea lucruri nu vor moșteni împărăția cerurilor”.

Dar poate că aceasta nu este problema ta. Poate că nu duci o asemenea viață. Poate că pentru a intra în Rai te bazezi pe o viață bună. Atunci trebuie să iei în considerație ceea ce a spus Isus în Ioan 16:10. Mărturia Duhului Sfânt este aceasta: dacă vrei ca Dumnezeu să te accepte pe baza propriei tale neprihăniri, atunci va trebui să fii la fel de neprihănit ca Isus Cristos. Pentru că înălțarea Lui în Rai este mărturia lui Dumnezeu înaintea lumii că asemenea neprihănire este singura neprihănire pe care o va accepta Domnul.

Cât de Neprihănit a Fost Isus?

Cât de neprihănit a fost Isus? Biblia ne spune că Dumnezeu “Pe Cel ce nu cunoștea nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (II Corinteni 5:21). I Ioan 3:5 declară: “În El nu este păcat”. Iar Evrei 4:15 ne spune: “Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Isus Însuși ar putea spune într-adevăr despre El: “Totdeauna fac ce-l este plăcut (Tatălui)” (Ioan 8:29)

Datorită faptului că Isus a dus o viață fără păcat, întotdeauna făcând lucruri ce aduceau plăcere Tatălui, Dumnezeu L-a primit sus în slavă. Făcând acest

lucru, El a proclamat lumii singurul standard de neprihănire pe care-L va accepta.

Vrei să fii acceptat în Rai separat de Isus Cristos? Atunci mărturia Duhului este că trebuie să fii fără păcat, pentru că aceasta este singura neprihănire pe care o va accepta Dumnezeu. Dacă nu poți satisface acest standard, nu te aștepta ca Dumnezeu să te accepte. Dacă nu ești perfect și nu ai fost întotdeauna perfect, vei fi respins.

În ciuda acestei mărturii foarte clare a Duhului, mulți oameni din zilele noastre caută încă să ofere lui Dumnezeu propria lor neprihănire ca bază a mântuirii lor. “Doamne”, spun ei, “fac atâtea fapte bune și dau milostenie și săracilor. Sunt amabil și mă gândesc la alții și fac tot posibilul să duc o viață cinstită, încerc să trăiesc după regula de aur. Vreau ca Tu să mă accepți și, de aceea, voi face pe cât posibil, toate aceste fapte bune. Apoi, bineînțeles, Tu mă vei iubi și mă vei accepta pentru tot ce am făcut!”

Aud această gândire deseori când moare cineva. Familia celui mort îmi spune câte fapte bune a făcut acea persoană, apoi îmi cer să-l laud pe cel iubit lui Dumnezeu datorită tuturor faptelor bune ale sale.

Însă ce a spus Dumnezeu despre faptele de neprihănire ale omului? Prin profetul Isaia, Domnul a spus că faptele noastre bune sunt “ca o haină mânjită” în fața Sa. (Isaia 64:6)

De dragul argumentării, să zicem că ai putea face aceasta. Îți ofer acest lucru - nu mi-l pot oferi mie însumi. Sunt prea cinstit. Sunt foarte departe de a fi perfect și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Isus și pentru har. Dar să zicem că ai putea lua o hotărâre chiar acum: “de acum înainte voi fi perfect. Nu voi avea nici măcar un gând care nu este în voia lui Dumnezeu. Nu mă voi comporta critic sau mândru. Nu voi face nimic pentru mine însumi. Voi trăi doar pentru alții și pentru Dumnezeu. Voi fi perfect.” Și să presupunem că ai reuși.

Apoi să ne imaginăm că ar avea loc un cutremur și clădirea în care ești începe să se prăbușească, năruindu-se în bucăți mari. Una din cele mai mari bucăți te lovește. Așa cum zaci pe podeaua sfărâmată, pe moarte, vin la tine și-ți zic: “Felicitări! Ai reușit! Ți-ai pus mintea și inima și hotărârea de a trăi o viață perfectă iar acum ai atins nivelul perfecțiunii fără de păcat. Felicitări!” felicitându-te pentru o așa lucrare minunată, chiar dacă cea mai mică umbră de mândrie te-a atins și te-ai gândit: Da, sunt extraordinar! - ahh! Ai fost șters căci Dumnezeu urăște mândria.

Însă, încă o dată, de dragul argumentării, să presupunem că ai trecut și de acel compliment. Să presupunem că ești într-adevăr foarte umil. Totuși, ai o problemă majoră. Ce se întâmplă cu ceea ce deja ai făcut înainte de a lua hotărârea de a trăi fără păcat? Ce se întâmplă cu păcatele pe care le-ai făcut înainte de jurământ? Iată vestea cea rea: ai fost descalificat înainte de a începe! Deci, dacă vrei să vii înaintea lui Dumnezeu bazându-te pe propria-ți neprihănire, mai bine ai uita. E deja prea târziu.

Vei spune: “Dar, Chuck, nu ne închizi ușa tuturor?” Da, în ceea ce privește neprihănirea noastră și eforturile noastre. Dacă crezi că poți ajunge în Rai bazat pe faptele tale bune sau pe intențiile tale bune sau eforturile tale, nu te stresa. Nu vei reuși niciodată. Există o singură cale prin care oricine dintre noi poate câștiga intrarea în împărăția cerurilor, și aceea este prin neprihănirea lui Isus Cristos, împărțită nouă prin credința și încrederea noastră în El. Nu există nici un fel de serviciu sau îndatorire pe care o putem face prin care El ne poate accepta în Rai. Doar prin credința în Isus Cristos putem ajunge în Rai.

Aceasta este mărturia Duhului Sfânt pentru noi prin înălțarea lui Cristos. Duhul muștră lumea de neprihănire arătând către Isus Cristos. El este exemplul; El este ceea ce Dumnezeu ar vrea ca noi să fim. Și dacă nu poți satisface acest standard, atunci singura ta speranță este să-ți pui credința în El.

Duhul Ne Convinge de Judecată

În cele din urmă, Duhul Sfânt muștră lumea de judecată. Încă o dată, ne-am fi așteptat ca Isus să spună: “... a judecării ce va veni asupra tuturor păcătoșilor”. Și este o zi a judecării care se apropie, ziua finală a socotelilor când fiecare va da socoteală de sine însuși înaintea lui Dumnezeu. Astfel că ne-am fi așteptat ca El să vorbească despre o judecată viitoare. Însă, încă o dată, Isus face un lucru neașteptat. El a spus: “...a judecării, căci domnul acestei lumi este judecat”. Judecata despre care vorbește Isus nu este o judecată viitoare; ci, este o judecată care deja a avut loc. Prințul acestei lumi, diavolul, a fost judecat.

Și unde a fost prințul acestei lumi judecat? Există doar un singur răspuns: la cruce. Acolo a fost conducătorul lumii judecat; acolo a fost păcatul judecat. Dumnezeu a adus judecata Lui împotriva păcatului asupra lui Isus la cruce.

Văzând Imaginea în Ansamblu

Poate că ar trebui să ne oprim aici pentru un moment, pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă. Este important să ne aducem aminte că, pentru o perioadă de timp, diavolul a avut o revendicare dreaptă a acestei lumi. El a câștigat-o când Adam a pierdut acel drept în fața lui în grădină. Acesta este motivul pentru care Isus l-a numit “domnitorul acestei lumi”.

La origine, pământul aparținea Domnului în plinătatea lui. El l-a creat. Când Dumnezeu l-a creat pe om și l-a pus pe pământ, El i-a dat lui Adam domnia asupra pământului. Însă Adam și-a predat domnia diavolului când nu a ascultat de poruncile lui Dumnezeu și a ascultat de sugestia diavolului de a mânca fructul interzis. Când Adam s-a cedat diavolului, el a devenit slujitorul lui și astfel diavolul a câștigat domnia asupra pământului. Așa cum a zis Pavel în Romani 6:16: “Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l

ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?”

Adam a ascultat de diavol și a devenit așadar rob al păcatului.

Multe secole mai târziu când diavolul l-a luat pe Isus pe un munte pentru a-i arăta împărățiile lumii și slava lor, i-a oferit să i le dea Lui - numai dacă Isus i se va pleca și i se va închina. “Mie mi-a fost dată, și o dau oricui voiesc”, s-a lăudat diavolul în Luca 4:6. În mod uimitor, Isus nu a disputat afirmația îndrăzneță a diavolului. El a recunoscut că diavolul era prințul lumii și l-a numit așa. (Ioan 12:31; 14:30; 16:11)

Însă Isus nu era dornic să lase situația să dureze. El a venit pentru a răscumpăra lumea pentru Dumnezeu și prin moartea Lui pe cruce a plătit prețul răscumpărării noastre. Căci nu am fost răscumpărați cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, din felul deșert de viețuire pe care-l moștenisem de la părinții noștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană (vezi I Petru 1:18,19). Isus Cristos a venit să-l judece pe diavol prin cruce pentru ca dominația diavolului asupra pământului să se sfârșească.

Succesul la Cruce

La cruce a fost diavolul judecat. Pe cruce, puterea diavolului a fost sfârșită, influența lui asupra pământului anulată. Pavel ne spune în Coloseni 2:13-15:

Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu toate poruncile lui, care stătea împotriva noastră, și ne era potrivnic, și l-a nimicit pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.

Pe cruce, Isus a învins aceste domnii și puteri ale întunericului care erau împotriva noastră. Învierea a fost dovada victoriei Lui.

Astfel, prințul acestei lumi a fost judecat. Autoritatea și puterea pe care le-a avut cândva asupra noastră a fost sfârșită prin moartea și învierea lui Isus Cristos.

Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftetele lui. (vezi Romani 6:12)

Acum este adevărat că Dumnezeu încă nu a luat controlul asupra lumii. Noi așteptăm și tânjim și ne rugăm pentru acea zi. Isus ne-a spus să ne rugăm: “Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ.” (Matei 6:10) O, cum doresc să văd ziua când voia lui Dumnezeu în loc de a diavolului se va face pe acest pământ! Credeți-mă, va fi o lume cu mult diferită decât cea pe care o vedeți acum. Pentru că neprihănirea va

cuprinde pământul “ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11:9). Leul va mânca paie ca boul și se va culca lângă miel și vor fi mânați de un copilaș. (vezi Isaia 11:6,7; 65:25). Nu vor mai exista invalidități fizice sau mentale, căci șchiopul va sări ca un cerb și mutul îl va lauda pe Dumnezeu și orbul va vedea slava și minunea lui Dumnezeu (vezi Isaia 35:6).

Însă, până la acea zi glorioasă, mărturia Duhului Sfânt este aceasta: noi nu trebuie să mai trăim sub domnia păcatului. Nu mai trebuie să trăim sub domnia diavolului pentru că el a fost judecat. Nu mai are nici o revendicare dreaptă asupra vieții noastre. Putem fi eliberați pentru că Isus a murit ca să ne elibereze de sub puterea întunericului.

Pentru că diavolul a fost judecat, tu, prin Isus Cristos, poți fi eliberat de sub domnia lui și de sub controlul lui. Poți trăi o viață de părtășie cu Dumnezeu fiind socotit neprihănit prin credința ta în Isus Cristos.

Lumea este încă sub puterea diavolului, însă Duhul Sfânt aduce mărturie că nimeni nu mai trebuie să fie înlănțuit de păcat. Nu mai trebuie să fim captivi și ținuți de dușman în întuneric. Prințul acestei lumi a fost judecat și pe deplin învins. Acum mai ține oameni în robie doar printr-o autoritate și putere uzurpată. Isus a murit pentru păcatele lumii. Iar noi putem fi eliberați de sub puterea păcatului.

Eu sunt un copil al lui Dumnezeu prin credința mea în Isus Cristos, și Dumnezeu mă vede neprihănit datorită neprihănirii lui Isus Cristos care a fost pusă pe seama mea. Dumnezeu mă va accepta în Rai. Păcatul nu îmi mai conduce viața. Pentru că sunt în Cristos, am fost eliberat. Diavolul nu mai domnește asupra mea pentru că el a fost judecat la cruce.

Același lucru poate fi adevărat și despre tine. Nu trebuie să mai fii condus de păcat; prințul acestei lumi a fost judecat. Puterea lui a fost sfărâmată și tu, prin Isus Cristos, poți avea victoria asupra puterilor întunericului.

Dar Tu?

Așa este mărturia Duhului Sfânt înaintea lumii - într-adevăr o mărturie frumoasă. Păcatul din viața ta poate fi terminat în momentul în care crezi în Isus Cristos și neprihănirea lui Cristos va fi pusă pe seama ta. Puterea vieții fără păcat a lui Isus face posibil ca tu să trăiești cu Dumnezeu o veșnicie în Rai. Și chiar și trăind aici pe pământ nu mai trebuie să-ți duci viața sub puterea și robia întunericului. Diavolul a fost judecat la cruce.

Ce Mărturie Gloriosă! Ce Adevăr Glorios!

Duhul mărturisește că noi am fost împuterniciți să ne bucurăm de o relație de dragoste cu Dumnezeu prin credința în Isus Cristos. Acesta este chestiunea care într-o zi va determina destinul tău veșnic - aceasta și numai

aceasta. Crezi tu în Isus Cristos? L-ai primit ca Mântuitor și Domn, sau L-ai respins dintr-un motiv oarecare?

Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Știi unde te afli gândindu-te la propria-ți relație cu Isus Cristos? Dacă încă n-ai făcut acel angajament să crezi și să-ți pui credința în Isus Cristos, să-L mărturisești ca Domn al vieții tale, mă rog ca Dumnezeu să-ți vorbească inimii tale acum, înainte de a da pagina. Îngăduie-I Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să-ți vorbească despre păcat, despre neprihănire și despre judecată. Apoi acceptă minunatul dar al vieții veșnice pe care Dumnezeu L-a furnizat pentru tine prin sacrificiul Fiului Lui fără de păcat, Isus Cristos.

Este adevărat că Isus găsește plăcere în a arunca mingii cu efect, ca în baseball, unde cel care trebuie să o lovească o va rata. Însă aceasta nu este una dintre ele. Nu este nici măcar o minge rapidă. Este o aruncare lentă, plină de grație, pe care Dumnezeu vrea să o lovești ca să punctezi la maxim. Pentru că Dumnezeu nu vrea ca tu să ieși din joc din cel mai important meci, ci te vrea înlăuntru. El vrea ca tu să ajungi în siguranță acasă cu El în Rai.

Isus a câștigat deja campionatul. Însă de tine depinde să te alături echipei Lui.

4. Păstrând Capacul Pus

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.

- II Tesaloniceni 2:7

Trăim zile dificile. Încă, așa cum spune Scriptura, va fi și mai rău înainte să fie mai bine.

Apostolul Pavel a rostit această avertizare amenințătoare acum aproape 2000 de ani. El ne-a revelat că va veni o zi în care diavolul va alerga fără a fi controlat, pe toată suprafața pământului. Omenirea se va răscula împotriva lui Dumnezeu într-un fel nemaintâlnit până atunci cauzând cu repeziciune ciume groaznice și terori ce vor semnala sfârșitul acestui sistem lumesc. Chiar și în perioada lui, Pavel a putut vedea semnele distrugerii ce va veni. El a scris: “Căci taina fărădelegii a și început să lucreze” (II Tesaloniceni 2:7).

Astăzi, această “taină a fărădelegii” nu este greu de descoperit. Peste tot vedem efectul decadent al păcatului. Duhul antihristului ne înconjoară. Isus Cristos este batjocorit, disprețuit, ridiculizat și luat în derîdere.

Feriți-vă de “Fanaticii Religioși”

A ajuns atât de rău încât în unele cercuri guvernamentale un “sectant” este definit drept “o persoană care crede că Biblia este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și că Isus va veni din nou.” Crezi tu aceste două idei? Dacă da, atunci și tu ești clasificat drept sectant. Acum deții titlul de “fanatic religios”.

Observați acest termen, “fanatic religios”. Va fi folosit din ce în ce mai mult pe măsură ce ne apropiem de sfârșit. Globaliștii - cei ce împing neconținut spre un guvern unic, global - recunosc liber că fanaticii religioși reprezintă cea mai mare piedică pentru mișcarea lor către controlul absolut al planetei. Membrii a atâtor grupări sunt etichetați drept fanatici religioși, iar fanatismul religios a fost marcat drept cel mai mare rău din lumea actuală. Ce stăvilește mișcarea New Age, în conformitate cu un număr crescător al autorităților? Răspunsul lor: fanaticii religioși.

Câțiva oameni puternici care se bucură de reflectorul mass-mediei poartă de ani de zile un război amar împotriva creștinilor născuți din nou - un grup pe care-l consideră dintre cele mai rele ale fanaticilor religioși. Oameni asemenea lui Steve Allen, Carl Sagan, Ed Asner și Norman Lear au încercat să submineze credința multora și să facă creștini viabili să pară ca niște reduși mintali. Ei caută să stârpească credința sinceră religioasă ca nimic să nu mai împiedice venirea Ordinii Lumii Noi.

Adevărul sobru este că puterile răului au ca plan înlocuirea unei mari porțiuni din acești fanatici religioși. Abia atunci, cred ei, vor putea sărbători.

Și știi ceva? Au dreptate!

Reținere până la Timpul Potrivit

Scriptura clarifică faptul că una din sarcinile primordiale ale Duhului Sfânt este să-l rețină pe cel rău până la timpul pregătit de Tatăl. La acel moment, El va fi retras și Satanei îi va fi îngăduit să domnească pe pământ timp de șapte ani groaznici. După cum a scris Pavel:

Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește “Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi? Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. (II Tesaloniceni 2:3-7)

Duhul Sfânt este Cel ce oprește “taina fărădelegii”. El este Cel ce ține capacul pus pe ibricul în clocot al violenței din lume. Odată ce Duhul Sfânt

este retras și nu-l mai reține pe cel rău, puterile întunericului vor lua controlul. Însă răul fără frâu nu poate rezista mult timp; o societate înecată în imoralitate și răutate nu poate exista mult. Va fi o plonjare rapidă în cea mai întunecată oră din istoria umană și apoi se va scufunda direct în abis.

O, cum tânjesc puterile întunericului să preia controlul complet asupra lumii! Dar nu pot - nu încă. Duhul Sfânt din biserică îi reține. El este cea forță ce reține din lumea de azi, ce ține în frâu marea răului care chiar acum se umflă și este gata să inunde pământul.

Lupta Continuă

Datorită faptului că noi creștinii suntem mântuiți și totuși trăim într-o lume încă sub puterea Satanei, ne găsim în mijlocul unui război spiritual, angajați într-un conflict ce devine din ce în ce mai pronunțat pe zi ce trece. Satana își strânge forțele pentru o luptă finală și își manifestă puterea ca niciodată până acum. Diavolul este hotărât să distrugă întreaga influență a lui Isus Cristos de pe acest pământ. Aceasta face necesară distrugerea creștinilor și a influenței lor neprihănite.

Tehnologia modernă ne-a adus întunericul lumii chiar în casele noastre prin televiziune și radio și calculatoare conectate la internet și mulți creștini și-au îngăduit să fie modelați și formați de filozofiile necuvioase ale celui rău. În mod tragic, biserica lui Isus Cristos a fost slăbită extraordinar de mult de compromisul cu lumea.

Oarecum am uitat în mare măsură că Isus le-a zis ucenicilor: “Voi sunteți sarea pământului.” El a intenționat ca noi să fim o influență purificatoare; noi trebuie să aerisim putoarea putreziciunii ce ne înconjoară. “Dar dacă sarea își pierde gustul”, ne-a avertizat Isus, “prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie aruncată afară, și călcată în picioare de oameni.” (Matei 5:13) Isus a intenționat ca biserica să fie o influență purificatoare pe pământ până la răpire, când toți creștinii născuți din nou vor fi retrași de pe acest pământ și luați în rai.

Isus a spus bisericii Sale credincioase din Filadelfia (biserica ce reprezintă adevărata biserică din ultimele zile): “Ai puțină putere” (Apocalipsa 3:8). Aceasta este întreaga putere pe care o avem. Nu suntem o forță mare, puternică, o putere irezistibilă pentru neprihănire. Cât de mult mi-aș dori să fim! Însă nu suntem; compromisul în biserică ne-a slăbit extraordinar poziția ca martori și ca agent purificator în lume.

Totuși, Isus a zis: “Voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Biserica lui Isus Cristos, chiar slăbită, totuși va prevala prin puterea Duhului Sfânt. Biserica va prevala datorită influenței de reținere a Duhului Sfânt din mijlocul ei.

Timpul Sfârșitului

Și ce este în mod exact Duhul Sfânt prin reținerea bisericii? Biblia ne spune că este un final, o mare luptă ce se va da înainte ca Satana să fie forțat să dea controlul asupra pământului înapoi Domnului. Chiar acum Satana își strânge forțele pentru conflictul final care cred că diavolul este înșelat să creadă că-l va câștiga.

În Apocalipsa 19:19, Ioan a scris: “Și am văzut fiara (Antihristul) și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. (Isus Cristos) Acest conflict este ultimul să erupă înainte ca Domnul să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Înainte ca această luptă să aibă loc, Satana va crea un guvern unic pe ntreg pământul cu el însuși la conducere.

Este strategia Satanei să aducă toate guvernele lumii sub conducerea unui singur om, pe care Noul Testament îl descrie drept “om al păcatului”, “fiul pierzării”, “Anticristul”, sau “fiara”. El este omul pe care Satana îl va investi cu puterile lui, cu tronul lui și autoritatea lui. El este instrumentul Satanei de a conduce lumea și prin care diavolul va fi venerat. În Apocalipsa 13:2, Ioan a spus despre Antihrist: “Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul (Satana) i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.”

Când fiara a fost investită cu puterile Satanei, el va putea face semne supranaturale și minuni prin care va uimi lumea. În Matei 24:24, Isus a declarat: “Căci se vor scula cristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” În II Tesaloniceni 2:9, Pavel a spus că venirea Antihristului va fi “prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni și semne și puteri minicinoase.”

Antihristul nu va lucra singur în mascarada lui mincinoasă. Apocalipsa 13:11-13 vorbește despre “proorocul fals” care va lucra împreună cu Antihristul:

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.”

Daniel confirmă că puterea Antihristului “va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși.” Va fi puterea Satanei, puterea întunericului:

El va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești.

(Daniel 8:24-25)

Antihristul va fi un dușman violent al lui Dumnezeu. El va vorbi blesteme la adresa Domnului: “El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt” (Daniel 7:25).

Câteva capitole mai târziu, proorocul scrie:

Împăratul (Antihristul) va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și se va propăși până va trece mânia (perioada Marii Încercări), căci ce este hotărât, se va împlini (Daniel 11:36).

Pavel adaugă că acest om al păcatului “potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește “Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (II Tesaloniceni 2:4). Iar Apocalipsa 13:5,6 spune:

I s-a dat o gură (Antihristului) care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.

Cei Doi Martori Apar

Dumnezeu nu se va lăsa fără nici măcar un martor, totuși, chiar și în aceste zile negre. Biblia descrie doi martori pe care Dumnezeu îi va trimite evreilor după ce biserica este răpită. Destul de probabil că ei sunt Moise și Ilie. Ni se spune cum ei vor fi urâți de lume și cum dacă cineva încearcă să facă rău vreunuia dintre cei doi, le vor ieși flăcări pe gură și cel ce a vrut să-i rănească va fi distrus.

Vă amintiți când Ilie era pe pământ și împăratul a trimis o căpetenie cu cincizeci de oameni pentru a-l aduce pe prooroc ca prizonier? “Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: pogoară-te!” ... a zis căpetenia în II Împărați 1:9. Proorocul a răspuns: “Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, atunci să se coboare foc din cer și să te mistuie pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” (versetul 10), și focul a coborât din cer și i-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai săi. Astfel că împăratul a trimis o altă căpetenie cu cincizeci de soldați, care a zis același lucru: “Omule al lui Dumnezeu, așa a zis împăratul: Grăbește-te de te pogoară!” (versetul 11). Ilie a răspuns: Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, atunci să se coboare foc din cer și să te mistuie pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și așa a fost. O a treia căpetenie trimisă la bătrânul prooroc a fost puțin mai isteț. În mare, a spus: “Sunt un familist, domnule. Și mă aflu sub ordinele împăratului. Vă rog, vreți să coborâți? Aveți milă de mine.” Și de data aceasta, Ilie a coborât.

Această istorie, împreună cu cea din Maleahi 4:5, unde Dumnezeu promite să-l trimită pe Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată, este una din importante motive pentru care unii cred că Ilie va fi unul dintre cei doi martori. Un alt motiv este faptul că el nu a murit, ci a

fost ridicat la cer într-un vârtej de vânt împreună cu un car de foc și niște cai de foc. (vezi II Împărați 2).

În Marea Încercare, oricine va încerca să-i rănească pe cei doi martori va fi distrus de focul ce le iese din gură. Totuși, Scriptura spune că atunci când își vor fi terminat mărturia, fiara va porni război împotriva lor și îi va omorî. Totuși nu poate face acest lucru până când nu-și vor fi terminat mărturia.

Război Împotriva Sfinților

De asemenea citim că Antihristul va face război împotriva evreilor, care în acea zi vor fi cunoscuți și drept “sfinți” sau “aleșii lui Dumnezeu”. Apocalipsa 13:7 spune: “I (Antihristului) s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” Daniel 7:21 adaugă: “Am văzut de asemenea, cum cornul (Antihristul) acesta a făcut război sfinților și i-a biruit.”

Daniel 7:25 spune despre Antihrist: “El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme (trei ani și jumătate).”

Când apare Antihristul, el va lupta împotriva sfinților și-i va copleși. El îi va birui, arătându-le acestora că ei nu pot fi biserica din moment ce Isus a spus că porțile iadului nu o vor birui. Acești “sfinți” sunt uneori numiți sfinți ai mării încercări și include și evrei și neamuri care se întorc la Isus Cristos în timpul groazniciei perioade a mării încercări.

O Societate Fără Bani Numerar

Însușindu-și puterea, Antihristul va inaugura un nou sistem al extremelor. Așa cum a zis Daniel “se va încumeta să schimbe vremurile și legea”. Una din cele mai notabile schimbări va fi eliminarea banilor. Antihristul va introduce o societate fără bani.

Acum câțiva ani când am vorbit despre o societate fără bani numerar, toți au dat din cap și au zis: “O societate fără bani numerar - cine a mai auzit de așa ceva?” Ei, cine nu a auzit de așa ceva în ziua de azi? Dacă citiți pagina de afaceri din ziar sau o revistă economică sau financiară, cu siguranță ați auzit de așa ceva. Din ce în ce mai mult auzim de o societate fără bani numerar.

Biblia a anticipat toate aceste lucruri. Spune despre Antihrist:

Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau

vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. (Apocalipsa 13:16,17)

Fiți avertizați: această zi nu poate fi atât de departe pe cât credeți. Recent în guvernul nostru s-a pledat pentru o carte de identitate națională, în primul rând pentru a ajuta sistemul sanitar. Și deja copiii primesc un număr CNP când se nasc în această țară. Se întâmplă la o viteză de necrezut.

Într-un dulap acasă am un dispozitiv de plastic ce seamănă cu un pistol cu apă. Are un ac mic ce poate injecta transmițătoare microscopice sub piele. Aceste transmițătoare microscopice sunt cam de un centimetru lungime și un milimetru lățime (unele sunt chiar mai mici). Oamenii cu asemenea "etichete" pot fi urmăriți oriunde în lume cu ajutorul sateliților de pe orbită, ce le găsesc poziția. Acest microcip poate, de asemenea, fi programat cu tot felul de informații personale: bilanțul bancar, adresa, numărul permisului de conducere, și orice altceva.

Băncile cer o societate fără bani numerar. Afacerile se îndreaptă spre un sistem fără bani numerar. Guvernul vrea o societate fără bani numerar. De ce? Pentru că ar fi mult mai ieftin - nu ar mai fi nevoie de imprimat bani. Și este scump să imprimi bani.

În birou am o bancnotă de 5.000.000.000.000 dolari. Este cea mai mare bancnotă tipărită vreodată. Cinci miliarde de dolari - bineînțeles, este din Serbia. Acum este un obiect de colecție și valorează cam 8 dolari americani. Însă ilustrează cât de repede se devalorizează banii.

Până acum am rezistat acestei tranziții către tranzacții fără numerar. Sunt unul din rarele persoane care încă mai plătește cu bani gheață. De obicei acest lucru șochează casierul.

Mă întrebă: "folosiți cardul?"

"Nu, voi plăti cu bani gheață", răspund eu.

"Bani?"

"Îi mai primiți?"

"Bănuiesc că da."

Totuși, multe dintr-o societate fără bani numerar au logică. Cu rata criminalității într-o creștere necontrolată, singura modalitate eficientă de a opri jafurile și vânzările de droguri este să te descotorosești de bani. De asemenea a fost estimat că guvernul pierde anual miliarde de dolari în taxe ce nu au fost plătite. Dar, dacă toate tranzacțiile economice ar fi făcute prin calculator, autoritățile ar putea urmări tot ce ar fi cumpărat sau vândut. Un asemenea sistem ar putea elimina furtul banilor pentru că banii ar fi nevaloroși.

Chiar și acum, datorită faptului că criminalitatea are o așa rată explozivă, oamenii sunt refractari la a mai ține bani în portofel. Soluția ideală ar fi tranziția spre tranzacții computerizate. Atunci nu ar mai fi bani de jefuit și orice tranzacție va fi înregistrată.

La un nivel limitat, deja experimentăm o societate fără bani numerar. În ziua de azi folosim carduri, însă e doar un pas mic până la a avea implantat un mic cip de identificare pe corpul fiecăruia. (cum ar fi de exemplu pe frunte sau pe mâna dreaptă?)

Lucrurile se află la locurile lor pentru a elimina banii ca mijloc de schimb. Se poate întâmpla în orice săptămână. Ai putea citi ziarul de dimineață în orice moment și ai vedea că mai ai două săptămâni la dispoziție pentru a preda toți banii pe care-i ai. După acele două săptămâni nu vor mai avea nici o valoare. Banii vor dispărea. Și dacă ai avea mai mult de 5000 de dolari, va trebui să completezi un formular prin care să arăți motivul pentru care aveai atâtia bani gheață.

Ceea ce vorbim noi acum nu face parte din domeniul science fiction; de fapt este propus chiar în momentul acesta când citești această carte. Totul este deja aranjat la locul lui.

Pregătiți pentru un Guvern Global

Zarurile deja au fost aruncate pentru o supunere globală către un sistem al unei singure lumi. În mass-media auzim în mod constant termeni precum “economie globală”, “bancă globală”, “acțiuni globale”. Auzim de necesitatea unei cooperări globale și, de exemplu, de necesitatea eforturilor unite pentru a opri războaiele regionale. Ni se spune cât de esențială este forța unei păci globale.

Chiar și în Statele Unite sunt forțe puternice care au drept țel guvernul global. Două dintre cele mai renumite grupări sunt Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală, ambele încercând să facă națiunea noastră mai întâi să coopereze, apoi să se supună autorității globale. Din ce în ce mai multe puteri sunt date Națiunilor Unite, incluzând legi ce le înlocuiesc pe cele ale propriei noastre națiuni. Încetul cu încetul Statele Unite predă controlul trupelor sale Națiunilor Unite și secretarului general al acestora.

Motivul pentru toate acestea nu este greu de imaginat. Cu minunatele arme de distrugere în masă inventate de tehnologia modernă, liderii lumii au realizat că singura speranță a omenirii pentru supraviețuire este prin guvernarea globală. Iar ei lucrează febril la aceasta.

Ce-i Reține?

Deci, ce-i cu întârzierea aceasta? Ce reține aceste puteri și forțe ale întunericului ce vor să preia întreg controlul pământului? Răspunsul Bibliei e simplu: aceasta este partea lucrării Duhului Sfânt în lume, reținând aceste puteri ale întunericului și împiedicându-le să-și instaleze omul definitiv al puterii.

Aceasta a vrut să spună Pavel în II Tesaloniceni 2:7-8 când a scris:

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Duhul Sfânt împiedică, stă în calea lor și reține aceste puteri ale întunericului până în ziua în care va fi luat de aici. Când va fi luat, cel rău va fi revelat și-și va începe domnia groaznică.

De fapt, este Duhul Sfânt în viața credincioșilor care este forța ce împiedică. Unii ar putea spune: "Nu, e numai Duhul Sfânt", dar nu e; este Duhul Sfânt în biserică, în viața credincioșilor, care reține răutatea ce va să vină.

Ne află aici pentru a fi o forță ce împiedică răul prin puterea Duhului Sfânt. Nu suntem chemați să împiedicăm răul prin procesul politic; aceasta nu va merge niciodată. Aceasta este o luptă spirituală și numai prin arme spirituale vom avea vreo speranță de succes.

Satanei îi place să aducă creștinii în arena fizică pentru că-i poate face harcea-parcea acolo. Isus a zis: "Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii." (Luca 16:8). Dacă încerci să lupți împotriva celui rău printr-un proces politic, ai grijă. Căci dușmanul va avea "bine" grijă de tine.

Dumnezeu ne-a dat arme spirituale, și pe ele trebuie să le folosim. Sunt singurele lucruri pe care le avem ce ne aduc o forță reală în acest conflict. Și Dumnezeu ne va păstra până când ne vom fi terminat mărturia, așa cum a promis să-i țină pe cei doi martori în marea încercare până când își termină mărturia. Și când biserica-și va fi terminat mărturia, atunci Domnul o va muta și Satana va prelua controlul.

În acea zi puterile întunericului vor avea deplin control. Nu va mai fi nici o forță ce împiedică răul opozant. Duse vor fi vocile înălțate împotriva răutății. Imediat după ce biserica va fi retrasă, omul păcatului va prelua controlul prin puterile date lui de către Satana. Apoi lumea va fi scufundată într-un întuneric cum nu a mai fost și nu va mai fi. (vezi Matei 24:21,22). Doar prezența Duhului Sfânt în biserică este ceea ce reține Satana din atacul lui final de a câștiga controlul absolut asupra pământului, când lumea va fi scufundată în ceasul ei cel mai întunecat.

O, cât îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru lucrarea Duhului Sfânt în viețile noastre! Și mă rog ca noi să fim influența purificatoare ce am fost meniți să fim atât timp cât suntem aici. Haideți să fim o mărturie puternică pentru Isus Cristos, purtând o mărturie credincioasă adevărului.

Fie ca Domnul să grăbească ziua în care mărturia noastră va fi completă și primită în afara acestei lumi negre și întunecate! Atunci puterile întunericului își vor avea ziua lor decisivă, un timp de șapte ani oribili înainte ca Isus să se întoarcă și să-și stabilească împărăția Sa de neprihănire, lumină, bucurie și pace.

Care este Mărturia Ta?

În timp ce se așteaptă desăvârșirea, puterile întunericului sunt în control chiar și acum. De la căderea în păcat până în ziua de azi, lumea s-a tolănit în puterea celui rău. Dumnezeu, pentru motivele și scopurile Sale proprii, a lăsat forțele diavolului în control asupra actualului sistem lumesc rău. Eu personal cred că ei nu pot înțelege de ce nu poate fi instituit întregul lor program. Au tot încercat să-și pună în acțiune planurile lor demonice, însă nu reușesc.

Cred că încep să-și dea seama cine este vinovatul, totuși; de aceea au început să vorbească despre fanatici religioși care împiedică progresul și pacea în lume.

În timpul acesta când diavolul este încă în control, cei ce doresc să-L slujească pe Dumnezeu pot fi parte din forța ce reține care este și acum la lucru împiedicând răul. Ei pot fi mântuiți de sub puterea păcatului prin Isus Cristos, pecetluiți cu Duhul Sfânt și împuterniciți de Duhul Sfânt să trăiască în ascultare de Domnul Isus Cristos.

Până în ziua când Duhul va fi retras de pe acest pământ - și biserica împreună cu El, Satana va fi incapabil de a-și institui pe deplin programul lui nesuferit al dominației asupra lumii. Slujitorii lui vor fi incapabili de a-și pune în mișcare planurile lor viclene. Însă ei sunt gata pregătiți.

Eu deasemenea. Chiar și așa, vino curând, Doamne Isuse.

5. Ajutorul Divin al Bisericii

Toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.

Faptele Apostolilor 4:31-33

Biserica există ca rezultat al Duhului Sfânt; El a dat naștere trupului lui Cristos în ziua Cincizecimii când a fost suflat peste ucenici. Din acea zi, Duhul a fost la lucru în biserică într-o mulțime de feluri vitale și mărețe. Fără Duhul în mijlocul ei, biserica n-ar fi mai mult decât un club social sau o organizație ce prestează servicii. Însă când Duhului I se dă locul cuvenit, trupul lui Cristos devine o forță dinamică a schimbării într-o lume bolnavă și pe moarte. Aceasta ar trebui să învățăm din lecția din cartea Faptele Apostolilor.

Lucrarea Călăuzirii

Cât Isus a fost aici pe pământ, El a fost cel care a călăuzit lucrarea apostolilor. Isus le-a spus ce să facă, unde să meargă și ce să creadă. Când Domnul S-a ridicat la ceruri, a continuat să călăuzească biserica, numai că acum a făcut-o prin Duhul Sfânt. Prin Duhul Sfânt, Isus continuă să-și călăuzească poporul Său.

În cartea Faptele Apostolilor vedem cum Duhul Sfânt a călăuzit activitățile bisericii primare. Acolo vedem extraordinarul succes de care s-a bucurat biserica și de asemenea observăm cât de bine o biserică poate funcționa când este călăuzită de Duhul Sfânt. Pe de altă parte, uitându-ne la biserica de astăzi, vedem cât de rău funcționează când nu este direcționată de Duhul Sfânt. Când biserica este direcționată de oameni și de comitetele pe care ei le-au creat devine rapid ineptă și ineficientă.

Dacă noi care am fost chemați să conducem biserica dorim să cunoaștem succesul și să ne bucurăm de eficiență în lucrarea noastră, trebuie să ne străduim să fim conduși de Duhul Sfânt în tot ceea ce facem. Aceasta a învățat biserica din primul secol chiar de la început.

O Instituție Exclusivă

La începuturi, biserica era o instituție exclusiv evreiască. A început în Ierusalim și primele persoane convertite au fost evrei. Majoritatea evreilor nu erau siguri că puteau fi mântuite și Neamurile, astfel că au păstrat vestea cea bună pentru ei înșiși. Nu a fost nici un “atac” asupra lumii, în ciuda poruncilor lui Isus de a duce evanghelia la toate făpturile din toate popoarele de pe întreaga suprafață a pământului (vezi Matei 28:19; Fapte 1:8).

Aceasta a început să se schimbe într-o zi când Petru s-a dus în cetatea Lida și a găsit un olog pe nume Enea ce zăcea de opt ani în pat. Petru s-a rugat pentru el, omul a fost vindecat și “toți locuitorii din Lida și din Saron l-au văzut și s-au întors la Domnul”. “Faptele Apostolilor 9:35).

Un grup se întâlnea în cetatea apropiată, numită Iope. Una dintre membrele de bază ale întrunirii era o uceniță pe nume Dorca - una din acele femei încântătoare care întotdeauna face lucruri drăguțe pentru ceilalți. Ea făcea haine pentru cei nevoiași și era una din persoanele speciale care sunt atât

de importante și vitale în lăuntru bisericii. Însă Dorca a murit și biserica a trimis mesageri la Lida. Ei trebuiau să-i spună lui Petru “Nu pregeta să vii până la noi.” Când Petru s-a dus cu ei, el a fost dus în camera Dorcăi, unde prin credință i-a poruncit Dorcăi să se scoale din morți. Și ea s-a sculat! A fost un moment extraordinar de pasionant pentru biserica din Iope.

De La Necurat La Curățit

Petru a stat ceva vreme la casa lui Simon, un tăbăcar ce locuia lângă țarm. Într-o zi pe la prânz, pe când alții începeau să pregătească prânzul, un Petru flămând s-a suit la pe acoperiș pentru a petrece timp în rugăciune. În timp ce se ruga, a avut o viziune ciudată. Un așternut ca o față de masă legat la cele patru colțuri cobora din ceruri, plin cu tot felul de animale, inclusiv cele necurate pe care evreii nu aveau voie să le mănânce. Petru a auzit vocea Domnului zicându-i: “Petre, scoala-te, taie și mănâncă.” Fiind un bun evreu, Petru a obiectat: “Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n-a intrat vreodată în gura mea.” Însă Domnul i-a spus lui Petru: “Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.” (Fapte 11:7-9).

Viziunea s-a repetat de trei ori pentru a fi accentuată. Atunci Domnul i-a zis lui Petru: “Iată, te caută trei oameni. Du-te cu acești oameni și nu pune întrebări.” Doar ce a terminat Domnul de rostit și trei oameni erau la poartă. Petru a coborât, i-a invitat în lăuntru și ei i-au explicat că slujeau unui sutaș roman la 35 de kilometri mai sus în Cezarea.

Ei au spus că acest sutaș roman - un om bun și drept cu teamă de Dumnezeu, se ruga într-o zi când i-a apărut un înger și i-a zis să-și trimită slujitorii la Iope. Pe țarm vor găsi casa unui om pe nume Simon tăbăcarul. Acolo trebuiau să întrebe de un al bărbat pe nume Petru și să-l invite să meargă cu ei.

Ați observat în istorisirea aceasta că Domnul vorbește întotdeauna ambelor părți? Îmi place așa. Devin puțin suspicios când îmi spune cineva “Domnul mi-a spus să-ți spun...” dacă Domnul însuși încă nu mi-a spus și mie. Uneori când o persoană îmi spune asta, vine ca o confirmare a unui cuvânt pe care deja mi l-a arătat Dumnezeu. Însă dacă Domnul nu mi-a revelat nimic despre acea situație, atunci nu sar să răspund doar pentru că cineva spune că are un cuvânt de la Domnul pentru mine. Îl voi judeca și voi aștepta răspuns de la Domnul, însă nu mă voi grăbi doar pentru că cineva crede că Dumnezeu l-a instruit să-mi spună ceva.

În această istorie, Domnul i-a spus lui Petru ceea ce vroia ca el să facă. Acum, aceasta este o plecare radicală pentru Petru (și va deveni din ce în ce mai radicală pe măsură ce se implică). Observați că Duhul Sfânt o pune în funcțiune din ambele părți.

Când acești oameni îi spun lui Petru că au fost instruiți să vină și să-l ia, Petru răspunde: “Stați cu noi în seara aceasta și mâine vom merge cu voi.” Astfel că următoarea zi ei își încep călătoria de pe țarm spre Cezarea,

sosind după amiaza târziu. Corneliu l-a invitat pe Petru în casa lui iar Petru a întrebat: “Ce dorești?” Corneliu atunci i-a spus despre vedenia pe care a avut-o, a arătat spre prietenii săi care se adunaseră la casa lui și i-a zis: “Noi suntem aici să ascultăm ce ai tu să ne spui.” Astfel că Petru a început să-L propovăduiască pe Cristos lor. Și făcând acest lucru, Duhul Sfânt a coborât peste ei.

Prevăzător, Petru luase câțiva evrei împreună cu el pentru a fi martorii acestei aventuri, căci și-a dat seama că-i va aduce neazuri... ceea ce a și făcut. Când Petru s-a întors la Ierusalim, a fost confruntat de credincioșii de acolo. “Ce am auzit despre tine”, au întrebat ei. “Ai intrat în casă la niște netăiați împrejur și ai mâncat cu ei?” Astfel că Petru le-a descris vedenia pe care a avut-o, cum Domnul i-a spus să nu numească spurcat ceea ce El a curățat. “Duhul mi-a spus să mă duc”, a explicat el. Cu alte cuvinte, Petru s-a dus la Cezarea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt i-a direcționat activitățile, chiar și acele activități ce se abat în mod radical de la tradiția evreiască.

Prooroci și Circumstanțe

Experiența lui Petru este doar un exemplu al Duhului Sfânt conducând biserica. În Fapte 13 citim că pe când liderii bisericii de la Antiohia “slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a spus: Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat...” (versetul 2). Chiar înainte de acest verset ni se spune că în acea biserică erau anumiți prooroci și învățători: Barnaba, Simon, Luciu, Manaen și Saul. Ei erau liderii bisericii. Pe când posteau și așteptau ca Domnul să le vorbească, Duhul Sfânt le-a vorbit.

Cum le-a vorbit Duhul Sfânt? Cred că le-a vorbit prin darul proorociei deoarece această afirmație despre Duhul Sfânt ce le vorbește este urmată imediat de menționarea acestor prooroci. Cred că a fost o proorocie ce a spus: “Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” În orice caz, după ce liderii au postit și s-au mai rugat, și-au pus mâinile asupra lui Barnaba și Saul și i-au trimis. Acești doi oameni chemați de Duhul Sfânt, au plecat spre Seleucia și de acolo la Cipru. În acest fel Duhul Sfânt a călăuzit lucrarea lui Saul și Barnaba foarte direct, chemându-i pe nume și trimițându-i în locații specifice.

Mai târziu în Fapte ni se spune: “Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei.” (Fapte 16:6). Duhul Sfânt le-a interzis să viziteze o anumită zonă unde planificaseră să se ducă. Astfel că au ajuns în Misia și intenționau să se ducă în Bitinia, dar Duhul nu le-a dat voie să intre.

Este interesant de comparat Fapte 13 cu Fapte 16. În primul incident apare ca un cuvânt rostit de Duhul ce le-a călăuzit acțiunile apostolilor. Însă în capitolul 16 nu ni se spune cum au fost opriți apostolii din a intra în Asia sau cum i-a împiedicat să viziteze Bitinia. Găsim câteva puncte de reper, totuși,

când citim epistola către Galateni a lui Pavel. Acolo descoperim cum, vizitând Galatia, Pavel s-a îmbolnăvit atât de tare, încât de-abia se putea mișca. Deci se pare că Duhul le-a interzis să meargă în Asia îngăduind ca Pavel să se îmbolnăvească atât de tare încât nu se mai putea da jos din pat. Iar când au intenționat să se ducă în Bitinia, el era încă prea slăbit ca să călătorească.

Acest lucru ar trebui să fie instructiv pentru noi. Cred că noi greșim când așteptăm ca Duhul Sfânt să ne călăuzească doar într-un mod extraordinar, supranatural. Desigur, când Duhul a instruit biserica să-i “pună deoparte pe Barnaba și pe Saul”, acesta a fost un exemplu al unei călăuziri supranaturale. Când Petru a avut acea vedenie și Duhul Sfânt i-a spus auzibil să meargă, a fost destul de spectacular. Acela a fost un mod direct. Însă Duhul călăuzește în alte feluri; sunt dați când ne călăuzește punând piedici în calea noastră. De multe ori Domnul va cauza circumstanțe ce ne vor împiedica să facem un anumit lucru pe care l-am planificat. Deseori Duhul călăuzește astfel, după cum pare a indica scrisoarea lui Pavel către Galateni. Era atât de bolnav în Galatia încât era incapabil să mai meargă și totuși a recunoscut această situație drept călăuzirea Duhului Sfânt. El și Barnaba plănuseră să meargă în Asia, însă Domnul vroia să-i conducă spre o altă direcție. Iar ei l-au urmat călăuzirea.

Vedenii și Vise

Trecând prin Misia, Pavel și Barnaba au ajuns la Troa, unde Pavel a avut o vedenie. Încă o dată, Duhul îi va direcționa într-un mod supranatural. Acum îi direcționează printr-o vedenie. În vedenie, un om din Macedonia îi face o rugămintă: “treci în Macedonia și ajută-ne” (Fapte 16:9). Uneori, Duhul direcționează activitățile bisericii prin vedenii.

Cu mulți ani în urmă am cunoscut un bărbat pe nume Dr. Edwards. Era președintele unei bănci în San Jose când și-a predat viața lui Isus Cristos. Dedicându-și întreaga viață Domnului, a simțit chemarea lui Dumnezeu de a intra în lucrare. A început să studieze Cuvântul și a mers la școală pentru a se pregăti pentru noua sa carieră. Într-o noapte a avut o vedenie cu un bătrân cu părul alb ce folosea un plug vechi tras de un bou. Câmpul era doar jumătate arat, și bătrânul spunea: “Vino și ajută-mă”. Dr. Edwards nu a înțeles ce însemna.

Curând, Dumnezeu i-a pus pe inimă dorința de a pleca în Panama ca misionar. A părăsit America și a început o biserică în Panama City, și în zonele învecinate. Era plin de succes, deștept, bine educat, și făcea o treabă excelentă. Într-o zi a primit un telefon de la un spital cu mesajul: “Dr. Edwards, avem un bătrân aici pe moarte. Nu pare să-l cunoască nimeni, însă ar trebui să fie cineva cu el. Va muri curând.” Astfel că Dr. Edwards a plecat la spital să-l viziteze pe bătrân și să se roage cu el. Spre uimirea lui, bătrânul muribund era același bătrân cu părul alb pe care l-a văzut în vedenia sa. Ați putea spune că este chemarea macedoniană a Dr. Edwards -

sau să-i spunem, chemarea din Panama? Duhul Sfânt a folosit o vedenie pentru a-i direcționa lucrarea Dr. Edwards.

După moartea bătrânului, Dr. Edwards a început să-i afle trecutul și a descoperit că fusese misionar timp de 30 de ani în Panama. Dr. Edwards nu a putut găsi nici o lucrare pe care a stabilit-o acest om; lucrarea lui a fost o lucrare de plantare de semințe. Însă Dr. Edwards a clădit pe fundația bătrânului și a putut stabili o lucrare misionară puternică în Panama.

Eu nu am avut nici o viziune în acest fel și nici nu cred că am avut vreun vis de importanță spirituală. Totuși nu le decontez și nici nu le consider invalide pentru prezent. Nu-l citează Petru pe proorocul Ioel zicând: “tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri” (Fapte 2:17)? Sunt prea bătrân pentru o vedenie, însă sunt deschis pentru visuri.

Uneori în miezul nopții ajung într-o stare în care nu știu dacă sunt treaz sau dacă dorm. Și în acea stare am unele gânduri. Probabil visez sau probabil Dumnezeu lucrează și eu nici măcar nu-mi dau seama. Acum o seară mi-a venit cu tărie un gând. Nu știu de unde a venit - nici măcar nu mă gândeam la acel subiect - însă l-am recunoscut drept cuvântul lui Dumnezeu pentru mine.

Domnul a zis: “Sunt biserici și lucrări ce-i conduc pe oameni spre o mai mare apreciere și dragoste pentru ei înșiși. Tu conduci oamenii spre o mai mare apreciere și dragoste pentru Mine.” M-a impresionat atât de tare. În miezul nopții am fost binecuvântat cu acel cuvânt de la Domnul pentru inima mea. Și m-am gândit: Doamne, chiar asta vreau să fac. Nu vreau să-i aduc pe oameni să aibă o mai mare apreciere și dragoste pentru ei înșiși. Vreau să-i aduc să aibă o mai mare apreciere și dragoste pentru Tine și pentru ceea ce Tu ai făcut pentru ei.

Cât de recunoscător sunt pentru călăuzire Duhului Sfânt, indiferent dacă ne călăuzește prin proorcii, vise, vedenii sau alte circumstanțe comune. Iar dacă ești în vârstă, mă rog ca El să-ți dea niște visuri. Și dacă nu știi cum ești, vei afla când vei primi vedeniile sau visurile.

Îngăduindu-i Duhului să ne călăuzească, biserica crește și se dezvoltă, întocmai ca în primul secol. Iar dacă noi trăim în ascultare, experiența plină de slavă va fi și a noastră.

Lucrarea Protejării Bisericii

Duhul Sfânt de asemenea lucrează pentru a proteja biserica de ipocrizie și corupție. Vedem acest lucru mai ales în primii ani ai bisericii primare.

Blestemul Bisericii

Faptele Apostolilor capitolul 4 descrie o perioadă când “mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un gând” (Fapte 4:32). Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Își împărțeau averile și nimeni nu ducea lipsă de nimic. “Toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie” (Fapte 4:34,35).

Însă un om numit Anania, împreună cu soția lui, Safira, au vândut o bucată de pământ și au păstrat o parte din bani pentru ei; restul l-au pus la picioarele apostolilor. Însă Petru a zis: “Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și după ce-ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei?” (Fapte 5:3,4) Cu alte cuvinte, Anania, nu ți-a zis nimeni să o vinzi. Nu a fost o cerință a bisericii. Pământul îți aparținea înainte să-l vinzi, iar banii îți aparțineau după ce l-ai vândut. Nimeni nu ți-a cerut să aduci banii și să ni-i pui la picioare.

Observați că păcatul lui Anania nu a fost aducerea unei părți din bani; păcatul său a fost ipocrizia, blestemul bisericii. Anania pretindea că a adus toți banii pentru a impresiona alți oameni. El acționa ca și cum ar fi dat totul, când aceasta nu era adevărat. Încerca să pară mult mai dedicat decât era.

În acele zile, era o asemenea putere în biserică încât nu puteai scăpa cu un asemenea păcat. Petru i-a zis lui Anania: “Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu” (Fapte 5:4). După ce a auzit aceste cuvinte, Anania a căzut mort pe loc - și “o mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri” (5:5). Duhul lui Dumnezeu căuta să protejeze puritatea bisericii de acest cancer putred, oribil ce a fost un așa flagel pe parcursul anilor. Duhul era gelos să purifice biserica de astfel de ipocrizie.

Biserica de azi este mult mai slăbită în comparație cu cea primară. Nici măcar puterea de atunci nu mai există acum. Pe de o parte, cred că ar trebui să fim recunoscători pentru aceasta. Mă întreb câți dintre creștinii ce stau pe scaune ar putea supraviețui celei de-a treia strofe dintr-un vechi imn: “ia-mi viața și fă-o să fie dedicată Ție, Doamne. Ia-mi argintul și aurul. Să nu mai am nici măcar 5 bani...” Și bum! Bum! Au dispărut. Nu mai e nici unul.

Însă la început, Duhul Sfânt a căutat să protejeze biserica de oribilul blestem al ipocriziei. Scopul Duhului era să păstreze biserica sfântă, să mențină un standard de puritate și să o protejeze de corupție.

El Nu Este De Vânzare

În Fapte 8 citim că Filip s-a dus în cetatea Samaria și acolo l-a propovăduit pe Cristos. O mulțime de oameni au răspuns acestui mesaj și Duhul Sfânt a făcut semne și minuni prin acest diacon în biserica primară. Duhuri necurate

erau izgonite și mulți dintre paralitici și ologi erau vindecați. Ca rezultat, o mare bucurie s-a răspândit în întreg orașul.

Un om numit Simon a crezut și el și a fost botezat. Înainte de a se converti, Simon fusese vrăjitor, priceput în ale vrăjitoriei. Înainte de a veni la Filip, Simon i-a vrăjtit pe oamenii din Samaria să creadă că el deținea o mare putere de la Dumnezeu. Însă, când predica Filip, Simon însuși a crezut, a fost botezat și l-a acompaniat pe Filip prin cetate. Observând minunile reale făcute de Duhul prin Filip, el probabil că s-a întrebat: Cum face asta?

Când apostolii din Ierusalim au auzit că Samaritenii au primit evanghelia, i-au trimis pe Petru și pe Ioan să investigheze. Curând ei au descoperit că Duhul Sfânt încă nu a venit asupra nici unuia dintre samariteni, astfel că apostolii și-au pus mâinile asupra lor și ei l-au primit pe Duhul Sfânt. Acum, Simon văzând cum Duhul Sfânt a fost împărțit prin punerea mâinilor apostolilor, el le-a oferit bani zicând: “Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt” (Fapte 8:19).

Mai târziu această practică a fost numită “simonie”, cumpărarea unei poziții de putere în biserică. Acest păcat a devenit un păcat pentru biserică. Aici Simon căuta să cumpere puterea Duhului. Astfel, Petru i-a zis:

“Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea cumpăra cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sort în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să îți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință; căci văd că ești plin de fiere amară, și în lanțurile fărâdelegii.” (Fapte 8:20-23)

Duhul Sfânt îi revela aceste lucruri lui Petru pentru a proteja biserica de aceia care ar căuta să-și cumpere drumul spre putere. Corupția nu putea fi tolerată.

Lucrarea de Zidire, Sfătuire și Mângâiere

O altă lucrare crucială a Duhului Sfânt în biserică este activitatea Sa de edificare, încurajare și alinare a trupului lui Cristos.

Pavel, comparând darul vorbirii în limbi cu proorocirea în I Corinteni 14, el scrie: “Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe el însuși...dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod” (versetele 4, 14). Pe de altă parte, “Cine proorocește, dimpotrivă vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere...cine proorocește, zidește sufletește biserica” (versetele 3, 4).

Aceasta clarifică faptul că o lucrare cheie a Duhului Sfânt în biserică este de a edifica trupul, de a-l zidi. Încurajarea și mângâierea au un rol cheie în zidire. Duhul vrea să te aducă la o mai mare apreciere a lui Dumnezeu și a

dragostei lui Dumnezeu pentru tine, de a-L revela pe Isus Cristos și lucrarea Lui pentru tine, de a te îndemna să faci ceea ce știi că ar trebui să faci și să aducă vindecare rănilor tale dureroase. El face toate acestea pentru ca tu să fii zidit în Domnul.

În capitolele 2 și 3 din Apocalipsa, Isus se adresează celor șapte biserici din Asia Minor. În fiecare din cele șapte mesaje, Isus a spus: “Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”. În fiecare caz, Duhul a rostit cuvintele lui Isus învățătorilor și lucrătorilor unși ai fiecărei biserici locale. Cuvinte de zidire au predominat în unele cazuri; în altele au fost necesare cuvinte de încurajare și avertizare; și în câteva a fost nevoie de cuvinte de mângâiere. În fiecare congregație, Isus i-a sfătuit pe cei ce aveau urechi să audă, să fie atenți la ceea ce Duhul Sfânt spunea bisericii.

O mare parte din dobândirea unei lucrări eficiente este identificarea liderilor umani corecți care să aducă zidire, încurajare și mângâiere poporului lui Dumnezeu. De asemenea, aceasta este o lucrare a Duhului Sfânt. Țineți minte că Duhul Sfânt a spus bisericii din Antiohia “Puneți-i deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat” (Fapte 13:2). Mai târziu aflăm că Pavel le spune diaconilor bisericii din Efes: “Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20:28). Duhul Sfânt deseori ne aduce zidirea, încurajarea și mângâierea Sa prin lideri umani.

Duhul Sfânt a fost trimis să ne zidească, să ne sfătuiască cum să trăim o viață sfântă și plină de credință în Dumnezeu și să ne mângâie. Cât de glorioase sunt aceste lucrări ale Duhului Sfânt! Fiecare dintre noi are nevoie de zidire, sfătuire și mângâiere! Iar Duhul Sfânt ni le furnizează pe toate trei din abundență.

Drumul spre Succes

Știți de ce biserica primară a avut așa de mult succes? S-a bucurat de favoarea lui Dumnezeu datorită faptului că Duhul Sfânt i-a călăuzit toate activitățile.

Biserica primară a îngăduit Duhului Sfânt să călăuzească unde să o pornească și ce să facă. El era la control. Duhul hirotonisea și instala liderii bisericii. Drept rezultat, citim că oponenți mâniași ai evangheliei i-au confruntat pe apostoli cu următoare acuzație: “Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Fapte 5:28). În mod similar, când apostolul Pavel și grupul său au venit la Tesalonic, anumiți iudei i-au avertizat pe dregători: “Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici” (Fapte 17:6).

Ce mărturie extraordinară pentru biserica primară! Umplea cetățile cu învățătura lui Isus Cristos și răscolea lumea.

Ce n-aș da să fiu arestat și acuzat că-mi umplu orașul cu învățătura lui Isus Cristos! Atunci aș spune: “Fii nemilos cu mine, domnule judecător! Slavă Domnului!”

Când Pavel a scris această epistolă bisericii din Colose la 30 și ceva ani după înființarea ei, el putea spune: “cuvântul adevărului evangheliei ... care ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade” (Coloseni 1:5,6). Cât de uimitor este! Biserica primară, călăuzită de Duhul Sfânt a putut atinge întreaga lume cu evanghelia lui Isus Cristos. Fii uimit de tot ceea ce au înfăptuit. Spre deosebire de noi, ei nu aveau avioane. Nici elicoptere. Nici trenuri. Nici automobile. Nici telefoane. Nici faxuri. Nici televiziune. Nici radio. Nici reportofoane. Nici calculatoare. Nici reviste. Nici ziare. Nici tipografii. De fapt, ei nu aveau nici unul din sistemele moderne de transport și comunicație pe care noi le luăm pe degeaba - și totuși ei au dus evanghelia în întreaga lume!

Greșeala tragică a bisericii moderne este declarația ei de independență față de Duhul Sfânt. Noi am declarat că nu mai avem nevoie de Duhul Sfânt să ne călăuzească activitățile. Ci, urmăm, respectăm comitete și oameni învățați care au fost la seminarii și care au făcut aprofundate studii sociologice, demografice și etnografice ale lumii. Știm cum să mergem într-o comunitate, o inspectăm și determinăm cele mai bune metode de a ajunge la oamenii de acolo. Avem o mie de programe de înaltă tehnologie, însă faptul tragic este că biserica eșuează din a atinge această lume cu evanghelia lui Isus Cristos. Și nu e de mirare. Dumnezeu a zis: “Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6).

Avem nevoie de o biserică ce-i va da înapoi Duhului Sfânt locul îndreptățit de Director de activități; o biserică de unde Duhul Sfânt smulge din rădăcina ipocrizia și corupția; o biserică unde Duhul Sfânt zidește, mângâie și îndrumă poporul Său; pe scurt, o biserică unde Duhul Sfânt e la conducere.

Haideți să recunoaștem că Isus Cristos este Capul trupului, Biserica. Haideți să recunoaștem cu recunoștință dependența noastră de Duhul Sfânt și cu sinceritate să dorim ca biserica să fie o reflecție a ceea ce vrea Domnul să fie. Să-i cerem Lui să ne dea înțelepciunea, direcția și călăuzirea Sa în fiecare decizie ce se face în legătură cu funcționarea, operarea, conducerea, cheltuielile și lucrarea de evanghelizare a bisericii.

În ciuda tuturor eșecurilor și a tuturor neroziilor și ifoselor noastre, Duhul Sfânt tot mai dorește să călăuzească și să direcționeze activitățile bisericii. Noi trebuie să fim recunoscători pentru ocaziile pe care El încă ni le mai dă pentru a atinge această lume cu evanghelia lui Isus Cristos.

Fie ca aceasta să fie dorința și rugăciunea noastră sinceră de a deveni ceea ce Dumnezeu vrea ca biserica Lui să fie - o lumină în lume, împărtășind dragostea lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Atunci vom împlini viziunea Duhului pentru “o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură...ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27).

6. Harul Multiplu al lui Dumnezeu

Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

- Ioan 14:26

Este o expresie frumoasă în versiunea Bibliei tradusă în timpul regelui James care din păcate a dispărut din celelalte traduceri mai moderne. Petru descrie multe daruri ale Duhului Sfânt pe care ni le dă Dumnezeu spre binecuvântarea noastră și ne îndeamnă să fim buni ispravnici “ai harului felurit al lui Dumnezeu” (I Petru 4:10).

“Harul felurit al lui Dumnezeu”. Ce expresie glorioasă! Capturează atât de frumos bogata etalare a binecuvântărilor spirituale pe care Dumnezeu le dă din abundență copiilor lor. Și chiar din abundență. Căci Dumnezeu nu precupețește nici un efort în dorința Lui sfântă de a ne acorda cel mai bun.

Putem doar începe în acest capitol, însă sper că este suficient să vă conving de natura zguduitoare a “harului felurit al lui Dumnezeu” revărsat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu asupra voastră. Lucrarea Sa în viața credinciosului este pur și simplu uimitoare și în adâncime dar și în lățime.

Pecetluiți cu Duhul Sfânt

Una din cele mai importante lucrări ale Duhului Sfânt în viețile credincioșilor este lucrarea Sa specială de pecetluire. Pavel ne spune că după ce am crezut, “am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efeseni 1:13,14).

Acesta-i al Meu!

În zilele lui Pavel, cetatea Efesului era una din porturile importante din Asia. Majoritatea bunurilor venind dinspre est spre a fi vândute în vest soseau prin portul din Efes. Era centrul comercial al lumii. Mari caravane veneau dinspre est aducând mărfurile lor. Neguțătorii din Roma se adunau în Efes pentru a cumpăra aceste articole și să le împacheteze pentru a le trimite în Puteoli, marele port al Romei. De acolo erau distribuite în întregul imperiu. Bunurile erau ștampilate cu un sigiliu de ceară și apoi imprimate cu inelul sigiliu având o marcă unică de proprietate. Apoi încărcătura era încărcată pe vapoare și trimisă la Roma.

Când marfa ajungea la Puteoli, slujitorii neguțătorilor foloseau sigiliile pentru a identifica bunurile stăpânilor lor când le încărcau. Sigiliul era marca proprietății.

Pavel folosește această imagine când spune că Dumnezeu și-a pus ștampila proprietății Sale asupra noastră. Și ce este ștampila proprietății lui Dumnezeu? Duhul Lui cel Sfânt! Având Duhul Sfânt ne dă asigurarea de a putea spune: “Îl aparțin lui Dumnezeu. Acesta este sigiliul Lui pe viața mea, pentru a dovedi proprietatea Lui asupra mea.”

Cândva ai fost rob al păcatului, în robie corupției, însă Isus te-a răscumpărat de pe piața sclavilor. Acum Îi aparții Lui. Pavel le-a scris Corintenilor: “Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?”

(I Corinteni 6:19) Trupul nostru este templul Duhului Sfânt, noi nu suntem ai noștri. Am fost cumpărați cu un preț. Deci, să-L glorificăm pe Dumnezeu în trupul nostru și în duhul nostru, care sunt ale Lui.

Petru a scris: “Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (I Petru 1:18,19).

Noi suntem ca marfa la bordul unui vapor îndreptându-ne spre un port. Când ajungem, El va spune: “Da, el e al meu. Are ștampila Mea pe el. Iată și sigiliul Meu. Ei toți sunt ai Mei.” Și Isus ne va recunoaște ca ai Săi.

O Uimitoare Arvună

Însă asta nu e totul. Duhul Sfânt e de asemenea numit “garanția” sau “avansul” moștenirii noastre. Încă mai folosim expresia “bani arvuniți” care se referă la banii pe care îi dăm mai înainte pentru a arăta că suntem cinstiți în intenția noastră de a plăti întregul preț. Banii arvuniți îi spun vânzătorului: “Nu am toți banii la mine acum, însă voi da un depozit pentru a dovedi sinceritatea intențiilor mele. Acești bani indică faptul că intenționez să termin tranzacția.”

Să ne imaginăm că dai anunț pentru o mașină de vânzare și vine cineva să se uite la ea. Îi face un test de condus și îți spune: “Îmi place, o vreau și o voi cumpăra. Păstrează-o pentru mine. Nu am banii, dar mă duc la bancă să văd dacă pot negocia un împrumut. Te rog, nu o vinde nimănui. Păstrează-o pentru mine, căci chiar vreau această mașină.” Dacă ești înțelept, vei spune: “Bine, dă-mi un acout. Arată-mi că ești cinstit cu această tranzacție.” Dacă doar spui: “Bine, e a ta”, și persoana pleacă, s-ar putea să nu-l mai vezi niciodată. Între timp, alți oameni vin și zic: “o, tocmai după o așa mașină mă uitam; vreau să o cumpăr.” Tu va trebui să spui: “Îmi pare rău, deja am vândut-o”, și vei pierde mulți cumpărători pentru cineva care s-ar putea să nu mai vină. Poate că în drumul lui spre bancă trece pe lângă un lot de mașini de mâna a doua și vede o mașină într-o mai bună condiție

decât a ta și la un preț mai mic, astfel că ia mașina fără să-ți mai spună. El simte că nu are nici o obligație față de tine; la urma urmei, nu ți-a dat nici un avans.

Dumnezeu vrea să știi că El este sincer în legătură cu răscumpărarea ta. El intenționează să termine această tranzacție. El nu planifică să se retragă. Pentru a-și arăta intenția, El ți-a dat un avans în gloria viitoare pe care ți-a promis-o. Acest avans este Duhul Sfânt.

Duhul ne Învăță

Când Isus era pe pământ, El vroia ca ucenicii Săi să știe că Duhul Sfânt va fi alături de ei pentru a-i ajuta să înțeleagă căile lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, ca și cum El i-ar învăța și i-ar face să înțeleagă.

În Ioan 14:26, Isus a spus: “Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” Mai târziu, în Ioan 16:13, Stăpânul adaugă: “Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” Ne bucurăm de aceeași promisiune astăzi.

Căutând Pepite

Este un privilegiu extraordinar să studiezi Biblia. Este o carte minunată. Cu cât o studiez mai mult, cu atât mai mult mă uimește. Este de ajutor în studierea Bibliei să cercetezi limbile originale. Astfel că poți stoarce unele nuanțe ale textului, micile pepite ce nu se traduc bine în engleză.

Sunt recunoscător că propriul meu studiu de limbă greacă mi-a dat posibilitatea din când în când să găsesc aceste binecuvântate pepite ale adevărului. Am spus că am studiat greaca, nu că am învățat-o. Nu sunt un lingvist înnăscut. Limbile străine sunt extrem de dificile pentru mine. Am aptitudini în alte arii, dar nu în lingvistică. Totuși, am învățat destulă greacă încât pot săpa și se merită săpat pentru a găsi aceste pepite din când în când. Cred expresia care zice: “Greblatul e ușor, dar găsești numai frunze, pe când săpatul e mai greu, dar s-ar putea să găsești diamante.”

Și totuși, am descoperit că uneori oamenii găsesc diamante fără să sape!

Când eram păstor cu ani în urmă în Huntington Beach, am avut o binecuvântată sfântă în biserică ce a ajuns doar până în clasa a șasea. O, cum Îl iubea pe Domnul! Studiam cartea Galateni și săpam în versiunea din greacă încercând din răspuțeri să găsesc aceste pepite ale adevărului. În cele din urmă găseam una și mă gândeam, vai ce bine e să știi puțină greacă! Însă, înainte de a putea împărtăși pepita descoperită, această femeie dragă deseori zicea: “Frate Smith, citeam ieri în Galateni și mă gândeam - hmm, asta ar trebui să însemne... -- și expunea același adevăr la

care tridisem atât de greu ca să-l descopăr. Trudeam toată noaptea să încerc să devin mai bun în greacă și ea înțelege fără boabă de greacă!

Și totuși la asta se referea Isus când a zis că Duhul Sfânt ne va învăța. El le spune ucenicilor: “Nu trebuie să vă temeți că nu veți înțelege Scripturile. Așa cum v-am învățat Eu, tot așa vă va învăța și Duhul Sfânt.”

Un copil al lui Dumnezeu plin de Duhul Sfânt, îndrăgostit de Domnul și de Cuvântul Lui, este un ghid mai adevărat în adevărul lui Dumnezeu decât un oarecare ce are doctoratul dar care nu e născut din nou, însă care știe limbile originale. Încercând să înțelegi Biblia separat de ajutorul Duhului Sfânt te va duce la tot soiul de lucruri ciudate.

I Ioan 2:27 spune: “Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El (Duhul Sfânt), rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva.” Este interesant acest lucru pentru că fiecare cult insistă că ai nevoie de un om să te învețe. Aceste culte încearcă din răspuțeri să-ți vândă cărțile și să te facă să le citești materialele. De ce este așa de necesar? Pentru că dacă nu ai fi condus de ei prin cărțile lor, singur nu ai putea ajunge la aceleași interpretări aiurite.

Nu mi-e teamă de ceea ce va crede cineva dacă va citi doar Biblia. Nu am nici o remușcare dacă zic: “Citește Cuvântul.” Cred că pe măsură ce citim Biblia și Îi cerem Duhului Sfânt să ne învețe și să ne instruiască inimile, El ne va conduce în tot adevărul.

Bineînțeles, Dumnezeu ne-a dat învățători și păstori bisericii “pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire” (Efeseni 4:12). Dar chiar dacă un învățător dăruit ar explica clar adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, dacă Duhul Sfânt nu aduce mărturie în inima ta, nu vei putea învăța. Duhul Sfânt este cel ce ne învață Scripturile. Cât de minunat este să-L avem pe Autorul Scripturilor să ne ajute să înțelegem ce a scris!

Reîmprospătându-ne Memoria

Isus de asemenea a promis că Duhul Sfânt ne va aduce aminte versete și pasaje de care avem nevoie la un moment dat. Acest lucru în mod sigur s-a întâmplat cu ucenicii. În Ioan 2:22 citim: “Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus.” Isus le-a spus că Duhul Sfânt le va împrăști memoria, și El a făcut-o. Ioan 12:16 spune: “Ucenicii Săi nu au înțeles aceste lucruri de la început; dar după ce a fost proslăvit Isus, și-au adus aminte că aceste lucruri erau scrise despre El, și că ei le împliniseră cu privire la El.” Nu au înțeles la început despre ce vorbea Isus. Însă mai târziu, după ce Isus a fost proslăvit, Duhul Sfânt le-a adus aminte ce spusese Domnul. El i-a ajutat să pună totul cap la cap.

Cât de recunoscător sunt că Duhul Sfânt continuă să lucreze și astăzi! Vorbeai vreodată cu cineva și dintr-o dată ai început să citezi versete din

Biblie pe care nici nu știai că le știi? Mi se întâmplă deseori. Încep să citez un pasaj din Biblie și pur și simplu o țin în continuare, chiar dacă nu realizasem că memorasem acele versete. Și totuși, în acel moment Duhul Sfânt îmi aduce aminte de acel pasaj în special.

El face același lucru și în perioadele de nevoie. Probabil că treci printr-o încercare și te simți copleșit și stresat, când dintr-o dată un pasaj din Scriptură îți vine în minte și este perfect pentru acea situație. Duhul Sfânt îți aduce aminte lucrurile lui Dumnezeu și căile lui Dumnezeu. El este acolo pentru a te ajuta, învățându-te. Este o lucrare remarcabilă și glorioasă.

Duhul Sfânt Se Roagă pentru Noi

În Romani 8:26,27 Pavel deschide o altă arie în care Duhul Sfânt e de mare ajutor:

Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.

Slăbiciunea de care vorbește Pavel aici este slăbiciunea noastră de a ști voia lui Dumnezeu. Noi nu știm întotdeauna cum ar trebui să ne rugăm. Măsurând o anumită situație, o judecăm într-un fel și începem să ne rugăm în acel fel, însă ar putea fi chiar opusul a ceea ce vrea Dumnezeu să facă.

Să presupunem că știi o persoană care e neglijentă cu banii și drept rezultat are probleme. Chiar dacă nu avea bani, a cheltuit 127 dolari vorbind la telefon. Nu are bani să plătească telefonul, așa că va fi deconectat. Cum ar trebui să mă rog? Să mă rog: “Doamne, trimite-i banii ca să poată plăti telefonul?” Dar dacă Dumnezeu vrea să o învețe cum să fie înțeleaptă și prudentă când cheștuie banii? Dacă mă rog ca telefonul să-i fie plătit, poate că fac un scurt circuit la ceea ce Dumnezeu încearcă să o învețe.

Este periculos să fii insistent cu Dumnezeu și să începi să ceri ca El să facă anumite lucruri. Sunt oameni nesăbuiți care spun: “Doamne, dacă nu răspunzi acestei rugăciuni, atunci nu pot să mă mai încredințez în Tine și nu Te voi mai sluji și nici nu voi mai crede în Tine. Dacă nu-mi cedezi dorinței și voinței mele în această chestiune, am terminat. Plec într-altă parte.” Ce ridicol. Ce caraghios. Dumnezeu spune: “Căile voastre nu sunt căile Mele. Căile Mele sunt mai presus de căile voastre” (vezi Isaia 55:8,9).

De-a lungul anilor am descoperit că multe din rugăciunile mele erau total în afara voiei lui Dumnezeu. Erau lucruri la care insistam ca Dumnezeu să le facă, însă în dragostea și bunătatea Lui față de mine, El nu le-a făcut. Astăzi sunt la fel de recunoscător pentru rugăciunile la care Dumnezeu nu le-a răspuns ca și pentru cele la care le-a răspuns.

Îi Putem Schimba Mintea lui Dumnezeu?

Este important să realizăm că scopul rugăciunii nu este să schimbăm mintea lui Dumnezeu sau să-L convingem să vadă lucrurile în felul nostru. Mulți oameni greșesc crezând că rugăciunile lor vor schimba mintea lui Dumnezeu. Însă acesta nu este deloc scopul rugăciunii. Nu vrei să schimbi mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: “Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi. Ele sunt gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (vezi Ieremia 29:11). Planul lui Dumnezeu pentru tine este mult mai bun decât orice ai putea imagina pentru tine, astfel că să gândești că poți îmbunătăți planul lui Dumnezeu este totală nesăbuiță.

Poți întreba: “Dacă rugăciunea nu este pentru a schimba mintea lui Dumnezeu, atunci de ce să ne rugăm? Care este scopul rugăciunii?” Scopul rugăciunii este să-ți deschizi inima și să-i îngădui lui Dumnezeu să facă lucrurile pe care vrea să le facă, lucrurile care El știe că sunt cele mai bune pentru tine.

Sunt convins că pentru fiecare lucru bun și corect pentru care te-ai rugat, Dumnezeu a intenționat să ți-l dea înainte ca tu să-ți pleci capul. Isus a spus că Tatăl nostru cereșc știe că avem nevoie de toate aceste lucruri înainte ca noi să-i cerem (vezi Matei 6:31,32). Rugăciunea deschide ușa voinței tale, astfel îngăduindu-l lui Dumnezeu să facă ceea ce dorește să facă spre binele și spre beneficiul nostru.

Ciclul Rugăciunii

Adevărata rugăciune se mișcă într-un ciclu. Începe în inima lui Dumnezeu, cu scopurile și dorințele lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu pune acele dorințe în inima ta. “Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). După cum a zis psalmistul: “Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalm 37:4). Dumnezeu pune dorința în inima ta, și apoi tu o exprimi Lui înapoi în rugăciune. Începe cu Dumnezeu, se mișcă jos, atinge inima ta și apoi se întoarce la Dumnezeu, astfel ciclul este complet și ușa este acum deschisă; Dumnezeu are ocazia de a face acele lucruri pentru tine pe care El vrea să le facă.

II Cronici 16:9 zice: “Căci Domnul îți întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui.” Dumnezeu se uită după oameni ale căror inimi sunt în armonie cu a Lui. Asta e tot ce-și dorește -inimi în armonie cu a Sa. Dumnezeu se uită după instrumente prin care El poate împlini lucrarea Sa și prin care-și poate turna resursele unei lumi nevoiașe.

Punctul cheie este să descoperi voia lui Dumnezeu. Să-ți faci inima să bată în armonie cu inima lui Dumnezeu. Ioan a scris: “Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice l-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care l

le-am cerut” (I Ioan 5:14,15). Dacă ne rugăm după voia lui Dumnezeu, ne putem ruga fiind siguri că rugăciunile noastre vor primi pentru că am deschis ușa pentru Dumnezeu să facă ce dorește. Cheia este să ceri după voia Lui. Și continuând în relația cu Duhul Sfânt ne face capabili să știm care este această voie.

Duhul ne Ajută să Mărturisim

O mare parte din “multiplul har al lui Dumnezeu” este puterea de a fi un martor îndrăzneț și eficient. În Fapte 1:8, Isus a declarat: “Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului.”

Cine, Eu?

Este important doar să vezi pe cine a însărcinat Isus. În ochii lumii, acești oameni sunt nimic și nimeni. Cinci dintre ei erau pescari; toți locuiau într-o provincie neimportantă din partea de est a Mediteranei. Era o provincie mică, turbulentă și neimportantă, iar acești oameni erau neimportanti chiar și în acea regiune neimportantă. Însă Isus le-a spus că misiunea lor era să ducă mesajul Lui în toată lumea și să-l declare fiecărei ființe.

Din punct de vedere uman, vedem totala imposibilitate a misiunii imediat. Cum ar putea acest grup mic, neimportant duce acest mesaj în întreaga lume?

Însă Dumnezeu nu ne poruncește niciodată să facem un lucru dacă nu ne dă și capacitatea de a-l îndeplini. Totuși, de prea multe ori noi îi dăm lui Isus mii de motive pentru care nu-l putem face. Îi spunem de toate eșecurile din trecut. Ne certăm cu poruncile Lui în loc să le ascultăm. Așa nesăbuițăm. Când vom descoperi că Domnul nu ne poruncește niciodată să facem ceva până nu ne dă și puterea de a face, dacă doar ascultăm?

“Dar, Doamne, noi suntem așa de puțini. Doamne, cine o să ne asculte? Doamne, noi nu suntem nimeni.” Însă Isus le-a promis puterea prin care o vor face. Le-a spus să aștepte în Ierusalim până când “se vor îmbrăca cu puterea de sus.” Și atunci vor fi transformați în măreți martori ai învierii lui Isus.

Acesta a fost esența mesajului bisericii primare. Datorită învierii lui Isus din morți, toți cei ce se pocăiesc de păcate și-și pun credința în Isus pot avea iertarea de păcate. Isus i-a însărcinat pe primii ucenici să împrăștie acest mesaj, iar ei au făcut-o într-un mod remarcabil, mărturisind despre învierea lui Isus în cuvânt, viață și fapte. Haideți să ne uităm la acestea pe scurt.

Locul Cuvintelor

Mai întâi, acești credincioși trebuiau să mărturisească prin cuvinte. Trebuiau să propovăduiască această evanghelie, să comunice vestea bună în cuvinte și propoziții ce puteau fi înțelese de cei ce ascultau.

Sarcina noastră este aceeași. Nu s-a schimbat. Este important ca și noi să mărturisim prin cuvinte. După cum Pavel cere: “Dar cum vom chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14) Pavel știe că ei nu pot crede fără să fi auzit mai întâi despre Isus, și că ei nu vor auzi decât dacă cineva le propovăduiește. De aceea noi trebuie să continuăm să folosim cuvinte despre lucrarea de mântuire a lui Isus Cristos.

Slavă lui Dumnezeu, sunt unii oameni foarte dăruți în verbalizarea mărturiei pentru Cristos. Au pur și simplu acest dar. Nu au întâlnit nici o persoană căreia să nu-i spună despre Cristos. Minunat! Îmi place! Tatăl meu a fost una din aceste persoane.

Însă, după cum a întrebat Pavel retoric la sfârșitul cărții I Corinteni 12: “Sunt toți apostoli? Sunt toți prooroci? Sunt toți învățători?” Răspunsul clar este nu. Nu toți au acest dar. Și totuși, din păcate suntem descurajați când suntem presați să ne verbalizăm mărturia pentru Domnul când nu suntem dăruți ca evangheliști. Simțim o datorie și o obligație să mărturisim verbal, însă de ori de câte ori încercăm ne strâmbăm și avem o experiență groaznică. Apoi simțim o vină constantă când eșuăm să verbalizăm credința noastră tuturor celor cu care ne întâlnim.

Locul unei Vieți Cuvioase

Dar mărturia este mult mai mult decât dându-le oamenilor o invitație sau spunându-le despre Isus Cristos. O chiar mai puternică mărturie este trăire unei vieți pline de Isus Cristos înaintea lor.

Ce mărturie puternică este când viața ta este în acord cu mărturia ta și alții văd cuvintele tale trăite în viața ta! De aceea Pavel i-a spus lui Timotei: “Fii un exemplu credincioșilor” (I Timotei 4:12). De aceea le-a reamintit bătrânilor din Efes că el a fost atent să susțină ceea ce predica prin felul în care trăia (vezi Fapte 20:18-35). Și de aceea i-a spus lui Tit că unii se vor lăuda “că-L cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc” (Tit 1:16).

Modul în care trăim devine o mărturie a ceea ce credem. Să fim martori eficienți pentru Isus Cristos, trebuie să trăim în așa fel încât caracterul Său luminează prin noi.

Recent, am petrecut o zi minunată la o tabără de liceeni cu câțiva tineri frumoși. Ce emoție să vezi lucrarea Duhului lui Dumnezeu în viețile lor! O tânără a venit la mine chiar când plecam și mi-a zis: “Frate păstor Chuck, vreau să mărturisesc fratelui meu, dar nu știu cum să fac.” I-am spus că cel mai bun mod era de a trăi o viață de creștin înaintea lui. “Lasă-l să vadă ce

a făcut Isus în viața ta,” i-am spus. “Aceasta este cea mai puternică mărturie pe care i-o poți da.”

Știați că numele de creștin a fost creat în Antiohia de către necredincioși după ce au observat viețile celor ce-L urmau pe Cristos? Original, creștin însemna “urmaș al lui Cristos”. Este minunat când lumea îți dă acest titlu. Nu este ceva ce tu trebuie să declari: “Sunt creștin!” Ei, ești? Ești precum Cristos? Dacă o persoană ți-ar spune: “O, ce n-aș da să-L văd pe Isus Cristos”, tu ar trebui să-i poți spune: “Păi, dacă m-ai văzut pe mine...” Aceasta ar fi o mărturie credincioasă și adevărată.

Din păcate, deseori ceea ce spunem este discreditat de ceea ce suntem și ceea ce facem. Este posibil să mărturisești cuiva verbal și să-i spui ce minunată este lucrarea lui Isus Cristos în viața ta, chiar când viața ta neagă propriile-ți cuvinte. Ai putea spune: “El îmi dă o pace glorioasă, și tu ai nevoie să cunoști această pace a lui Isus Cristos.” Dar dacă intervine ceva iritant și tu izbucnești și strigi la toți și la toate, cât de eficientă va fi mărturia ta? Sau să presupunem că vorbim despre bucuria Domnului, și totuși tu ești mereu morocănos și bosumflat și te repezi la toți. Ceea ce vei spune nu va avea importanță datorită a ceea ce ești. Cei ce vorbesc mult despre Domnul dar nu trăiesc viața au succes doar în a batjocori creștinismul.

Isus vrea să-l fii martor. El vrea ca viața ta să fie ca a Lui pentru a-l aduce mărturie Lui. Atunci oamenii vor ști cum este El pe măsură ce observă Duhul la lucru în viața ta.

Locul Faptelor Bune

Cea de-a treia modalitate prin care credincioșii pot aduce mărturie este prin fapte aduse de Duhul Sfânt în viețile lor. Evrei 2:4 declară: “În timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.” Observați că noi nu putem face aceste lucruri să se întâmple. Aceste semne, puteri și minuni nu apar după voia mea, eu nu controlez lucrarea Duhului Sfânt. El împarte fiecăruia după voia lui. Feriți-vă de cei ce pretind să-L controleze pe Dumnezeu, ce afirmă că manipulează lucrarea lui Dumnezeu sau Îi forțează mâna! Nu o pot face. Duhul este Suveran.

Pavel a scris în Romani: “Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-L fi făcut Cristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că...am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Cristos” (Romani 15:18,19). Semne mărețe și minuni s-au întâmplat prin apostolul Pavel, însă nu el le-a produs. Duhul lui Dumnezeu a ales să-l folosească drept vas și el a fost mulțumit cu atât. De aceea le-a spus și corintenilor: “învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul

în putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 2:4,5).

Așadar, și mărturia noastră va fi eficientă doar ca rezultat al Duhului Sfânt ce lucrează prin noi. Doar dacă suntem plini de Duhul Sfânt și ne predăm Lui putem fi martori puternici și îndrăzneți.

Duhul Ne Ajută să Devenim Precum Fiul

Lucrarea primordială a Duhului Sfânt în viața fiecărui credincios este să-l conformeze în imaginea lui Cristos. Tot ceea ce face El în viețile noastre este intenționat spre a servi acest țel.

După Asemănarea Lui

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, l-a creat după chipul și asemănarea Lui. În mod tragic, omul a căzut din imaginea lui Dumnezeu și a devenit egoist, rece, indiferent și răzbunător. Este imposibil să te uiți de jur împrejur astăzi la omenire și să înțelegi ce a avut Dumnezeu în minte când a creat omenirea. Toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu se poate da drept exemplu de ceea ce a intenționat Dumnezeu când i-a creat pe Adam și pe Eva.

Dacă dorim să înțelegem ce a avut Dumnezeu în minte când a creat omenirea, trebuie să ne uităm la Isus Cristos. Isus a exprimat idealul lui Dumnezeu pentru om. El a trăit în imaginea lui Dumnezeu într-o asemenea măsură încât El a putut spune: “Cel ce m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Isus a trăit așa cum Dumnezeu vrea ca noi să trăim. Biblia ne spune că Isus a fost oglindirea slavei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui (vezi Evrei 1:3). În II Corinteni 4:4 Pavel l-a numit pe Cristos “chipul lui Dumnezeu”, iar în Coloseni 1:15 el a zis că Isus este “chipul Dumnezeului celui nevăzut”.

Isus a trăit în chipul lui Dumnezeu. El a fost tot ceea ce Dumnezeu vrea ca noi să fim. El a stabilit modelul. Petru ne spune că El a fost un exemplu pentru noi, ca noi să-l călcăm pe urme (I Petru 2:21). Isus este modelul pe care-l folosește Dumnezeu pe măsură ce lucrează în viața mea pentru a mă conforma după chipul Lui, și este dorința și scopul lui Dumnezeu de a restaura creaturile căzute înapoi în chipul Lui. Dumnezeu vrea să anuleze efectul păcatului și căderea omului și să ne restaureze încă o dată în imaginea Fiului Său, Isus Cristos.

Cea Mai Mare Greșală a Noastră

În acest punct, greșala pe care o facem deseori este să ne uităm la model și să spunem: “Asta vreau. Așa vreau să trăiesc. Așa vreau să fiu. Mă urăsc

când mă mâniez și-mi pierd cumpătul. Mă urăsc când sar calul și spun lucruri urâte oamenilor. Mă urăsc când mă împiedic și mă duc după poftele trupești. Așa că n-o să mai fac așa de-acum încolo.” Vedem idealul și înțelegem ce a intenționat Dumnezeu ca noi să fim și în inima noastră dorim să trăim o viață de iubire și puritate, neprihănire, adevăr și pace. Însă mai târziu ne închipuim că putem atinge acest țel prin simplu efort și hotărâre de moment.

Totuși simpla dorință de a fi ca Isus nu crează realitatea. Nu ne face capabili de a ne împlini țelul. Nu devenim precum Cristos prin imitație, unde mulți oameni greșesc.

Isus i-a spus odată lui Petru după ce a căzut încă o dată: “Duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). Sunt sigur că toți am găsit acest verset să fie adevărat în propria noastră experiență. Nu ducem lipsă de dorință; nici duhul nostru nu este nevoitor. Problema este carnea noastră care este neputincioasă. De aceea simpla imitație nu va funcționa niciodată.

Putem încerca să fim ca mica locomotivă ce se îneca urcând dealul, dar continua să zică: “Cred că pot, cred că pot, cred că pot” - dar este imposibil. Nu pot. Nu pot să mă conformez cu chipul lui Isus Cristos.

Și totuși, scopul Duhului Sfânt în viața mea este să mă conformeze după chipul lui Isus Cristos și deci, după chipul lui Dumnezeu în care omul a fost creat la origine. În Romani 8:29, Pavel ne spune că Dumnezeu ne-a predestinat să fim conformați după imaginea Fiului Său. În Efeseni 4:13, el insistă zicând că Dumnezeu dorește ca noi să ajungem la “înălțimea staturii plinătății lui Cristos.” Dumnezeu vrea să ne conformeze chipului Fiului Său. Aceasta este lucrarea pe care o face în viețile noastre prin Duhul Sfânt.

Însă cum o face?

Devenind Precum Fiul Său

Scriindu-le corintenilor, Pavel a spus: Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (II Corinteni 3:18). Aceasta este cheia. Cu fața descoperită începem să vedem slava Domnului, începem să fim schimbați în chipul Lui. Duhul lui Dumnezeu ne revelează slava Dumnezeului cel veșnic. Văzând această slavă, suntem schimbați. Aduși din slavă în slavă, fiind modelați și schimbați în imaginea Lui prin Duhul Său care este la lucru în noi.

Câțiva ani în urmă cunoșteam un ofițer de marină în rezervă. De-a lungul anilor a învățat “limbajul marin” și avea un limbaj murdar. Apoi l-a primit pe Isus Cristos. Șase luni după ce a devenit creștin era în curte tăind iarba și fluierând “Iubește, iubește, iubește, iubește, creștine, aceasta este chemarea ta.” Nu dădea mare atenție lucrului, și n-a văzut că trebuia să se

aplece din cauza unui copac. O ramură mare l-a lovit chiar în frunte și l-a aruncat pe spate. Mașina de tăiat iarbă era mecanică și s-a oprit doar când a atins gardul.

Stând el pe spate, cu o durere uriașă în frunte, a sărit în sus, a alergat la mașina de tăiat iarbă, a oprit-o, a fugit în casă și a strigat: “Iubito, iubito! Ghici ce s-a întâmplat? Ea s-a uitat la cucuiul ce i se umfla pe frunte și a zis: Ce s-a întâmplat? El a zis: A, nu, nu, nu. Nu asta. Am lovit un copac - și nu am înjurat!” Ea i-a replicat: “A, dragule, știi că nu te-am mai auzit folosind înjurături de șase luni?” Uimit, el a zis: “Nu?”

Este încă un exemplu al “multiplului har al lui Dumnezeu”. Duhul a făcut-o, iar prietenul meu nici măcar nu era conștient de acest lucru. Însă ce bucurie a fost când și-a dat seama ce făcuse Dumnezeu! Cred că de aceea Dumnezeu deseori ne lasă să ne zbatem și să ne vedem slăbiciunile. Astfel, nu ne vom lăuda și nu vom fi țăntoși când ne bucurăm de victorie. Ne lasă să ajungem în locul fără speranță, recunoscând totala noastră incapacitate ca atunci când El lucrează, noi suntem atenți și-I dăm Lui slavă și glorie.

Slavă lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu ne face din ce în ce mai mult după chipul lui Cristos pe măsură ce lucrează în noi zi de zi. Și în cele din urmă, când lucrarea Duhului este sfârșită în viața mea și am fost conformat pe deplin după chipul lui Isus, “cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalm 17:15). În acea zi voi fi din nou ceea ce a fost Adam când l-a creat Dumnezeu. Și tu vei fi la fel, pe măsură ce-l cedezi și te predai Duhului Său care lucrează în tine.

Ceea Ce Avem Nevoie Este Deja Al Nostru

Tot ce avem nevoie pentru a trăi o viață de creștin plină de succes este deja al nostru prin lucrarea Duhului Sfânt. El ne-a pecetluit spre ziua mântuirii și trăiește în noi ca avans în moștenirea fără preț ce ne așteaptă în rai. El ne ajută să înțelegem și să știm Scripturile și scopul voinței lui Dumnezeu. El se roagă pentru noi când noi nu știm cum să ne rugăm. El ne împuternicește să fim îndrăzneți în mărturia noastră în lume, în viață și în fapte. Și El lucrează fără încetare în viața noastră pentru a ne modela în chipul lui Isus Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.

Ce Ajutor minunat este Duhul Sfânt! Și cum avem noi nevoie de ajutorul Lui pentru a duce o viață de creștin plină de victorii. Avem nevoie de El să locuiască în noi, să ne conducă și să ne împuternicească. Avem nevoie de prezența Lui, de puterea Lui, de călăuzirea Lui. Avem nevoie să umblăm în Duhul ca să nu împlinim voința cărnii. Viața cărnii este foarte puternică, doar Duhul lui Dumnezeu este mai puternic.

Haideți să-I cerem Duhului Sfânt să vină și să ne umple din plin, până când curge din viața noastră râuri de apă vie. Să primim înfometăți “multiplul har al lui Dumnezeu” și apoi să mulțumim pe măsură ce ne predăm Duhului

Sfânt și puterii Lui. Ce lucrare minunată face El în viețile noastre spre a ne conforma în chipul Fiului Său.

Într-adevăr, acesta este “Harul multiplu al lui Dumnezeu.”

PARTEA a III-a: Ce Sunt Darurile Duhului Sfânt?

7. Unitate în Diversitate

Nu știi nici un alt subiect important ce este ignorat mai mult în biserica din zilele noastre decât darurile Duhului Sfânt. Ignoranța are loc pe ambele părți ale problemei. Pe de o parte, unii oameni duc lipsa înțelegerii că darurile Duhului Sfânt sunt disponibile bisericii din ziua de astăzi. Pe de altă parte, unii care sărbătoresc prea tare aceste daruri arată o mare lipsă de cunoaștere în ce privește exercițiul scriptural.

Toate darurile Duhului erau manifestate la Corint, și totuși ele erau abuzate. De aceea Pavel le-a scris corintenilor - să corecteze aceste abuzuri. Și noi putem fi foarte recunoscători, pentru că ne-a lăsat cu un îndreptar crucial despre cum să folosești adecvat darurile.

În I Corinteni 12 Pavel listează nouă daruri spirituale împărțite în tripleți (de putere, credință și exprimare). Însă, după ce a terminat lista, el spune: “Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (versetul 11). Cu alte cuvinte, el dă nouă manifestări ale Duhului, însă face efortul de a ne reaminti că este unul și același Duh. Există unitate în diversitate. Acesta este important de reamintit pe măsură ce ne uităm la variatele daruri ale Duhului.

Înțelegând Darurile Spirituale

Pavel a spus: “În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință” (I Corinteni 12:1). Pavel vroia ca biserica să cunoască anumite adevăruri spirituale importante; el știa că ei nu înțeleseseră ce aveau nevoie. Și, fără îndoială, datorită dificultății înțelegerii acestui subiect, este multă ignoranță chiar până în ziua de azi.

Principiul important privitor la darurile Duhului este acesta: adevăratele daruri ale Duhului Sfânt, când sunt manifestate într-un mod corect scriptural, vor focaliza inimile oamenilor întotdeauna asupra lui Isus Cristos. Isus a spus că Duhul nu va aduce mărturie despre Sine, ci despre Cristos. Exercițiul scriptural a darurilor va da întotdeauna o viziune proaspătă a lui Isus Cristos și a slavei Sale, făcându-te să te îndrăgostești mai mult de El

și să fii adus din ce în ce mai aproape de El. Inima-ți mai că-ți va exploda din dragoste și din apreciere față de ceea ce este Isus și de ce este capabil să facă.

Acesta este modul călăuzitor prin care-ți poți da seama dacă un dar este o adevărată manifestare a Duhului Sfânt. Se acordă multă atenție persoanei care exercită acest dar? În revistele diverselor lucrări, a cui poză este pe majoritatea paginilor? La cine atrag ei atenția? Pe cine promovează? Pe cine caută să înalțe în ochii oamenilor? O adevărată manifestare a Duhului Sfânt va înălța întotdeauna persoana lui Isus Cristos. Aceasta a venit Duhul Sfânt să facă.

Primul lucru de înțeles, după acesta, este că există o diversitate de daruri. În I Corinteni 12 Pavel listează nouă daruri diferite. Și totuși acesta nu este o listă completă sau minuțioasă; spre finalul capitolului Pavel menționează de asemenea darul ajutorării și al cârmuirii, iar în Romani 12 din nou adaugă la această listă.

Pavel spune că sunt diferite daruri, și totuși un Duh. Este același Duh care împarte darurile după voia Sa. Aceste daruri se completează unele pe altele; ele nu sunt în competiție unele cu altele.

Al doilea, există diferențe ale lucrărilor. Unii au darul facerii de ucenici, alții darul proorociilor, altele darul de păstorire - învățare. Alții au darul cârmuirii sau darul ajutorării. Alții au darul sfătuirii, un dar important și valoros. Soția mea are acest dar. După ce le vorbește și sfătuieste diferite grupuri, ei sunt pregătiți să meargă și să provoace lumea. Acestea sunt toate diferite daruri administrative, însă același Domn le direcționează pe toate. Cu toate că-L slujim în moduri diferite, slujim aceluiași Domn.

Al treilea, există diversitate de operare. Știu cum anumite daruri operează în viața mea, dar asta nu înseamnă că ele vor opera în același fel și în viața ta. S-ar putea, dar nu neapărat. De ce nu? Pentru că există diversitate de operare. Duhul lucrează diferit în viețile noastre, după personalitățile și idiosincraziile noastre unice.

Cu siguranță dacă ești părinte ai descoperit că nici unul dintre copiii tăi nu este la fel cu celălalt. Fiecare are o personalitate unică și distinctă. Sau, dacă ai 14 nepoți, vezi că nu ai doi care sunt la fel. Toți sunt diferiți, unici în modalitatea lor de a acționa și de a reacționa. Dumnezeu respectă diferențele ce există și ne tratează după nevoile noastre și după cine suntem și cum răspundem.

Diferențele Sunt Bune

Am observat că mărturiile pot fi emoționante, palpitate și pline de beneficii - sau dăunătoare. Când o persoană mărturisește experiența lui cu Dumnezeu sau cu un dar al Duhului, mulți dintre noi avem tendința de a gândi - A, dar nu așa mi s-a întâmplat mie, sau - Așa ceva nu mi s-a

întâmpat mie niciodată. Dacă nu ai primit un anume dar, ai putea gândi - Așa, deci - asta mi se va întâmpla când îl voi primi. Noi ne imaginăm că ni se va întâmpla la fel ca tuturor. Dar nu va fi așa.

Poate că ai darul proorociei. Înainte de a exercita acest dar, poate că simți că te sufoci sau simți o furnicătură. Însă altcineva care, la rândul său, are darul proorociei, s-ar putea să nu se sufocă sau să simtă furnicături. Ci, din contră, exercită acest dar într-un mod foarte calm. Amândoi aveți același dar, însă operează în moduri diferite în fiecare dintre voi. Acesta este modul intenționat de Dumnezeu.

Domnul nostru este un Domn divers și ne tratează pe fiecare în mod individual. Dumnezeu te iubește în mod individual și te tratează individual, după temperamentul și caracteristicile tale. Ce glorios este că Dumnezeu ne poate trata și ne tratează pe fiecare în mod personal și individual!

De aceea este important să nu încerci să copiezi darul altei persoane. Nu încerca să copiezi metoda de operare pe care o vezi în alții, crezând că acela este singurul mod în care darul poate opera. Nu încerca să urmezi același model. Și în special, alungă asemenea gânduri precum - Dacă nu fac la fel ca tine, atunci mă întreb dacă chiar am acest dar.

Nu încerca să primești aceleași experiențe pe care le-a primit altcineva, sau să te gândești că experiența ta nu este autentică pentru că nu s-a întâmpat la fel cum a zis cineva că i s-a întâmpat lui. Am auzit oameni zicând: "Am simțit ca și cum mi se turna ulei încins pe cap. Eram înghițit în această dogoare." Sau descrieri și mai emoționante: "Era ca o apă rece pe spate, furnicându-mă" sau "Era ca o strălucire ușoară ce părea că umple încăperea." Nici nu visez să anulez vreuna din experiențele lor - toate sunt minunate!

Dacă ai avut experiența cu uleiul încins, foarte bine! Dacă ai avut experiența cu apa rece, extraordinar! Dacă ai avut experiența cu strălucirea ușoară, minunat! Însă nu este necesar ca experiența ta să fie la fel cu cea a următoarei persoane. Nu te uita după strălucirea ușoară. Dacă faci asta, ochii tăi vor fi ațintiți mai degrabă asupra experienței decât asupra lui Isus.

După Voia Lui

Duhul vrea să funcționăm în viețile noastre în mod suveran și după voia Lui. Însă El va face acest lucru în moduri diferite. O persoană poate simți senzații extraordinare sau poate că nu va simți absolut nimic. Nici una din modalități nu descurajează faptul că Duhul lui Dumnezeu este la lucru în viața ta.

Aceasta a fost problema mea timp îndelungat. Nu am primit nici un fel de experiență cum îi auzeam pe oameni vorbind și astfel mă gândeam că nu o "aveam". Am auzit oameni zicând: "Când mi-am venit în fire, m-am uitat la ceas și, vai, era ora 19.00. nici nu știu unde s-au dus cele cinci ore." Auzind

aceste mărturii ca și copil, am înțeles expresia “când mi-am venit în fire” că înseamnă o stare de inconștiență. Eram sigur că atunci când o persoană era botezată sau umplută de Duhul Sfânt, el sau ea devenea inconștient. Astfel că am așteptat câțiva ani să fiu lovit de inconștiență ca să-mi pot “veni în fire”. Dar nu mi s-a întâmplat niciodată astfel.

Dacă citești cartea Faptele Apostolilor, vei vedea că fiecare reletare a unei împuterniciri a bisericii de către Duhul Sfânt este unică. Nici un singur model nu le acoperă pe toate; nu s-a întâmplat la fel de două ori.

Haideți să așteptăm asemenea diferențe și să nu încercăm să-L limităm pe Dumnezeu la un model. Să nu-l vârâm pe Dumnezeu într-o cutie - să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să-L lăsăm să fie suveran și să miște după voia Lui.

Spre Folosul Tuturor

Pavel învață că manifestarea Duhului este dată tuturor spre folosul tuturor (I Corinteni 12:7). Scopul darurilor Duhului este de a beneficia întreaga biserică; ele nu ni ne sunt date spre folosul nostru personal. Dumnezeu nu mi dă cuvântul științei ca eu să mă duc să fac curat pe pistă.

Există un mare rău în ziua de azi - bărbați și femei care caută să folosească personal darurile Duhului. Oamenii au fost atinși de Dumnezeu prin lucrările lor și ei profită de acest fapt. Poate un prieten sau un copil a fost vindecat, iar ei sunt atât de încântați și emoționați încât vor să umple cu daruri de apreciere persoana prin care a lucrat Dumnezeu. Cu tristețe, multe persoane au folosit darurile lui Dumnezeu pentru a se îmbogăți.

Însă darurile Duhului Sfânt nu sunt date spre îmbogățire personală. Ele nu sunt jucării pe care să le luăm și de care să ne bucurăm, care să ne aducă satisfacție și plăcere când stăm în singurătatea caselor noastre. Ele sunt date ca întreaga biserică să se folosească de ele. Dumnezeu ne-a dat fiecăruia un dar ce trebuie folosit pentru a binecuvânta întreaga biserică.

Există un singur dar menit spre a zidi doar persoana ce-l exercită și nu biserica - darul vorbirii în limbi. Pavel a spus: “Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși” (I Corinteni 14:4). Exercițiul darului vorbirii în limbi în devoțiunile personale zidește acea persoană. Acesta este singurul dar intenționat pentru zidire personală. Trupul nu este zidit prin acel dar dacă nu este și interpretarea limbii. Așadar, regula generală este că darurile Duhului sunt spre folosul întregului trup.

Când Darurile Se Suprapun

Deseori există o încrucișare între daruri în variatele manifestări ale darurilor spirituale; ele nu sunt atât de independente precum credem noi uneori. De exemplu, uneori darul discernământului se suprapune cu cuvântul

cunoașterii, sau darul proorociei se încrucișează spre un cuvânt de înțelepciune.

Probabil că avertizezi pe cineva, zicând: “Prietene, știi că ceea ce faci este periculos. Și dacă continui, se vor întâmpla asta și asta.” Apoi, după ceva vreme, afli că ceea ce ai sugerat că se va întâmpla, chiar s-a întâmplat. În acest fel, proorocia a fost legată cu un cuvânt de cunoștință.

Când ai vorbit, nu ai spus: “Iată ce ți se va întâmpla,” ci “Iată ce ți s-ar putea întâmpla”. Totuși, de-a lungul timpului, chiar s-a întâmplat, iar cuvântul cunoștinței a devenit proorocie într-un mod foarte natural.

Aceasta ne reamintește că toate aceste daruri sunt de la Duhul, iar El călăuzește și direcționează folosirea lor după cum vede El de cuviință. El orchestrează toate lucrurile pentru a împlini scopurile Lui bune în viețile noastre. Iar noi ar trebui să fim foarte recunoscători.

Care Sunt Cele Mai Bune Daruri?

La sfârșitul epistolei I Corinteni 12, Pavel încurajează biserica să râvnească cu toată convingerea cele mai bune daruri. Însă “cele mai bune” sunt cuvinte relative. Cele mai bune daruri pentru ce? Cele mai bune daruri pentru orice lucrare de care este nevoie în trupul lui Cristos în acel moment.

Am multe fierăstraie în garajul meu. Care este cel mai bun fierăstrău? Depinde de ceea ce vrei să tai. Dacă vrei să tai o bucată de țevă, atunci nu trebuie să folosești fierăstrăul pentru lemn, dacă nu vrei să ai necazuri. Întrebarea este: Ce lucrare trebuie făcută?

Aceași întrebare ar trebui pusă și despre darurile Duhului. Care sunt cele mai bune daruri? Cele mai bune daruri sunt cele care pot îndeplini sarcina din acel moment cel mai bine.

Pe măsură ce discutăm fiecare dintre daruri, veți vedea valoarea fiecăruia în anumite situații. Uneori cel mai bun dar este vorbirea în alte limbi. Însă alteori, acest dar nu este deloc de folos; ar face oamenii să creadă că ești nebun. Îmi pot imagina când lucrarea minunilor ar fi cel mai bun dar - de exemplu, când trebuie să plătești chiria și nu ai nici un ban în bancă. Atunci darul vorbirii în limbi nu te-ar ajuta deloc - însă lucrarea minunilor ți-ar fi de mare folos.

Cercetând fiecare din aceste daruri, vom vedea cum fiecare din ele ar putea fi “cel mai bun dar” în anumite situații. Pavel ne instruește să râvnim cu toată convingerea să avem cele mai bune daruri. El nu ne spune să ne rugăm pentru ele, ci să le râvnim din toată inima. Aceasta este o distincție importantă, căci Duhul Sfânt împarte fiecărei persoane în parte după cum voiește. El este suveran.

Eu nu am ales ce daruri să am. Aceasta a fost lucrarea suverană a lui Dumnezeu în viața mea. La fel sunt și chemările și diferitele lucrări. Totul este lucrarea suverană a lui Dumnezeu.

Luptă Împotriva Adevăratului Dușman

O, de am putea vedea unicitatea trupului lui Cristos, ca să nu ne mai luăm la întrecere sau să nu ne mai împotrivim altora doar pentru că nu suntem de acord cu doctrina lor! Ce tragedie este când bisericile se găsesc într-o poziție adversară cu alte biserici, vorbind împotriva lor doar pentru că văd lucrurile diferit.

Una din cele mai mari catastrofe ale bisericii este eșecul ei de a identifica în mod corect cine este adevăratul dușman. Așa de multe ori biserica este împărțită împotriva ei înșiși. Există conflict chiar și înlăuntrul bisericii. Sunt trasate liniile de bătaie, sunt create divizii - iar acest lucru este tragic. Cât de mult îi place satanei să aducă discordie și diviziune între frați!

Nu ar trebui să fim prinși în cursă unul împotriva altuia. Ar trebui să fim uniți în efortul nostru de a aduce oameni în împărăția lui Dumnezeu și din împărăția întunericului. Adevăratul dușman este satana, și este sarcina noastră să aducem bărbați și femei din împărăția lui și în împărăția glorioasă a lui Dumnezeu. Odată ce acest lucru se întâmplă, nu mai contează dacă acești prunci în Cristos se afiliază cu noi sau se alătură altcuiva care Îl iubește și-L slujește pe Domnul. Scopul nostru nu ar trebui niciodată să fie încercarea de a face oamenii să vină la biserica noastră. Sarcina noastră este să-i aducem la cunoștința de Isus Cristos și să se predea voinței Lui.

Este posibil ca biserica noastră să nu le poată ajuta nevoile în mod eficient. Cineva s-ar putea uita la mine și zice: "Bătrânul acela chel - ce știe el? Vreau pe cineva care este la modă și cu care pot vorbi despre căsnicia mea și care mă poate ajuta. Am nevoie de cineva care este mai amuzant și mai deștept." Așadar, nu aș putea să-l ajut - iar acest lucru nu contează pentru mine! Problema principală este că noi aducem oameni din întunericul păcatelor lor în lumina glorioasă a lui Cristos. Apoi trebuie să-i lăsăm să meargă oriunde vor putea primi ajutor.

Ceva timp în urmă am primit o scrisoare de la un bărbat care a scris - "M-am gândit la o afiliere cu Capela Calvarului, însă acest aspect era greșit iar acea doctrină era greșită și nu știu dacă înțeleg ce se întâmplă aici." I-am scris și i-am zis: "Nu cred că înțelegi. Și îți sugerez să nu mai continui sau să mai încerci să te afiliezi cu Capela Calvarului." El a descris șocul legat de una din chestiunile ridicate, și i-am zis: "Dacă mai stai pe aici, probabil vei găsi mai multe lucruri șocante. Așa că e mai bine pentru tine să nu mai stai prin preajmă."

Lucrul înțelept este să mergi unde te simți confortabil. Uplete-ți nișa unde te-a chemat Dumnezeu. Asta-i tot.

Obişnuiam să vorbesc împotriva ritualurilor anumitor biserici. “Acele servicii liturgice cu tămâie și cu robele acelea,” ziceam eu, dezaprobator, “cât de moarte.” De asemenea vorbeam împotriva pentecostalilor prea demonstrativi: “Oamenii țipă și aleargă de colo-colo făcând lucruri sălbatice. Ce prostesc.” De fapt, așa fi putut găsi ceva greșit cu aproape fiecare ... în afară de mine.

Există măcar un lucru bun cu privire la îmbătrânire: maturizează o persoană. De-a lungul anilor am învățat să-i respect și să-i accept pe cei ce vor să-l slujească pe Dumnezeu într-un decor liturgic. Temperamentele lor le îngăduie cel mai bine să se închine lui Dumnezeu în acel fel de ambient. De asemenea am realizat că sunt alții care se închină lui Dumnezeu într-un ambient foarte emoționant. Ei voi să fie stârniți, să se ridice și să strige, să aibă multă emoție și exuberanță în experiența lor de închinare.

Acum realizez că toți slujim aceluiași Dumnezeu, cu toate că o facem în moduri diferite, Totuși El este același Domn și ne iubește pe toți. Îi iubește pe cei ce iubesc acel ritualism formal și mirosul tămâiei, și astfel le-a furnizat un ambient unde se simt confortabil și unde-l pot simți prezența. De asemenea îi iubește pe cei sălbatici și extremi care trebuie să strige și să alerge de colo-colo pentru a scăpa de energie. El îi iubește și pe ei și le-a găsit și lor un spațiu.

Nu este corect într-un mod și greșit într-alt amod. Există diferențe, însă este același Dumnezeu. Se pare că noi tindem să uităm acest lucru. Datorită diferențelor noastre deseori gândim: “Slujim unui Domn diferit, așa că trebuie să ne luptăm între noi”. Dar, decât să-i judecăm pe alții datorită modului lor de închinare, este mai bine să acceptăm că ei sunt pur și simplu diferiți.

Pavel a spus: “Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea” (Romani 14:4). Când judeci pe cineva pentru că sunt sălbatici în închinarea lor înaintea lui Dumnezeu, tu judeci pe slujitorii lui Dumnezeu. Dar ei nu-ți slujesc ție - ei slujesc Domnului. Dumnezeu îi poate face să stea sus (chiar dacă ei ar vrea să se trântescă la pământ). El îi poate ține sus.

Fii Deschis lui Dumnezeu

Vreau să-l fiu deschis lui Dumnezeu. Deschizându-mă lui Dumnezeu, o fac fără rezerve, fără temeri. Nu mă îngrijorez de poveștile cu căpcăuni pe care le auzim atât de des, despre un biet tip care s-a deschis lui Dumnezeu și l-au cărat la școala de nebuni, un idiot perfect. El a făcut greșeala de a spune: “Doamne, vreau să fiu umplut de Duhul Tău,” și asta a fost!

Ce concept plin de hulă despre Dumnezeu și despre Isus! Isus a zis: “Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13)

Problema noastră este că l-am închis ușa lui Dumnezeu de prea multe ori! Nu vrem ca El să miște. Sau, dacă mișcă, Îi spunem: “Iată care sunt parametrii și aici sunt limitele. Dumnezeule, să nu cumva să pășești mai departe de mica noastră ordine de aici. Deja am formulat cum trebuie să lucreze.”

Cât de trist. Domnul știe ce este cel mai bine pentru noi. Cel mai înțelept este să-l cedăm Lui și Duhului Sfânt să ne dea acele daruri ce pot fi exercitate cel mai bine spre folosul întregii biserici. El împarte fiecărei persoane în parte după voia Sa; slujba noastră este să fim deschiși.

Fie ca nimic să nu stea în calea împărțirii Lui a acelor daruri ce ne vor folosi și care vor zidi biserica. Să ne dedicăm lui Dumnezeu și de asemenea să dedicăm aceste daruri ale Duhului lui Dumnezeu. Apoi fie ca Dumnezeu să ne împuternicească și să ne folosească după cum vede El de cuviință.

8. Cuvântul Înțelepciunii

Unuia i se dă să vorbească despre înțelepciune prin Duhul.

- I Corinteni 12:8

Îmi place sfatul dat de o mamă săracă fiului ei: “Dragă, când nu ai parte de educație, trebuie să-ți folosești creierul.”

Ce ustensilă rară este înțelepciunea în ziua de astăzi! Înainte de a începe să ne uităm la cuvântul despre înțelepciune, se merită să observăm că este o distincție clară între cunoaștere și înțelepciune. Acestea nu sunt una și aceeași.

Este Cunoașterea Parte din Înțelepciune?

Cunoașterea este acumularea de fapte; înțelepciunea este aplicația adecvată a faptelor. Cunoașterea îți va spune că acel animaluț drăguț cu dungă albă pe spate nu este o pisică; înțelepciunea îți va spune să păstrezi distanța. Cunoașterea îți va spune că creatura încolăcită din fața ta este otrăvitoare; înțelepciunea îți va spune să nu o atingi.

Este o mare diferență între cunoaștere și înțelepciune. Unii din cei mai mari cunoscători oameni din lume sunt unii din cei mai inepti. Au foarte multă cunoaștere, dar nu știu cum să o folosească. Oamenii care sunt foarte inteligenți și știutori deseori fac lucruri prostești pentru că nu sunt înțelepți. De exemplu, Timothy Leary, un om deștept, plin de cunoaștere, s-a distrus cu droguri și i-a condus pe mulți pe o cale distructivă.

Mă minunez la lucrurile lipsite de inteligență pe care oamenii deștepți le cred și le fac, odată ce au respins adevărul lui Isus Cristos. Căci “teama de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalm 111:10), oamenii care Îl resping pe Dumnezeu sunt predispuși să facă și să creadă lucruri ridicole. În India, unii din cei mai educați oameni din lume trăiesc în condiții mizerabile și nesănătoase aproape ca animalele - pentru a petrece timp la casa unui guru pe nume Sai Baba. Acești oameni inteligenți cred că cea mai mare onoare este să-i poți mânca excrementele.

Asemenea practici sunt atât de șocante încât mințile noastre aproape că nu pot concepe. Când oamenii răzvrățiți împotriva adevărului sunt dați de către Dumnezeu unor minți depravate, satana pare că întotdeauna îi reduce la cel mai rău fel de mizerie. Aceasta se întâmplă cu oameni inteligenți care resping adevărul lui Dumnezeu.

Pavel ne spune în II Tesaloniceni 2:10,11: “pentru că n-au primit dragostea adevărului ... Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” Dumnezeu le îngăduie să creadă o minciună mai degrabă decât adevărul. Pavel schițează întreaga regresie în Romani 1:28: “Fiincă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.” Ei fac fapte de nespus, de necrezut. Când o persoană respinge adevărul lui Isus Cristos, și-și predă mintea impurităților întunericului, satana îl conduce în jos tocmai până-n fundul prăpastiei.

Dacă cineva nu are teama de Domnul, el sau ea nu are adevărata înțelepciune. De fapt, acea persoană nici nu a început să umble pe cărarea înțelepciunii.

Cunoașterea fără înțelepciune poate fi foarte periculoasă. Prin cunoaștere am putut crea arme puternice cu capacitatea de a distruge omenirea. Sperăm ca înțelepciunea va păstra omenirea din a se autodistruge prin aceste arme. Solomon a spus: “Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea” (Proverbe 4:7).

Darul Înțelepciunii

Biblia ne învață că dincolo de înțelepciune în general, este un dar specific al Duhului Sfânt care se numește “cuvânt de înțelepciune”. Acesta nu este un rezervor vast din care te poți inspira după cum poftești. Nu te face un anume guru, ca să poți spune: “Tot ce vreți să știți, veniți la mine și vă voi deschide tezaurul meu de înțelepciune.” Nu funcționează în acest fel - nu este un rezervor de înțelepciune pe care-l poți deschide când dorești. Mai degrabă este ungherea Duhului care vine asupra ta la vreme de nevoie și te face să rostești cuvintele potrivite. Un cuvânt de înțelepciune bine când sunt ridicate chestiuni critice și trebuie luate decizii. Este un cuvânt înțelept care este atât de corect încât aduce laolaltă fracțiuni dezbinatăe. Când oamenii îl aud, ei zic: “A, da. Asta e bine!”

Cuvântul de înțelepciune este rostit la momentul oportun încât poate împărția tensiunea. Să presupunem că are loc un argument înfierbântat sau o neînțelegere. O persoană poate primi un cuvânt de înțelepciune care rezolvă problema și satisface ambele părți. “Da, pot cumpăra acest lucru”, zic certăreții. Cuvântul de înțelepciune poate fi un lucru glorios în rezolvarea chestiunilor și problemelor puternice. Liniștește diferențele oamenilor și aduce soluții problemelor spinoase. Îndepărtează ranciuna dintre oameni, liniștește problema și aduce o soluție pașnică de care se bucură toată lumea.

Bineînțeles, la fel ca toate darurile spirituale, cuvântul de înțelepciune rămâne sub controlul sau operarea Duhului. Nu este ceva pe care-l avem oricând vrem. Ci, mai degrabă, este ceva ce Duhul ne dă în răspuns la o anume nevoie. Este mai mult decât înțelepciune în general; sunt momente când Duhul ne dă cuvântul potrivit în mod direct.

Cuvântul de Înțelepciune în Scriptură

Vedem cuvântul de înțelepciune manifestat în viața lui Solomon în Vechiul Testament. Într-un exemplu, două femei au venit la el, ambele afirmând că un copil era al lor. Ambele femei au născut cam la același timp, dar copilul uneia murise. Ea afirma că celeilalte femei îi murise copilul, astfel că au adus acest caz înaintea lui Solomon. Neclintite, ambele femei afirmau: “Acest copil este al meu! Astfel că Solomon i-a zis unui soldat: “Ia-ți sabia și taie copilul în două, apoi dă-le fiecareia câte o jumătate.” Adevărata mamă a zis: “Nu, nu! Să nu faci asta! Lasă mai bine ea să-l aibă.” Cealaltă femeie a zis: “Destul de corect. Fiecare luăm câte jumătate.” Solomon a arătat către adevărata mamă a copilului și a zis: “aceasta este adevărata mamă a copilului, dați-i copilul ei.” (vezi I Împărați 3:16-28). Prin cuvântul de înțelepciune, el a fost capabil să rezolve această problemă dificilă.

Isus a demonstrat deseori cuvântul de înțelepciune. Probabil cazul cel mai clasic s-a întâmplat când fariseii au căutat să-l prindă în cursă într-o dilemă. Cu atenție și-au pregătit întrebarea pentru a nu lăsa nici o ușă deschisă; se gândeau că nu mai poate ieși din capcana aceasta. “Se cuvine să plătim bir cezarului sau nu?” au întrebat ei. Știau că dacă Isus ar fi spus: “Da, trebuie să plățiți taxe cezarului,” ar pierde pe fiecare evreu din mulțime pentru că toți urau să plătească taxe guvernului roman; chiar îi rodea. Pe de altă parte, dacă ar fi spus: “Nu, nu ar trebui să plățiți taxe lui Cezar,” fariseii ar fi putut alerga la magistrați să le spună: “Aveți o insurecție. Este un răzvrătit care-i învață pe oameni să nu plătească taxe!” Se gândeau că L-au pus bine la colț și nu avea cale de scăpare. Indiferent de ce ar fi răspuns, îl prindeau.

Ei bine, nu prea.

Isus a spus: “Arătați-mi un ban,” iar un om a scos o monedă. Isus a întrebat: “Al cui chip și ale cui slove sunt scrise pe el?” Ei au răspuns: “Ale

Cezarului”. El a răspuns: “Atunci dați Cezarului ce-i al Cezarului, și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu” (vezi Luca 20:22-26). Cuvântul Lui de înțelepciune le-a dejucat planurile și capcana lor li s-a desumflat.

Darul cuvântului de înțelepciune a operat de asemenea în viețile ucenicilor. În Fapte, capitolul 6, s-a stârnit o ceartă legată de programul de ajutorare al bisericii. Credincioșii evrei care adoptaseră cultura greacă credeau că văduvele lor nu erau tratate la fel ca cele mai tradiționale, iudaice. Când au venit la apostoli și s-au plâns, cei doisprezece au chemat biserica și au zis: “Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și la propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6:2-4). Post scriptumul acestui incident are cuvintele: “mulțumirea întregii adunări”. Acesta este cuvântul de înțelepciune.

Mai târziu, în Fapte capitolul 15, s-a ridicat o problemă între credincioșii din Antiohia care erau dintre Neamuri datorită unor evrei legaliști care au venit din biserica din Ierusalim. Acești oameni au văzut libertatea pe care credincioșii dintre Neamuri o aveau în Isus și au zis: “Nu poți fi într-adevăr mântuit dacă nu ții legea lui Moise și nu ești tăiat împrejur. În Ierusalim noi ținem încă toată legea.”

Pentru că acești oameni s-au reprezentat ca oficiali din partea bisericii din Ierusalim, Pavel a spus: “Haideți să mergem la Ierusalim să rezolvăm această problemă.” Astfel Pavel și Barnaba s-au întors cu acești bărbați la biserica din Ierusalim unde s-au adunat bătrânii bisericii pentru a rezolva problema.

Aceasta era o problemă spinoasă în biserica primară, ce cauza divizări tăioase care împărțeau biserica. Pe de o parte erau cei ce proclamau că Neamurile nu erau sub legea lui Moise - Pavel fiind unul din ei. Pe de altă parte erau fariseii care ziceau: “Nu poți fi mântuit dacă nu ții legea lui Moise.” Când s-a adunat consiliul bisericii din Ierusalim pentru a rezolva problema, exista acolo un pericol real ca biserica să se separe în două.

Petru s-a ridicat și a descris cum l-a chemat Domnul să meargă la Neamuri și cum au primit ei Duhul Sfânt. Apoi a zis: “Nu cred că ar trebui să punem asupra lor un jug (referindu-se la lege) pe care nici noi, nici părinții noștri nu l-am putut purta.” Apoi Pavel și Barnaba au descris lucrarea lor în mijlocul Neamurilor și minunile extraordinare pe care Dumnezeu le-a făcut prin ei. În cele din urmă, a vorbit Iacov. “Fraților”, a spus el, “sugerez să le scriem celor din Neamuri ce sunt credincioși și să-i salutăm, dar să nu-i necăjim pe cei ce s-au întors la Domnul. Să le sugerăm să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.” Ni se spune că această sugestie - acest de înțelepciune de la Iacov - a plăcut apostolilor și presbiterii și întreaga biserică. Toți au spus: “Bine, o idee bună!” și chestiunea s-a încheiat. În acest fel cuvântul de înțelepciune a disipat o situație ce-ar fi putut fi explozivă. Biserica din Antiohia, când a primit scrisoarea, s-au bucurat de încurajările primite (vezi Fapte 15:1-31).

Cuvântul Înțelepciunii Azi

Deseori când mi se pune o întrebare despre Biblie, încep să răspund înainte de a ști care este răspunsul complet. Pe măsură ce dau răspunsul, de multe ori îmi apar în minte pasaje din Biblie adecvate și o neașteptată claritate în înțelegere. Răspunzând persoanei, învăț de asemenea datorită exercițiului darului cuvântului de înțelepciune.

Acesta este cuvântul înțelepciunii: nu ai știut răspunsul până în acest moment, dar chiar când vorbești, inima ta mărturisește despre adevărul lui și în sfârșit are înțeles. Duhul lui Dumnezeu îți dă răspunsul. Este ceva ce nu ai învățat, nu ai studiat și la care nu te-ai gândit, dar care este atât de corect, chiar la obiect, încât recunoști că este un cuvânt de înțelepciune.

Exersând lucrarea de pastor-învățător, cred că sunt trei daruri spirituale ce operează, în special când înveți cuvântul lui Dumnezeu: proorocia, cuvântul cunoașterii și cuvântul înțelepciunii. Deseori când suntem în lucrare, Domnul deschide pasaje inimilor noastre și ne dă înțelepciune și înțelegerea unui anumit pasaj. Deseori ascult casetele mele de predici și sunt binecuvântat de ele. De multe ori, ascultând, îmi spun: "Chiar am zis așa? E bine." Era bine pentru că era darul cuvântului de înțelepciune în acțiune. Spuneam lucruri mai presus de propria-mi înțelepciune - nuanțând, clarificând și luminând audiența prin operarea cuvântului înțelepciunii.

Nu auzi un Bâzâit

Este probabil ca să fi exercitat acest dar fără ca măcar să-ți fi dat seama. Îți poți aminti o situație când cineva ți-a pus o întrebare dificilă iar tu, începând să răspunzi pe bâjbâite, răspunsul a venit de la sine? Ai putut răspunde, un răspuns clar, ce avea înțeles și era bun. Acesta este darul cuvântului înțelepciunii.

Aceste daruri ale Duhului Sfânt operează într-un mod atât de natural, încât deseori nu suntem nici măcar conștienți că exercităm acest dar. De multe ori de-abia târziu, după ce avem mai multă informație, descoperim că am rostit cuvinte de înțelepciune mai presus de capacitatea noastră de înțelegere. Noi nu aveam toate faptele, și totuși înțelepciunea era chiar la obiect.

Nu primești un bâzâit și nici nu auzi un sunte de sirenă când exerciți cuvântul înțelepciunii. Nu se opresc clopotele ca să te facă să zici: "Ascultați-mă căci cuvinte de înțelepciune îmi vor ieși de pe buze." Cumva, mulți oameni cred în mintea lor că Duhul poate mișca în viețile noastre doar când suntem într-o transă, când nu suntem cu adevărat pe pământ. Unii oameni cred că atunci când Duhul ne contactează, noi mergem precum niște zombi, iar cuvintele noastre devin cuvintele lui Dumnezeu puternice și dinamice, rostite cu o voce puternică, cutremurătoare.

În nici un caz. Nu funcționează așa. Cuvântul înțelepciunii operează într-o manieră foarte naturală. Deseori ne așteptăm ca lucrurile supranaturale să se întâmple numai în moduri supranaturale, însă de multe ori se întâmplă în moduri atât de naturale, încât nu le recunoaștem adevăratul caracter supranatural. Deseori nici măcar nu suntem conștienți că ceea ce spunem este inspirat de Dumnezeu - însă este.

Făcând surfing și Fiind Conducător de Dumnezeu

Uitându-mă înapoi în viața mea și la modul în care m-a condus Dumnezeu, văd cum supranatural m-a condus în niște moduri foarte naturale. Nu aveam nici o idee că Dumnezeu mă conducea, însă uitându-mă înapoi, pot vedea clar mâna lui Dumnezeu. El este atât de bun, călăuzindu-ne chiar și când nu știm că suntem călăuziți!

Când am început lucrarea, am încercat să fiu un evanghelist. Toate mesajele mele erau evanghelistice, cu toate că eram pastorul unei biserici. De fiecare dată la sfârșitul predicii apelam la oameni să-L primească pe Domnul. Bineînțeles, dacă nu erau prezenți păgâni (cum se întâmpla deseori), apelam la oameni să-și rededice viețile sau să se pocăiască pentru că nu au adus păgâni la biserică. Continuam lista până îi forțam să vină la altar să se pocăiască. Mereu măsuram succesul predicii mele prin numărul de oameni care veneau înainte și cât de tare plângeau.

Am strâns laolaltă doi ani de predici pe o anumită temă, și după ce terminam doi ani într-o biserică, ceream să fiu mutat într-o altă locație. Apoi mă duceam în altă biserică și predicam mesajele mele acolo. Acest lucru a continuat până am ajuns în Huntington Beach, California.

În acele zile, Huntington Beach era o comunitate mică și leneșă de aproape 6000 de locuitori cu cea mai mică povară de taxe din comitatul Orange. Fântânile de petrol produceau o bază abundentă pentru taxe care făcea ca orașul să aibă cele mai bune biblioteci și școli. Orașul era ca un vagon de dormit; oamenii nu știau cât de bine era să locuiești acolo. Nu erau prea mulți surferi pe atunci așa că mă întâlneam cu editorul ziarului local și farmacistul orașului și împreună făceam surfing în fiecare dimineață. Era minunat; eram singurii trei oameni acolo. Observam valul dacă se spărgea mai bine în partea de sud sau de nord iar apoi ne urcam pe el. Pe la 10 terminam când ne întorceam la diferitele sarcini ce le aveam. Era pur și simplu perfect - însă aveam o problemă - nu mai aveam multe predici. Cei doi ani ai mei se apropiau de sfârșit și era timpul să cer o nouă mutare ... însă de data aceasta nu vroiam să mă mut. Îmi plăcea să locuiesc în Huntington Beach. Fiica noastră începuse școala și noi doream să aibă parte de toate avantajele pe care și le permitea extraordinarul sistem școlar din acest oraș.

În acel timp citeam o carte intitulată Apostolul Ioan, de Griffith Thomas. În capitolul șapte el include niște studii minunate din I Ioan. Citindu-le, mă

gândeam: ăsta e un material de predici nemaipomenit. Sunt niște studii minunate. Vai, dar pot face câte o predică din fiecare. Și erau 43. Minunat! M-am gândit eu. Pot sta în Huntington Beach încă un an! Următoarea duminică am anunțat că urma să facem ceva diferit; urma să începem studiul unei cărți din Biblie, I Ioan.

Pe la sfârșitul anului, folosind la greu cartea d-lui Thomas și alte comentarii, am putut întinde cele 43 de predici în 52. Am petrecut un an întreg în I Ioan. Însă lucrul uimitor era că în acel an biserica s-a dublat ca mărime. Am botezat mai mulți oameni în acel an decât în orice alt an din lucrare! Și totuși nu predicam mesaje evanghelistice, ci îi învățam pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu, iar evanghelizarea se întâmpla oricum.

După acel an, încă îmi plăcea să locuiesc în Huntington Beach și tot nu vroiam să mă mut, astfel că mi-am amintit cuvintele unui profesor de-al meu din facultate care a zis că Romani va revoluționa orice biserică. Bineînțeles că o citisem, însă nu făcuse niciodată prea mult pentru mine. Și totuși auzisem același lucru de la mulți alții așa că m-am decis că dacă va cauza o revoluție, voi predica din ea.

Nu eram pregătit pentru revoluția pe care a cauzat-o; nu m-am așteptat să mă revoluționeze pe mine! În Romani am descoperit harul lui Dumnezeu și o nouă relație cu El. Am petrecut doi ani în Romani și tot nu vroiam să plec. Tocmai atunci am dat peste o nouă ediție de Îndreptar Biblic de buzunar. Pe copertă scria: “pagina cea mai importantă din această carte este 748.” Așa că am dat la pagina 748 să aflu ce credea autorul că era cel mai important în micuța lui carte. El sugera ca fiecare biserică să aibă un mod sistematic de studiere a Bibliei de la început până la sfârșit. El zicea că ideal ar fi ca predica pastorului să fie din pasajul pe care l-au citit oamenii în acea săptămână. De-abia atunci am realizat: hei, am întreaga Biblie la dispoziție! Îmi pot petrece întreaga viață aici!

Acesta este modul în care Dumnezeu făcut o lucrare supranaturală în viața și lucrarea mea de a mă călăuzi în studiile expoziționale. Am trecut de la mesaje evanghelistice topice la studierea Bibliei fiecare carte în parte. Am devenit mai degrabă un învățător decât un predicator.

Totul a părut atât de natural. Dumnezeu mi-a luat plăcerea naturală pentru plajă, pentru surfing și le-a folosit să mă călăuzească în calea Lui să interpretez Biblia într-un mod expozițional. Dumnezeu își face lucrarea supranaturală din viețile noastre în moduri foarte naturale.

Rugându-ne pentru Înțelepciune

Este trist dar adevărat că deseori se întâmplă separări înlăuntrul bisericii. De aceea este foarte necesar pentru cineva care are cuvântul înțelepciunii să ofere o soluție ce va fi acceptabilă și influențabilă ambelor părți ca să nu aibă loc separarea. Multe biserici au fost separate violent datorită lipsei darului cuvântului de înțelepciune.

Este greu pentru mine să înțeleg de ce, când Dumnezeu ne-a dat la dispoziție înțelepciunea Lui, noi ne bazăm pe înțelepciunea noastră. De ce am lua decizii fără să căutăm călăuzirea și înțelepciunea Lui? “Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:6). Acesta este cel mai înțelept lucru pe care-l putem face vreodată.

Ai luat vreodată decizii pe care le-ai regretat mai târziu? Te-ai gândit: O, nu! Cum am putut lua această decizie? Uite ce s-a întâmplat. Și te gândeai: Doamne, de ce m-ai lăsat să intru în toată încurcătura asta? Știi de ce? Pentru că nu ai cerut înțelepciune. Cere și îți se va da; caută și vei găsi; bate și îți se va deschide. (vezi Matei 7:7).

Cere înțelepciune și o vei primi. Vei descoperi că Duhul Sfânt îți poate da un cuvânt de înțelepciune ce te va călăuzi spre îndrumarea lui Dumnezeu.

Când ai fost provocat de o persoană care nu crede, Dumnezeu îți va da acel cuvânt de înțelepciune - dacă te vei uita la El. Când te confrunți cu o decizie dificilă acasă - caută înțelepciunea Lui - iar El a promis că te va călăuzi. Biblia ne spune că în Isus Cristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii (Coloseni 2:2,3).

Iar cel mai minunat lucru este că ele ne sunt la dispoziție să le cerem. Chiar acum!

Cum a știut El?

Unuia îi este dat să vorbească despre cunoaștere prin același Duh.

- I Corinteni 12:8

Într-un weekend, cu mulți ani în urmă când eram la colegiul biblic, m-am întors acasă să mă duc la întâlnire cu o fată pe care o știam din liceu. Am început să vorbesc cu ea despre o persoană divorțată pe care o cunoșteam, despre cum credeam că acel bărbat nu avea o bază biblică pentru divorț, și ce greșală făcea gândindu-se să se recăsătorească. “Știi”, am spus eu, “Dumnezeu nu favorizează diferiți oameni și chiar dacă acest bărbat a fost în lucrare, acest lucru nu-i dă carte albă să facă tot ce-i place. Pun sub semnul întrebării poziția lui fără o bază biblică pentru divorț.”

Am continuat să vorbesc așa întreaga seară fără să știu că acest bărbat îi ceruse mâna celei cu care eram la masă! După două luni ea s-a căsătorit cu el. Fără să știu, am exercitat darul cuvântului cunoașterii.

Ce este cuvântul cunoașterii? Este informația ce ni se dă în mod supranatural, cunoaștere a lucrurilor pe care nu le-am putea ști prin studiu sau recepționare naturală.

Este emoționant să fii folosit de Dumnezeu în acest mod. Duhul va vorbi prin tine despre o problemă pertinentă din viața cuiva și când se termină, spui:

“Ah, de ce am spus acest lucru?” este o împărțire divină a cunoștinței referitoare la o persoană sau o situație ce nu putea apărea în urma unor procese de gândire naturale. Este ceva care-ți trece prin minte ce te împinge Dumnezeu să zici.

În incidentul precedent, Domnul îi vorbea celei cu care ieșisem la o întâlnire pentru a o avertiza; însă, spre tristețea ei, ea a refuzat să asculte.

În Vechiul Testament

Cuvântul cunoașterii era exercitat de profetul Elisei într-un mod remarcabil. Dumnezeu i-a dat lui Elisei tot felul de cunoașteri - atât de multe încât ori de câte ori Ben-Hadad, împăratul Siriei, planifica să invadeze Israel sau să prindă în ambuscadă trupele ei, Elisei îi avertiza mai dinainte. Astfel Israel a putut evita fiecare capcană pregătită de Ben-Hadad. În cele din urmă, regele sirian a început să devină suspicios. Și-a chemat generalii și a zis: “Unul dintre voi scurge informații. Avem o scurgere de informații, căci este imposibil ca regele Israelului să știe fiecare mișcare pe care o facem.” El cerea o mărturisire.

Însă ei au răspuns: “Nu, rege, nu asta se întâmplă. Noi toți îți suntem loiali. Însă există un prooroc în Israel care știe și ce-i spui soției tale când te duci la culcare.” O asemenea putere avea cuvântul cunoașterii exercitat în viața lui Elisei.

Însă pentru că Dumnezeu este suveran în împărțirea tuturor darurilor Sale, incluzând cuvântul înțelepciunii, erau momente când Domnul nu-i descoperea lui Elisei ce se întâmpla. O dată, când Elisei a văzut o femeie sunamită ce se apropia de el de la distanță - aceeași femeie căreia Elisei i-a proorocit nașterea unui fiu - și-a trimis slujitorul Ghehazi să o întrebe dacă totul era în ordine. Ghehazi s-a întors și a zis: “Ea a zis că totul este bine”, însă Elisei a răspuns: “Ceva nu e bine, însă Domnul nu mi-a descoperit.” El era surprins de acest lucru, demonstrând că proorocul nu avea un rezervor de cunoaștere din care se putea adăpa când vroia. Fiecare cuvânt de cunoaștere pe care l-a primit reprezenta o nouă acțiune a lui Dumnezeu.

În Noul Testament

Deseori vedem cuvântul cunoașterii manifestat în viața lui Isus. În Ioan 1:45-51, Filip se duce la Natanael și îi zice: “Vino să-l vezi pe acest om. Noi credem că este Mesia.” Când ajunge Natanael, Isus spune: “Iată cu adevărat un israelit în care nu este viclesug.” Natanael răspunde: “De unde mă cunoști?” Isus răspunde: “Te-am văzut mai înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.” Natanael este uimit și răspunde: “O, cu adevărat esti Mesia!” “Crezi asta?” îl întreabă Isus. “Stai prin preajmă și vei vedea mult mai mult decât atât.”

Altă dată Isus era împreună cu ucenicii Săi pe drumul spre Galilea. Lângă cetatea Siharera fântâna lui Iacov. Când ucenicii se duseseră în cetate să cumpere ceva de mâncare, Isus a întâlnit o femeie samariteancă la fântână. De-a lungul conversației Isus îi oferă “apă vie”, iar ea devine foarte încântată de asemenea apă. “Aș lua din această apă ca să nu mai fiu nevoită să vin aici în fiecare zi și să scot apă din fântână”, zice ea. Iar Isus zice: “Mai întâi du-te și cheamă-ți bărbatul.” “N-am bărbat”, zice ea. Iar Isus zice: “Adevărat. Cinci băbrați ai avut; și acela cu care trăiești acum nu te-ai mai ostenit să te căsătorești cu el. Așa că cred - nu ai bărbat” (vezi Ioan 4:6-18). El a exercitat un cuvânt al cunoașterii.

În cartea Faptele Apostolilor, acest dar este exercitat prin Petru iar mai târziu prin Pavel. În Fapte 5:3, Petru știa printr-un cuvânt al cunoașterii că Anania și Safira L-au mințit pe Duhul Sfânt când au afirmat că au dat întreg prețul lotului de pământ bisericii. Era imposibil ca Petru să fi știut acest lucru prin altceva decât printr-un cuvânt al cunoașterii. Și datorită lui, biserica a fost curățită.

Mai târziu, în capitolul 8, Petru l-a confruntat pe Simon vrăjitorul, după ce a încercat să cumpere dreptul de a acorda Duhul Sfânt oricui dorea el. “Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu se poate căpăta cu bani,” a zis Petru. “Cere-l lui Dumnezeu să te ierte, căci văd că inima ta e plină de o fiere amară” (vezi versetele 14-23). Petru a citit ce era în inima lui prin cuvântul cunoașterii.

În Fapte 27, Pavel era în drum spre Roma. În ciuda avertizărilor lui Pavel, temnicerii săi romani au decis să plece din Creta. Curând s-a iscat o furtună violentă ce a acoperit soarele și a bătut corabia timp de câteva zile. Oamenii deznădăjduiți au făcut tot ce au putut pentru a salva corabia - au aruncat încărcătura corabiei și uneltele din ea și aproape tot, și totuși era din ce în ce mai rău.

Noaptea, un înger al Domnului i-a spus lui Pavel că. Chiar dacă vor pierde corabia, vor fi salvați cu toții dacă stau împreună. Astfel că dimineața Pavel s-a ridicat și le-a spus: “Oameni, fiți cu voie bună. Un înger al Domnului mi s-a arătat și mi-a spus că chiar dacă ni se va distruge corabia, nu se va pierde nici o viață.” Cu siguranță, la scurt timp când se apropiau de țărm, s-au împotmolit pe o limbă de nisip și corabia s-a rupt de izbitura apelor. Totuși, nu s-a pierdut nici o viață. Pavel a exercitat cuvântul cunoașterii pentru a încuraja întregul echipaj.

În Biserica din Ziua de Astăzi

La Capela Calvarului, unde sunt păstor, este o doamnă coreeană ce a fost despărțită de fratele ei când țara ei a fost împărțită în Coreea de Nord și Coreea de Sud. El era în Coreea de Nord, ea era în Coreea de Sud și nu au ținut legătura timp de vreo 40 de ani. Într-o zi Domnul a început să-i dea un îmbold cu o nouă îngrijorare pentru fratele ei, astfel că a început să se roage ca Dumnezeu să o ajute să-l găsească dacă mai era încă în viață.

Auzise că el a fost trimis la Manchuria, astfel că s-a rugat din nou ca Domnul să o ajute să-l poată contacta pe fratele ei. Când se ruga, Domnul i-a dat un număr de telefon din Manchuria. A sunat la acel număr și fratele ei a răspuns! Acum femeia doar ce s-a întors dintr-o călătorie să-și viziteze fratele. Înainte să plece, Domnul i-a arătat o viziune cu casa fratelui ei. Când a ajuns în oraș, a recunoscut foarte repede casa arătată, și a fost reunită cu fratele ei! Acesta este cuvântul cunoașterii - un dar minunat al lui Dumnezeu.

Alte dăți, acest cuvânt al cunoașterii condamnă și muștră pe cei ce ascund "mici secrete murdare". Am văzut acest aspect al cuvântului cunoașterii la lucru în Capela Calvarului. Uneori cineva își aduce prietenii la biserică și mai târziu ne sună să ne spună: "Prietenii noștri nu vor să mai vorbească cu noi. I-am adus la biserică duminica trecută și sunt siguri că te-am sunat înainte de serviciu și ți-am spus tot ce fac. I-ai desoperit; ce ai zis i-a lovit chiar unde erau. Am încercat să-i convingem că nu am face așa ceva, însă nu ne cred. Sunt siguri că v-am sunat și i-am pârât ca toți din biserică să le cunoască problemele." Ei au spus că prietenii lor chiar și-au imaginat că m-am uitat la ei toată predica!

Mai mult decât atât, Duhul deseori oferă înțelegere asupra unor lucruri specifice care au loc în viața cuiva. Când se întâmplă acest lucru, ai putea fi tentat să spui: "o, ce gând groaznic. Aceasta trebuie să fie imaginația mea netrebnică. Nu ar trebui să gândesc în acest fel." Totuși, deseori vei descoperi că ai dreptate.

Cu mulți ani în urmă păstoream o biserică locală. Într-o duminică soția mea Kay, a arătat spre un bărbat din biserică ce se bucura de o poziție foarte importantă în acea comunitate. Era un om de familie cu o personalitate puternică. Kay mi-a spus: "Dimineață, când m-am uitat la el, prin Duhul am știut că are o aventură cu secretara lui. A venit atât de puternic. La început am crezut - a, este groaznic să gândesc așa ceva, ar trebui să alung din minte acest gând. Însă gândul revine mereu. Are o aventură cu secretara lui." Eu am răspuns: "Kay, Biblia ne spune că nu ar trebui să avem imaginații rele." Ea a răspuns: "Nu, de fiecare dată când mă uit la el, îl văd cu secretara. Are o aventură!" Eu am insistat: "A, nu, nu el!"

Câteva luni mai târziu am primit un telefon. Acest bărbat și soția lui erau pe linie împreună. Încercau să vorbească, dar tot ce a ieșit a fost un stins "Pastor Chuck." Apoi glasurile li s-au înecat, au început să suspine și nu au mai putut continua. Astfel că am zis: "Nu-i nimic. Știu care este motivul acestui telefon."

"Știi?" a întrebat neîncrezător.

"Da. Ai avut o aventură cu secretara ta în ultimele șase luni. Veniți înapoi să vorbim și să ne rugăm împreună."

Acest bărbat și soția lui erau șocați că știam exact ce se întâmpla. Însă Domnul deja îi arătase lui Kay. (Domnul îi arată soției mele o mulțime de lucruri; nu este ușor să trăiești cu o proorociță!)

În Lucrarea Cuvântului

Darul cuvântului cunoașterii deseori se întâmplă în timpul învățării Cuvântului lui Dumnezeu. Frecvent, când vreau să ilustrez un anumit lucru, creez un caz ipotetic - și mai târziu descoper că a lovit pe cineva chiar la fix. Ei spun: “A, păi ăsta-s eu! Cine i-a spus despre mine?”

Într-o duminică vorbeam despre cum să identifici un prooroc fals. “Există mulți misionari pe hârtie”, am spus eu. “Locuiesc în unele din cele mai frumoase zone din lume, duc bomboane în sate și claxonează. Când copilașii vin alergând, ei fac poze cu ei întinzându-și mâinile spre dulciuri. Apoi trimit scrisori înapoi acasă, împreună cu imaginile unor mulțimi de copii și zic: ‘de curând am fost în acest sat înmânând tractate biblice. Uitați-vă cât de dornici erau copiii să le primească. Iar Dumnezeu binecuvântează lucrarea noastră.’ Iar pledoaria lor? ‘Continuați să ne susțineți financiar.’ Și totuși acești “misionari” nu fac nimic. Sunt pensionați și totuși mai folosesc o listă de adrese poștale pentru a înșela oamenii aici în Statele Unite.”

Am continuat: “Unii chiar aici au aceste lucrări de hârtie. Au lista lor de adrese pe care o folosesc pentru a însângera oamenii în fiecare lună. Locuiesc pe insula Lido, conduc o mașină decapotabilă și folosesc cei mai scumpi pantofi cu vârful întors. Duc o viață luxoasă însă nu au nici o lucrare.”

Dimineața următoare am primit un telefon mânios. Secretara mi-a zis: “Tipul sună foarte mânios. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.” Așa că am răspuns: “Pune-l la telefon.” Cum am ridicat telefonul, omul a și strigat: “Vreau să știi că am o lucrare legitimă.”

“Despre ce vorbești?” am întrebat.

“Știi despre ce vorbesc!” a strigat el. “Aseară le spuneai oamenilor că lucrarea mea nu este legitimă. Locuiesc pe insula Lido. Conduc acea mașină decapotabilă. Însă am o lucrare. Este o lucrare legitimă. Și vreau să știi asta.”

“Stai puțin!” am răspuns eu. “Nu am auzit niciodată despre tine. Nu te cunosc. Doar am creat un caz ipotetic. Dar dacă aș fi în locul tău, L-aș întreba pe Domnul cât de legitimă este lucrarea ta.”

Când am făcut acea ilustrație, credeam că făceam o imagine din nimic. Dar nu a fost așa. A fost exercițiul darului cuvântului cunoașterii, și l-a descoperit pe acel bărbat așa cum era. L-am descris până și pantofii lui scumpi cu vârful întors!

Este Cuvântul Cunoașterii Același cu Cuvântul Înțelepciunii?

Precum cuvântul înțelepciunii, cuvântul cunoașterii nu este un rezervor mare la care te poți opri ori de câte ori vrei. Nu este un depozit uriaș la care să ai acces când dorești.

Duhul este suveran, nu doar în acordarea darurilor, ci și în exercitarea lor. Duhul poate mișca în inima mea și în mintea mea și îmi poate da o cunoaștere specială, însă nu-mi dă niciodată o asemenea cunoaștere în fiecare situație. El o face doar în momente speciale și pentru ocazii deosebite. Nu-l pot accesa când vreau.

La fel ca în cazul cuvântului înțelepciunii, cuvântul cunoașterii este deseori exercitat fără știința noastră și în mod frecvent fără ca noi să fim măcar conștienți de el.

Nu cred că Petru avea habar că rostea un cuvânt de înțelepciune când, răspunzând întrebării lui Isus “Cine zici că sunt,” el a zis: “Ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu.” Isus i-a spus: “Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16:13-17).

Pentru nu a auzit nici un fel de țârâit sau vreo senzație, sau chiar curent electric prin trupul lui acompaniat de mesajul: “El e Mesia! El este Fiul lui Dumnezeu!” Glasul nu i s-a ridicat și nici nu i-a tremurat, indicând că avea loc ceva supranatural. Pur și simplu a zis cu o voce normală: “Ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu.” Și totuși nu era o afirmație “normală”; Isus a recunoscut că vorbele sale erau o revelație de la Tatăl.

Țineți minte că Duhul operează într-un mod foarte natural. Nu vă așteptați să fiți undeva pe un noruleț când Duhul vorbește prin voi. Sunt mereu sceptic când vine cineva cu o privire în gol și-mi zice: “Domnul mi-a vorbit...” Am descoperit că atunci când Duhul lucrează, El lucrează într-un mod frumos, natural.

Căror Scopuri Slujesc Aceste Cuvinte?

Care este scopul acestui dar? De ce ne-ar arăta asemenea lucruri Dumnezeu? El nu dă acest dar doar ca noi să fim popular în cerul bânditorilor, ca să putem descoperi toate lucrurile jenante ce au loc în biserică. Nu, Domnul ne dă aceste intuiții ca să putem începe să ne rugăm și să mijlocim pentru cei răniți și nevoile lor.

Pavel îl instruește pe Timotei să-i corecteze pe cei ce erau în greșală ca, “venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși să-i facă voia” (II Timotei 2:26). De atâtea ori Domnul ne arată când oamenii cad pradă înșelăciunii dușmanului. Știi că ceva nu este în regulă

când te uiți la ei. Însă Duhul îți descoperă problemele lor doar ca tu să te rogi ca ei să fie eliberați de sub puterea diavolului.

Același lucru este adevărat și pentru trupul bisericii în general. Cuvântul cunoașterii ne este dat ca noi să-i vedem pe oamenii lui Dumnezeu eliberați de sub puterea dușmanului. Ca și biserică am face mai mulți pași dacă acest dar al cuvântului cunoașterii ar fi exercitat într-o mai mare măsură.

Un Cuvânt de Avertizare

Mărturisesc că sunt supărat de ceea ce deseori vedem considerate drept cuvinte ale cunoașterii. Sunt sigur că ați văzut sau ați auzit de acest simulat “dar” la lucru. De obicei un grup mare de oameni este adunat și cineva zice: “Cred că avem în seara aceasta pe cineva care a fost foarte descurajat și foarte deznădăjduit și care chiar se gândește la sinucidere.” Ei, îndrăznesc să spun că cineva este descurajat și deznădăjduit în fiecare seară din săptămână. O asemenea “revelație” nu este un cuvânt al cunoașterii, ci o largă generalizare. Nu este un cuvânt al cunoașterii să spui: “Cineva are un genunchi ce-i face probleme.” La vârsta mea, cine nu are un genunchi ce-i face probleme?

Nu mă înțelegeți greșit. Vreau să fiu atât de receptiv pe cât pot - dar nu atât încât să fiu ușor de păcălit. Vreau să fiu deschis la tot ceea ce face Duhul și vrea să dea. Însă când oamenii consideră daruri duhovnicești ceea ce nu este de la Duhul, acțiunile lor depreciază ce este autentic și face ca alții să aibă prejudecii împotriva lucrării autentice a Duhului. Am văzut multe lucruri considerate drept manifestări spirituale sau daruri spirituale de care sunt sigur că nu erau de la Duhul Sfânt. Și sunt sigur de aceasta pentru că Dumnezeu nu este autorul confuziei, însă ceea ce se întâmpla era în mod clar confuzie.

Lasă-L pe Dumnezeu să Te Folosească

Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru experiențele autentice pe care le-am avut cu Duhul Sfânt și pentru relația de care mă bucur cu El. Însă, mărturisesc sincer că mai sunt multe lucruri pe care El ar vrea să le facă în viața mea. Dorința mea este să fiu deschis în totalitate pentru a fi călăuzit de Duhul, pentru a fi folosit de Duhul, ca Duhul lui Dumnezeu să fie manifestat în viața mea în orice fel dorește.

Tatăl nostru cel ceresc dorește să ne dea înțelepciune și înțelegere, și cuvântul cunoașterii este un aspect important a acestei înțelepciuni și înțelegeri. Ah, de am fi noi sensibili și ascultători la imboldul Duhului Sfânt, mulțumitori credincioșiei Lui și recunoscători că El vorbește inimii noastre chiar și când noi nu răspundem. Fie ca Domnul să ne umple cu plinătatea Duhului Său până când El țâșnește din viețile noastre ca o izbucnire de apă vie ce vindecă și-i atinge pe cei din jurul nostru cu dragostea Lui nespusă.

10. Cum să Plantezi un Dud în Ocean

Unuia îi este dat ... credința, prin același Duh.

- I Corinteni 12:8,9

Una din problemele noastre este că deseori încercăm să generăm credința dinlăuntrul nostru folosind metode omenești. Însă Pavel listează credința ca unul din darurile Duhului.

Scriitorul epistolei către Evrei definește credința drept “o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Nepotul meu mă ajută să înțeleg ceea ce intenționează scriitorul. El ajunge la momentul când, prin credință, are mustață și barbă. Deja a început să se bărbierească prin credință, încrezător în lucrurile pe care le speră dar care sunt încă nevăzute.

Isus le vorbea ucenicilor într-o zi despre importanța iertării. În cele din urmă, când au început să înțeleagă cât de important este pentru Dumnezeu să-i iertăm pe cei ce ne greșesc, ei au spus: “Doamne, mărește-ne credința.” Ei au recunoscut că nu puteau ierta așa cum le porunca Isus. Nu era un lucru natural. Înclinația naturală este să fii chit, să cauți răzbunare. Însă Domnul a insistat că ei trebuiau să ierte, astfel că s-au rugat: “Doamne, mărește-ne credința” (vezi Luca 17:3-5). De-abia atunci puteau fi ascultători și puteau ierta așa cum le poruncise Isus.

Răspunsul lor a deschis ușa pentru ca Isus să poată vorbi despre acest dar special al credinței. El a răspuns: “Dacă ați avea credință cât un bob de muștar, ați zice dudului acestuia: ‘dezrădăcinează-te și sădește-te în mare’, și v-ar asculta” (Luca 17:6). Destul de copleșitor. Credința ca un bob de muștar! Mă întreb ce am putea face dacă am avea o credință cât o sămânță de avocado?

Diferite Feluri de Credință

De la început, vreau să clarific că sunt diferite feluri de credință.

Mai întâi vorbim despre credința ce mântuiește. Pavel a spus: “Prin harul care mi-a fost dat, eu spuns fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cimpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Romani 12:3). Cred că “măsura de credință” a lui Pavel este o referință la credința ce mântuiește pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia. Dacă o persoană exercită acea credință ce mântuiește dată de Dumnezeu, acea persoană va fi salvată de păcat și va primi darul lui Dumnezeu, care este viața veșnică. Evrei 12:2 declară că Isus este Căpetenia și Desăvârșirea

creinței noastre. Deci, acest lucru de asemenea pare a fi legat de creința care mântuiește.

Cum primești creința care mântuiește? Pavel spune că vine ascultând, și ascultând cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17). Ești mântuit “dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți” (10:9). Asemenea creință acceptă că, dacă credem în Isus Cristos, vom fi iertați și curățați de orice păcate comise. Aceasta este creința ce ne aduce mântuirea.

În Efeseni, Pavel amplifică învățătura sa despre creința ce mântuiește când scrie: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin creință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

Creința care mântuiește este creința în Isus Cristos ca Mântuitor al nostru, crezând că El a plătit prețul pentru păcatele noastre. Este creința că sângele lui Cristos a fost vărsat ca jertfă și acceptat de Dumnezeu. Ca substitut al nostru, Isus a luat păcatele noastre asupra Lui și a murit în locul nostru, astfel crezând în El, noi nu vom pieri, ci vom avea viață veșnică.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia o măsură de creință ce mântuiește, care, atunci când este exercitată, ne va mântui de vina păcatelor noastre.

Cel de-al doilea fel de creință este creința care-și pune încrederea în promisiunile lui Dumnezeu. Aceasta este creința ce ne face să ne dedicăm Cuvântului lui Dumnezeu, crezând promisiunile Lui, bazându-ne pe promisiunile Lui și bucurându-ne în promisiunile Lui. Acest fel de creință lipsește deseori în cei ce-L urmează pe Isus.

Marcu 16:9-14 ne spune că după învierea lui Isus, “El S-a arătat celor unsprezece, când ședea la masă; și i-a muștrat pentru necreința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat.” Ucenicii nu au crezut mărturia femeilor, că ele L-au văzut pe Domnul și chiar L-au ținut de picioare. Deci Isus i-a muștrat pentru că au refuzat să creadă că a făcut ceea ce a promis că va face (vezi și Luca 24:10, Ioan 20:16,17).

Altă dată, când mergea cu cei doi ucenici pe drumul spre Emaus, El le-a zis: “O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii!” (Luca 24:25). Iată cuvântul lui Dumnezeu, zicea Isus, și totuși voi nu l-ați crezut și nu v-ați încrezut în el. Cum de ați putut pune la îndoială promisiunile Lui?

Aceasta este acel fel de creință ca a unui copil care crește și se extinde. Iuda ne-a spus să ne zidim în creința prea sfântă (Iuda 20). Pavel a vorbit tesalonicenilor despre creșterea în creință (II Tesaloniceni 1:3). Acest fel de creință crește pe măsură ce experimentăm credincioșia lui Dumnezeu. De-a lungul anilor, vedem credincioșia lui Dumnezeu în a avea grijă de noi, a ne împlini nevoile și a ne călăuzi. Iar creința noastră se extinde. Crește până atât încât nu mai suntem deranjați de probleme așa cum eram înainte

pentru că știm că totul este în mâinile lui Dumnezeu - El va avea grijă de tot.

Avraam a avut acest fel de credință. Romani 4:19 ne spune când Dumnezeu i-a promis un fiu, el nu s-a gândit la vârsta lui înaintată - aproape 100 de ani - nici la pântecul mort al Sarei. El a îndepărtat din mintea lui toți factorii umani care erau total împotriva Sarei de a avea un copil. "Nu e nici o diferență," a zis el. "Dumnezeu mi-a făcut o promisiune. Deci, dacă Dumnezeu va face toată treaba, de ce ar trebui să mă gândesc la cât de imposibilă este? Nu eu sunt cel care face treaba; Dumnezeu este cel ce o va face. Este ceva prea greu pentru Dumnezeu?"

Avraam nu a ezitat la promisiunea lui Dumnezeu, ci a început să-l aducă slavă lui Dumnezeu, pentru că era deplin convins că Dumnezeu era capabil să execute ceea ce Dumnezeu a promis. Avraam este un model foarte bun pentru noi.

Cel de-al treilea fel de credință ar putea avea termenul de credință ce vindecă. Matei 9 ne spune istoria femeii ce avea cel de-al treilea fel de credință. Isus călătorea cu o mare mulțime când, dintr-o dată S-a oprit și a întrebat: "Cine M-a atins?" Ucenicii nu-l puteau înțelege întrebarea. Mulțimea din jurul lor împingea, înghiontea și încerca din răzputeri să se apropie de Isus. "Doamne, cred că glumești," a fost răspunsul lui Petru. "Toți împing și înghiontesc, iar tu întrebi: cine m-a atins? Toți sunt la doi pași de noi!" Isus a răspuns: "Nu, am simțit o putere ieșind din mine."

Când și-a dat seama că nu mai putea ascunde ce făcuse, femeia a venit înaintea și a căzut în genunchi înaintea Lui, tremurând și mărturisind că sângera de doisprezece ani. Își cheltuisese toți banii pe doctori dar nu se făcuse bine. Credea că dacă doar atingea marginea hăinii Lui, se va vindeca. Era vindecată. Isus i-a spus: "Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit!" (vezi Matei 9:20-22; Marcu 5:25-34). Aceasta ar putea fi clasificată drept credința care vindecă.

Eu cred că credința care vindecă este înrudită și asociată cu ceea ce I Corinteni 12 numește darul credinței. Darul credinței este deseori înrudit cu vindecarea și minunile. Nu poate fi o simplă coincidență că darul credinței apare chiar lângă darurile vindecării din lista lui Pavel (verset 9). De multe ori este o relație apropiată între darul credinței și darul vindecării.

Cine Are Nevoie de Credință?

Isus a vorbit despre extraordinarul potențial al credinței în Marcu 11. Domnul se afla în drum spre Ierusalim. Era flămând, a văzut un smochin și s-a dus la el să ia câteva smochine. Dar când s-a aplecat spre el, a văzut că nu avea nimic altceva decât frunze. Astfel că l-a blestemat.

Următoarea zi când El împreună cu ucenicii au trecut pe lângă smochin, Petru a observat că deja se ofilise și murise. "Învățătorule, uite că

smochinul pe care l-ai blestemat, s-a uscat,” a zis el. Isus a răspuns: “Aveți credință în Dumnezeu. Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: “Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:21-24).

Ce promisiune extraordinară! Sunt oameni care citesc Marcu 11:21-24 și cred că acest pasaj le dă carte albă pentru orice doresc. Sunt încântați de acest potențial al credinței și încep să susțină că creștinii pot avea tot ce doresc - un nou Mercedes, o nouă vilă, orice! Cerul este limita; singur îți poți lua biletul.

Da, este important să observăm cui îi este adresată promisiunea. Isus le vorbea ucenicilor. Și ce constituie ucenicia? El a spus: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze” (Luca 9:23).

Dumnezeu nu ne-a dat credința ca noi să trăim o viață somptuoasă, luxoasă. Credința nu este un cec în alb ce ne dă tot ce am dori. Acesta este cel mai departe lucru din lume pe care-l vrea Dumnezeu pentru noi; acest lucru doar ne-ar distruge. Isus le vorbește în Marcu 11 ucenicilor care s-au lepădat de ei înșiși și și-au luat crucea pentru a-L urma. Această promisiune le este făcută numai lor.

Așadar înseamnă că nu poți folosi această credință pentru o îmbogățire egoistă. Credința a fost întotdeauna cheia ce deschide ușa pentru lucrarea lui Dumnezeu în lume. Nimeni nu a avut o credință mai puternică decât Isus, și nu a înfăptuit mai mult decât El, și totuși El și-a sfârșit viața pământească pe o cruce, nu într-un Mercedes.

Un Timp pentru o Credință Specială

Sunt momente în viețile noastre când Dumnezeu ne dă o credință specială pentru o circumstanță unică. Devenim conștienți de siguranța că Dumnezeu va avea grijă de noi și vorbim cu siguranță, căci știm că se va face. Dumnezeu ne dă o asemenea credință ca noi să nu fim îngrijorați sau neliniștiți, și știm că nu sunt probleme. Știm că Dumnezeu va avea grijă de tot.

Sunt câteva lucruri în viața mea care-i neliniștesc pe alții, dar care nu sunt prilej de mare îngrijorare pentru mine. Dumnezeu mi-a dat credință să știu că El va avea grijă de toate. Totuși sunt alte lucruri care mă îngrijorează căci El nu mi-a dat o asemenea credință pentru ele. Precum orice alt dar spiritual, credința nu este un rezervor la care mă pot duce când vreau; este dată de voința suverană a lui Dumnezeu.

Cu mulți ani în urmă, într-o duminică după serviciu, câțiva tineri l-au împins pe bunicul lor aflat în scaunul cu rotile la rândul unde mă aflam eu. Mi-au

cerut să mă rog pentru el. Din moment ce era într-un scaun cu rotile, am presupus că ei vroiau ca el să fie vindecat ca să poată merge din nou. Astfel că m-am rugat: “Doamne, Tu ești un Dumnezeu mare - Tu poți face orice. Nu este nimic pentru Tine să ajuți, indiferent dacă noi suntem puternici sau slabi. Ajută-ne, Doamne. Cerem acum ca Tu să Te atingi de acest om și să îl vindeci. Mă rog în numele Domnului nostru Isus Cristos, numele mai presus de alt nume.” Când mă rugam am avut o puternică dorință să-l ridic pe om din scaunul lui și să-i poruncesc să meargă.

Trebuie să recunosc că am avut un argument cu Domnul. Mă gândeam - Doamne, asta e chiar ce-mi ceri să fac? Tu ești într-adevăr? Și am ezitat; eram nesigur. De obicei nu mă duc și ridic oamenii din scaunele lor cu rotile. Și totuși era un așa puternic îndemn încât am făcut-o în cele din urmă. Domnul mi-a dat credința să cer ca omul să fie vindecat iar apoi i-am poruncit să meargă.

Când am zis: “Amin,” l-am ridicat pe om în picioare și am zis: “Acum, în numele lui Isus, mergi.” Iar omul a început să meargă (spre ușurarea mea!). A mers în sus pe intervalul dintre scaune, iar apoi mai repejor înapoi. Nepoții lui erau atât de încântați că aproape stăteau în mâini. Ei au exclamat: “A, el răcise și am vrut să te rogi ca Dumnezeu să-i vindece răceala! Nu a mai mers de cinci ani!” M-am bucurat că nu mi-au spus mai dinainte și mă gândeam - de ce nu ați fost mai clari?

Mai târziu, în aceeași săptămână, într-o miercuri seara, eram în Tucson, Arizona, vorbind într-o biserică pe care o păstorisem cu ani în urmă. După serviciu, un om vine în față, împingând-o pe soția lui aflată în scaunul cu rotile. Suferise un atac cerebral și vroia să mă rog ca Dumnezeu să o vindece ca să poată merge din nou. Bineînțeles, m-am gândit imediat la duminica precedentă. Mi-am pus mâinile asupra ei și m-am rugat ca Dumnezeu să o vindece. Am încercat să mă rog aceeași rugăciune ca duminică. Mi-am tocit nervii, gândindu-mă: Ce am zis? Când am terminat, am mângâiat-o ușor pe umăr, am încurajat-o să continue să se încreadă în Domnul și l-am privit pe soțul ei scoțând-o afară din biserică. Fiul meu, Chuck jr., care fusese cu mine duminica precedentă, a întrebat: “Tată, de ce nu ai ridicat-o de pe scaun ca pe bătrânul de duminica trecută?” Iar eu am răspuns: “Fiule, Domnul nu mi-a dat credința să o fac.”

Dacă Domnul nu-ți dă credința să o faci, îți recomand din tot sufletul să nu o faci. Vindecarea de duminică a fost un dar al credinței pentru acel moment și pentru acea situație. Asemenea credință nu vine întotdeauna; nu este acolo în orice situație. Și de aceea o poți recunoaște ca darul lui Dumnezeu.

Credința este un dar al Duhului ce te înzestrează cu încrederea că Dumnezeu va lucra într-o anumită situație. Asemenea credință este plantată de Dumnezeu. Este un dar al Duhului Sfânt și este plină de slavă când are loc: doresc doar să aibă loc mai des. Dar Duhul Sfânt este suveran când împarte aceste daruri, iar eu sunt recunoscător când Dumnezeu îmi dă darul credinței pentru o anumită situație.

Credință pentru o Situație Specifică

Acest lucru era la fel de adevărat în zilele biblice ca și în ziua de azi. Chiar și pentru apostoli, această credință nu era acolo pentru fiecare situație. Venea în ocazii deosebite, în concordanță cu harul suveran al lui Dumnezeu și cu lucrarea Lui suverană. Apostolii nu i-au vindecat pe toți cei bolnavi pe care i-au întâlnit.

Se pare că apostolul Pavel a avut darul credinței și darul minunilor. A mărturisit bisericii din Ierusalim minunile pe care Dumnezeu le-a adus printre Neamuri prin el. În Efes ei erau atinși cu basmalele sau șorțurile care fuseseră atinse de trupul lui, iar bolnavii erau vindecați. Totuși citim despre Pavel că l-a învățat pe Timotei să bea puțin vin pentru problemele pe care le avea cu stomacul (I Timotei 5:23); vorbește despre prietenul lui Epafrodit care fusese bolnav aproape de moarte (Filipeni 2:25-27); citim că l-a lăsat la Milet pe Trofim pentru că era bolnav (II Timotei 4:20). Chiar vedem țepușul din trupul lui Pavel. De trei ori el l-a rugat pe Dumnezeu să-l îndepărteze, dar Domnul a refuzat. În schimb, Pavel a primit harul abundent și suficient al lui Dumnezeu (II Corinteni 12:7-10; de asemenea Galateni 4:13,14).

Aceasta nu este credința ce-ți îngăduie să mergi oricând dorești și să faci orice dorești. Aceste daruri rămân proprietatea Duhului Sfânt, care împarte fiecăruia în parte după cum dorește (I Corinteni 12:11). Nu devin dintr-o dată un om hăruiat cu darul vindecării ca să pot merge peste tot și vindeca pe oricine doresc. Dimpotrivă, Dumnezeu manifestă puterea Duhului Sfânt prin viețile noastre în momente speciale și în circumstanțe ce sunt în controlul lui Dumnezeu.

Credința nu poate fi pusă în mișcare prin eforturile noastre, cu toate că am văzut pe mulți încercând acest lucru. Nu este ceva ce poate fi simțit emoțional pentru a ajunge într-un stadiu avansat de credință. Vine ca un dar; e pur și simplu acolo. Dintr-o dată ai credința să faci ceva. De multe ori te întrebi: ce mă fac? Dar Domnul îți dă credința să mergi înainte și să faci ceea ce El te determină.

Dumnezeu, conform cu scopurile Sale suverane și voința Sa suverană, poate și chiar Își manifestă în diferite momente puterea, slava și abilitatea Sa. Iar acele dăți când Își manifestă puterea sunt întotdeauna emoționante și palpitate.

Suferința și Credința

Având credință nu înseamnă că viața ta va fi mereu în roz. Țineți minte că în timp ce Petru era eliberat prin intervenția îngerilor, Iacov era decapitat. Asta nu înseamnă că Iacov avea mai puțină credință; în cele din urmă Petru a fost răstignit cu capul în jos (conform tradiției bisericești).

Petru însuși a spus: “Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine” (I Petru

4:19). Dacă suferi ca și copil al lui Dumnezeu, trebuie să crezi că Dumnezeu Își lucrează scopul Său prin această suferință. Te poți ruga: “Mă predau Ție, Doamne. Lucrează scopurile Tale bune prin aceste experiențe dificile.”

Autorul epistolei către Evrei a scris despre bărbați minunați și femei de credință care nu au acceptat izbăvirea “ca să obțină o înviere mai bună. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare. Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți...” (Evrei 11:35-37).

Stați puțin - au fost acești oameni de o mare credință? Unde le sunt Mercedesurile? Unde le sunt bijuteriile? Unde le sunt ceasurile de aur? Ceva e greșit aici. Însă autorul nu a terminat încă:

...de care lumea nu era vrednică. Au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost laudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă la ei desăvârșire fără noi (Evrei 11:38-40).

Darul credinței nu te va feri de toate dificultățile sau de boli sau de probleme. Însă-ți va furniza ceva mai bun: Într-o zi vei fi făcut perfect. Iar pentru asta se merită așteptat.

Slavă și Credință

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu alege credința să fie canalul prin care noi suntem mântuiți? Un motiv este că exclude lăudăroșenia din partea noastră. Când primim ceva prin credință, este clar că nu am meritat acel lucru. Credința arată că suntem săraci și nevoiași și că Dumnezeu este bogat și milos.

Dumnezeu știe care este tendința pe care o avem de a dori slavă, laudă și recunoaștere. Este parte a naturii noastre - ceva la care s-a zidit încă din copilărie. Vrem ca oamenii să ne laude.

Când copilul tău stă pe masă și zice: “Uite, tati, uită-te la mine!” iar tu te întorci și el sare de pe masă, el vrea ca tu să spui: “Ooo, ce băiat mare! Vai, dar e minunat!” El vrea ca tu să-i admiri bravura, curajul că a sărit de pe o masă înaltă. Problema este că dorința pentru laude este atât de mare, încât vrem să primim aplauze chiar și pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Nu vrem să recunoaștem că suntem nevoiași și putem evita acest lucru pretinzând că nu avem nici o nevoie, astfel fiind felicitați pentru o autonomie imaginară.

Dumnezeu dorește să primească slava pentru lucrarea pe care doar El o poate face. El nu vrea ca noi să primim slava ce-l aparține numai Lui. De

aceea Dumnezeu face lucrările Sale într-un asemenea mod încât omul nu și le poate acredita și astfel nu poate primi slavă pentru ele.

Acesta este motivul pentru care în zilele lui Ghedeon, Domnul a ales să salveze Israelul de Madianiți doar cu o mână de soldați. Madianiții aveau o armată de peste 135.000 soldați, iar Israelul a strâns o armată de 32.000 să-i înfrunte. Însă Dumnezeu a zis: "Sunt prea mulți oameni." Ghedeon nu era prea sigur de acest lucru, însă Dumnezeu a răspuns: "Știi inimile acestor oameni, și dacă-i dau pe Madianiți în mâinile a 32.000, ei se vor lăuda că ei au făcut-o. Așa că du-te și zi-le celor ce le e frică să plece acasă." Ghedeon a făcut așa și două treimi din armata sa a plecat, lăsându-l doar cu 10.000 de oameni. Atunci Dumnezeu a zis: "Ghedeon, încă ai prea mulți. Știi inimile acestor oameni. Dacă-i dau pe Madianiți în mâinile a 10.000 de oameni, ei se vor lăuda de ceea ce ei au făcut. Mai scapă de câțiva." După a doua reducere de forțe, Ghedeon mai rămăsese cu 300 de oameni. De data aceasta, Dumnezeu a zis: "Exact numărul corect." (vezi Judecători 7).

Care a fost scopul lui Dumnezeu folosind un așa număr mic de soldați? Ca Dumnezeu să primească slava pentru ceea ce El a făcut. Omul întotdeauna încearcă să ia slava pentru lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu, iar Dumnezeu nu apreciază acest lucru.

Același lucru este valabil și despre credință, darul lui Dumnezeu. Nu este chiar credința mea. Dacă am credință, a fost plantată în inima mea de către Dumnezeu. "Prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, să nu se laude nimeni" (Efeseni 2:8,9). Dumnezeu caută să elimine lăudăroșenia omului.

A lui Dumnezeu să fie slava, mari lucruri a făcut El! Să-i dăm slavă lui Dumnezeu iar noi să stăm deoparte.

Umplând Golul

Este o mare nevoie în lumea noastră ca oamenii să vadă lucrarea și puterea lui Dumnezeu. Există un mare gol în inimile bărbaților și femeilor și o mare nevoie pentru supranatural, oamenii se îndreaptă spre spiritism, satanism, religiile mistice, New Age și oameni ce pretind că vorbesc cu morții. Ei vor să vadă un fel de dovadă a realității lumii spiritelor.

Prin credința ei, biserica primară a demonstrat că Isus a înviat din morți. Eu cred Domnul vrea să demonstreze încă o dată acest fapt lumii sceptice din jurul nostru. Mă rog ca noi să începem să umblăm în credință, ca lumea să vadă o demonstrație proaspătă a puterii lui Dumnezeu și astfel să fie convinsă de realitatea lui Isus Cristos, Domnul nostru înviat.

11. Speranță pentru Bolnavi

Unuia i-a fost dat... darul tămăduirilor prin același Duh.

- I Corinteni 12:8,9

Mama mea a fost o mare femeie de credință. Din pruncie eram învățați că Domnul este doctorul familiei. Ori de câte ori eram loviți de orice fel de boală, întotdeauna primul tratament era rugăciunea. Bineînțeles că existau și lucrurile practice - pungile cu ceapă pe piept să-ți rupă tusea, alifie de in, etc. însă ori de câte ori unul dintre noi se îmbolnăvea, alergam acasă la mama ca să se roage pentru noi. Am fost învățați să ne încredem în Domnul și că Dumnezeu ne va vindeca.

Proprii mei copii au fost crescuți în același ambient. Au fost învățați să se încreadă în Domnul pentru a fi vindecați.

Nu mă opun doctorilor. Aceasta este una din căile furnizate de Dumnezeu ca să fim vindecați astăzi. Eu însumi am fost la doctori; mi-am scos apendicele după ce am petrecut o săptămână în post și rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să mă vindece. Când nu a făcut-o, doctorul l-a scos.

Cred că Dumnezeu poate și chiar folosește știința medicală în ziua de azi. Dumnezeu le-a dat cercetătorilor multă înțelepciune și cunoaștere despre corpul uman, lucru ce a condus la conceperea multor produse farmaceutice folositoare și la proceduri chirurgicale. Dacă o persoană nu poate fi vindecată doar prin rugăciune, atunci Dumnezeu a furnizat oameni cu capacitatea de a diagnostica și de a trata.

Bineînțeles, când un doctor coase o tăietură în brațul tău punând copci, a făcut tot ce putea. Dumnezeu este cel ce cauzează pielea să se repare. Doctorii fac ce pot, însă vindecarea reală vine de la Dumnezeu.

Și așa se întâmplă cu toate vindecările.

Daruri, nu Dar

În I Corinteni 12:9, Pavel ne spune că există "darul tămăduirilor". Dumnezeu pare că folosește anumiți oameni pentru a-i ajuta pe alții să creadă că Dumnezeu îi va vindeca. Este destul de evident că Petru a avut acest dar - în asemenea măsură că bolnavii erau așezați în stradă că umbra lui să cadă peste ei și să fie vindecați. De asemenea este evident că și Filip și Pavel au avut acest dar. Ni se spune că oamenii erau vindecați chiar când atingeau o basma ce-i aparținuse lui Pavel.

Este important să vedem că aceste daruri sunt la plural; darul tămăduirilor operează în moduri diferite cu persoane diferite.

Darul meu spiritual este acela de învățare; nu am darul tămăduirii. Totuși, pentru mulți ani am râvnit la darul facerii de semne și minuni, darul credinței și darul vindecării. Mergeam în deșert timp îndelungat, mă rugam și posteam și așteptam ca Domnul să mă hăruiască cu aceste daruri. În tinerețe, ambiția mea a fost să devin doctor, astfel că eram interesat să vindec bolile omenirii. Aveam această compasiune pentru cei bolnavi.

Când m-a chemat Dumnezeu în lucrare, am sperat că voi putea, prin rugăciune, ajuta mulți oameni să-și învingă bolile fizice. Știam că darurile Duhului sunt împărțite fiecăruia în parte după voia Lui, însă speram că era voia Lui ca și eu să am aceste daruri. Și totuși, nu s-a întâmplat, astfel că i le-am predat Domnului.

Aproape treizeci de ani în urmă, totuși, aveam un studiu biblic în Laguna Beach, la casa unor prieteni care erau foarte interesați de tema Duhului Sfânt. Locuiam în Corona și făceam naveta în Laguna Beach în fiecare luni pentru aceste studii, care au devenit destul de bine frecventate.

Într-o seară câteva doamne care fuseseră foarte implicate în mișcarea New Age au venit la studiul biblic, pline de emoție. Ziua precedentă fuseseră cu mașina până în Los Angeles, unde Kathryn Kuhlman avea servicii în Sala Templului. Văzuseră câteva persoane vindecate în mod miraculos prin lucrarea ei, și drept rezultat, se convertiseră la creștinism. Clocoteau de bucuria Domnului și de puterea lui Isus Cristos pe care au văzut-o manifestată în Los Angeles.

Schimbările din viețile lor erau atât de dramatice, încât, în seara aceea, conducând înapoi spre Corona, am zis: “Doamne, dacă aș avea darul tămăduirilor, darul credinței, aș vedea și eu acest fel de transformări dramatice.” Nu-i mai vorbisem Domnului despre acest lucru de mult timp și încercam să-L conving că ar trebui să am aceste daruri. I-am zis: “Înțeleg de ce nu mi-ai dat aceste daruri la începutul lucrării. Îmi dau seama că nu le-aș fi putut mânui. Însă simt că m-am maturizat - acum pot să le primesc?”

Imediat am simțit cum Domnul vorbea inimii mele. “Te-am chemat să înveți Cuvântul Meu,” a zis El. “Nu toți sunt învățători, și nu toți au darul tămăduirilor.” Încă o dată, eram satisfăcut. Am acceptat judecata Lui și m-am hotărât să fac ceea ce mi-a dat posibilitatea Dumnezeu, ce m-a hărui și ce m-a chemat să fac. Și nu l-am mai spus de așa ceva timp de zece ani.

Însă într-o seară eram la altar după serviciul de seară în care avusese loc o frumoasă mișcare a Duhului Sfânt. Mulțimi de oameni se strânseseră în odaia de rugăciune pentru a fi mântuiți, în timp ce oamenii ce rămăseseră în sală erau conduși într-un duh minunat de închinare. Stând la altar, ținându-mă de ambele părți și bucurându-mă de ceea ce făcuse Dumnezeu pentru oameni și bucurându-mă de mișcarea dulce a Duhului Sfânt în timp ce ne închinam și aduceam mulțumiri, am spus: “Doamne, ai făcut atât de multe aici, la Capela Calvarului. Este atât de emoționant. Însă cred că este un aspect al bisericii din Faptele Apostolilor ce lipsește: darul semnelor și minunilor și darul tămăduirilor. Și chiar dacă oamenii sunt vindecați și am

văzut multe semne și minuni, totuși nu este așa cum am citit în cartea Faptele Apostolilor. Și poate, Doamne... poate, acum le pot mânuși? “Și, cum stăteam acolo, Domnul a vorbit inimii mele din nou. De data aceasta El a spus: “Te-am chemat la calea nespūs mai bună.”

Mi-a adus aminte de ceea ce a spus Pavel în I Corinteni 12:31: “Umblați, dar, după darurile cele mai bune,” ceea ce credeam că făceam. Înșā Pavel continuā zicānd: “Și vā voi arāta o cale nespūs mai bună (decāt darul tāmāduirilor sau semnelor și minunilor).” Și acesta este darul iubirii. “Chiar dacā aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramā sunātoare sau un chimval zāngānitor. Și chiar dacā aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toatā știința; chiar dacā aș avea toatā credința așa încāt să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic” (vezi I Corinteni 13:1,2)

Știi ce? Am spus. “Îți mulțumesc Doamne. Voi umbla și voi împārtāși dragostea Ta.” Și de atunci nu l-am mai vorbit Domnului de această cerință, și nici nu mă aștept să o mai fac. De ce să mă mulțumesc cu mai puțin, cānd El m-a condus pe o cale nespūs mai bună?

Bineînțeleș, încā mă rog pentru cei bolnavi. Cred în punerea māinilor deasupra lor în numele lui Isus. Cred în ungerea cu untdelemn - toate sunt din Biblie. Iar unii sunt vindecați, iar alții nu. O las în seama lui Dumnezeu. Știu cā eu nu-i pot vindeca; îmi cunosc limitele. Pot avea foarte multā compasiune și empatie pentru cei bolnavi, însă nu-i pot vindeca. Este în māna lui Dumnezeu. Nu pot avea o asemenea credință încāt să vindec. Dacā Dumnezeu lucrează și existā credință, slavā Domnului. Înșā de multe ori El nu lucrează așa.

Cred cā de fiecare datā cānd oamenii s-au rugat pentru tine și ai experimentat vindecarea, ai primit darul vindecării. Știu cā eu am fost vindecat de multe ori și copiii mei de asemenea. Am văzut multe vindecări minunate. Înșā eu personal nu am acest dar. Totuși, Dumnezeu vindecā.

Au Încetat Darurile?

Sunt acei oameni ce spun cā manifestările miraculoase ale lui Dumnezeu au încetat odatā cu apostolii. Ei cred cā Dumnezeu a dat bisericii primare această putere supranaturalā și aceste manifestări extraordinare pentru a o ajuta să înceapā într-o lume ce era antagonisticā față de Isus Cristos. Ei aveau nevoie un imbold pentru a începe din moment ce nu aveau seminarii și catedrale imense. Acești oameni spun cā acum, datorită faptului cā avem aceste minunate înlesniri educaționale și suntem bine organizați, nu mai avem nevoie de aceste manifestări divine ale Duhului Sfânt. Putem provoca necredincioșii intelectual și putem folosi apologetica pentru a convinge lumea de nevoia ei pentru Isus Cristos.

Acest lucru sunā bine în teorie, însă nu a reușit în practicā. Într-o carte intitulatā *Lucrearea de Tāmāduire*, dr. A.G. Gordon, fondatorul bisericilor

Creștine Misionare și Alianțe, trece în revistă istoria bisericii din cele mai vechi timpuri. El arată că de-a lungul istoriei bisericii au avut loc extraordinare manifestări de vindecare în mijlocul anumitor grupuri. Chiar și John Wesley a văzut mulți oameni vindecați prin rugăciunea plină de credință. Gordon concluzionează zicând: să spui că vindecarea a încetat odată cu apostolii înseamnă să negi ceea ce a fost înregistrat de mulți martori de încredere.

Mai presus de atât, nu pare a fi consistent cu Dumnezeu, care a vindecat boli drept răspuns la rugăciuni pline de credință de-a lungul istoriei biblice - de la Geneza până la Apocalipsa - ar înceta deodată să mai vindece pe cei bolnavi. Bineînțeles nimeni nu poate arăta că Biblia susține afirmația că Dumnezeu a încetat această lucrare.

Oamenii pot fi vindecați astăzi prin atingerea vieții lor de către Dumnezeu. Dumnezeu nu este limitat, și nici nu S-a limitat pe Sine Însuși. Oamenii care sunt bolnavi încă pot fi vindecați ca răspuns al rugăciunilor pline de credință.

Vindecări din Vechiul Testament

Probabil că prima vindecare înregistrată este în Geneza 20, când Avraam s-a dus în Filistia. Acolo Abimelec a dorit-o pe nevasta lui, iar Avraam a mințit pentru a se apăra, zicând despre Sara "este sora mea". Când Abimelec a luat-o pe Sara în haremul lui, Dumnezeu le-a lovit imediat pe nevestele lui și pe slujnicele lui ca nici una din ele să nu mai poată naște. Într-o noapte Domnul i-a vorbit lui Abimelec într-un vis și i-a zis: "Abimelec, ești un om mort - ai nevasta altui bărbat la tine în harem." Abimelec a răspuns: "Doamne, n-am știut. Cum aș fi putut ști? El a zis că e sora lui."

Abimelec s-a dus la Avraam următoarea dimineață și i-a zis: "Ce mi-ai făcut? Ea nu e sora ta, ci nevasta ta." Avraam a răspuns: "M-am temut pentru viața mea pentru că știam că e frumoasă. M-am gândit că o veți vedea și mă veți omorî ca să o puteți avea. De aceea am zis că e sora mea." Abimelec a răspuns: "Ia-ți nevasta și roagă-te pentru mine ca Dumnezeu să mă vindece pe mine și pe poporul meu." Astfel că Avraam s-a rugat - "Și Dumnezeu a însănătoșit pe Abimelec, pe nevasta și pe roabele lui, așa că au putut naște" (Geneza 20:17).

În Exodul, Dumnezeu a zis copiilor lui Israel: "Eu sunt Domnul care te vindecă" (Exodul 15:26). El le-a spus că dacă vor urma legile și poruncile Lui, El nu îi va lovi cu nici una din bolile cu care a lovit pe egipteni. Studiind legea biblică vei descoperi că este într-adevăr un cod sănătos. Are de-a face cu o bună igienă și ghiduri practice pentru sănătate.

În Deuteronom 32:39, Dumnezeu a zis: "Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt Dumnezeu în afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea."

În Psalmul 30:2, psalmistul a declarat: “Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine și Tu m-ai vindecat.” Mai târziu în Psalmul 103 ni se spune să aducem mulțumiri Domnului “care iartă toate fărădelegile tale și îți vindecă toate bolile tale.”

În timpul regilor, Domnul l-a trimis pe Isaia la regele Ezechia cu un mesaj să-și pună casa în ordine, căci urma să moară. Ezechia s-a întors cu fața la pământ și a început să pledeze cu Dumnezeu. Când Isaia pleca - chiar înainte ca el să iasă din curte - Domnul i-a zis: “Du-te înapoi la Ezechia și spune-i că i-am auzit rugăciunea. I-am văzut lacrimile.” Apoi Domnul a promis că-l va vindeca pe Ezechia și că-i va mai adăuga cincisprezece ani la viața lui (II Împărați 20: 1-6).

Probabil că cel mai semnificativ a fost când Isaia a proorocit despre venirea Mântuitorului: “Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Eu cred că Dumnezeu declara în mod profetic că Isus va suferi nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru bolile noastre; că El a purtat bolile noastre ca și păcatele noastre.

În Noul Testament

Evanghelia după Matei descrie cum Isus a vindecat-o pe soacra lui Petru de friguri. În acea seară au venit mulți oameni de pretutindeni la casa lui Petru, aducându-i cu ei pe cei bolnavi și pe cei care erau posedați de diavol. Isus a scos din ei duhurile necurate și i-a vindecat pe cei bolnavi, “ca să se împlinescă ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: ‘El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre’” (Matei 8:16).

Fără îndoială, vindecarea a avut o parte majoră din lucrarea lui Cristos. Când și-a însărcinat ucenicii, El le-a dat puterea de a scoate duhuri necurate și de a vindeca tot felul de boli. El le-a spus: “Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Două capitole mai târziu ni se spune că “după El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii” (Matei 12:15). În capitolul 14 ni se spune că atunci când a văzut mulțimea, El a fost mișcat de milă pentru ea și a vindecat pe toți bolnavii. Matei 15:30 declară că multe noroade au venit la Isus ce aveau cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. Mulțimea “i-au pus la picioarele Lui, și El i-a tămăduit.”

Isus a declarat că lucrările Lui de vindecare erau semne ale relației Lui cu Tatăl, că El și Tatăl una sunt. El a spus că El făcea lucrarea Tatălui și că lucrarea de vindecare era de fapt, lucrarea Tatălui (vezi Ioan 10:30-32).

Isus și-a însărcinat ucenicii să facă lucrarea pe care El a făcut-o, incluzând vindecarea bolnavilor. Iar aceasta era o poruncă, nu o sugestie. Astfel tămăduirea bolnavilor nu a fost doar o mare parte din lucrarea lui Isus, ci și lucrarea bisericii primare.

În Fapte 4:30 biserica l-a cerut Domnului să-și întindă mâna ca să se facă tămăduiri. În Fapte 5:16 ni se spune că o mulțime de oameni a venit la Ierusalim și toți bolnavii au fost vindecați. Faptele apostolilor capitolul 8 descrie remarcabila lucrare de tămăduire pe care a avut-o Filip când a vizitat Samaria. Fapte 28 descrie lucrarea de tămăduire a lui Pavel pe insula Malta, cum Domnul l-a vindecat pe guvernatorul insulei prin Pavel și apoi cum oamenii au început să-și aducă bolnavii din întreaga insulă ca Pavel să se roage să fie vindecați.

Iacov a întrebat: “Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unde cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domul îl va însănătoși” (Iacov 5:14,15).

Peste tot în Noul Testament - în mai multe pasaje decât am citat aici - este și promisiunea și experiența vindecării divine. Este o certitudine biblică.

Care E Motivul Lipsei de Tămăduire în Ziua de Azi?

Cu o asemenea accentuare biblică asupra vindecării fizice, s-ar putea pune întrebarea: “Dacă Dumnezeu a vindecat ca urmare a rugăciunii în Vechiul Testament, și dacă vindeacrea bolnavilor a fost o parte atât de integrală a lucrării lui Isus, iar Dumnezeu a continuat să vindece bolnavii de-a lungul istoriei bisericii din Noul Testament, atunci de ce nu mai vedem nici o vindecare divină în ziua de azi?”

Cum am afirmat, nu cred că Dumnezeu a încetat vreodată să-i vindece pe cei bolnavi. Cred că lipsa vindecărilor miraculoase stă mai mult în eșecul credinței omului decât în refuzul unui Dumnezeu milos de a împlini nevoile copiilor Lui. Motivul pentru care nu vedem multe vindecări în ziua de azi este scepticismul nostru general.

Ni se spune că Isus nu a putut face multe lucrări miraculoase când a ajuns în locul Lui natal, Nazaret. De ce? Datorită necredinței lor. Ei erau sceptici față de El pentru că-L cunoșteau doar ca și om. Ei au zis: “Oare nu este El fiul tâmplarului?... Atunci de unde are El toate lucrurile acestea?” (Matei 13:55,56). Datorită scepticismului lor, El a fost împiedicat să facă lucrarea divină a Duhului vindecându-i pe cei bolnavi.

Într-o altă situație, ucenicii nu au putut scoate un diavol dintr-un băiat. Când l-au întrebat pe Isus cum de ei nu au reușit, El le-a zis: “Din pricina puținii voastre credințe. Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici colo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17:20).

Motivul pentru care oamenii nu sunt vindecați la fel de des astăzi așa cum erau în trecut poate fi pus pe seama unei necredințe generale. Vina nu îi aparține lui Dumnezeu, ci nouă.

O a doua întrebare legată de prima ar fi: “De ce nu vedem mai mulți oameni în biserică în ziua de azi, care au darul vindecării?”

Cred că unul din motive este că au existat prea mulți oameni ce au încercat să capitalizeze acest dar pentru a se îmbogăți. Anumite celebrități au câștigat mari bogății prin cruciade de tămăduire. Nu afirm că sunt fraude; darurile lor pot fi reale. Îngrijorarea mea este că ei folosesc aceste daruri pentru propriul lor câștig financiar.

Acesta este un pericol extrem pentru oricine are darul vindecării. Este atât de ușor să fii înălțat în trup și să fii încurajat să profiți de acest dar. Însă darurile tămăduirii nu ni s-au dat pentru îmbogățirea personală; ci s-au dat pentru beneficiul bisericii și ca oamenii din afara bisericii să fie determinați să cerceteze pentru ei înșiși realitatea lui Isus Cristos.

De Ce Nu Sunt Toți Vindecați?

O altă întrebare care se ridică este: “De ce nu sunt toți vindecați? De ce unii sunt vindecați, iar alții nu?” Vă voi da răspunsul meu: Nu știu. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg despre tămăduirea divină.

Este interesant să ne reamintim că Pavel, un apostol care posedă darul vindecării, era el însuși bolnav. El menționează boala sa galatenilor și le reamintește cât de bolnav era. El zice: “Șiți că, în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată...Vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat” (Galateni 4:13,15).

În II Corinteni 12 Pavel de asemenea menționează “țepușul în carne” al său, iar în I Timotei 5:23 el îl încurajează pe Timotei “fiul său în credință” să folosească puțin vin pentru problemele lui cu stomacul. Bineînțeles că Pavel s-a rugat pentru Timotei. Nu pot să cred că Pavel nu și-a pus mâinile pe el de câteva ori și nu s-a rugat ca Dumnezeu să-i vindece dereglarea stomacală. Însă, evident, Dumnezeu nu a văzut nimerit să-l vindece, astfel că apostolul a sugerat un remediu practic - ceva de genul - Nu bea apa din Mexic, că nu știi niciodată ce înnoată prin ea. Mai bine bea vin.

De asemenea, amintiți-vă în Filipeni 2:25-30 Pavel vorbește despre cum Epafrodit aproape că a murit în urma unei boli. În II Timotei 4:20 el spune: “Pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet.”

De ce uneori vindecă Dumnezeu ca răspuns al unei rugăciuni pline de credință, iar alteori nu? Nu știu. Știu că de multe ori oamenii cred că au dezvoltat un fel de formulă despre cum să atingi o persoană, unde să o atingi, cum să citești limbajul trupului. Unii chiar au dezvoltat seminarii de vindecare. Mi se pare interesant că cei care au condus asemenea seminarii s-au îmbolnăvit ei înșiși. Chiar când te gândești că ai toate răspunsurile, Dumnezeu îți arată că nu le ai. Vindecarea nu vine printr-o formulă.

Singura explicație pe care o pot da pentru lipsa de vindecare este că Duhul Sfânt este suveran nu numai în împărțirea acestui dar, ci și în operarea lui. Dacă ai darul vindecării, nu te poți ruga pentru oricine vrei oricând vrei și nu-i vezi mereu pe toți vindecați. Când te rogi pentru cei bolnavi, Dumnezeu va vindeca pe unii, însă vor fi și cei care nu vor fi vindecați. Nu cred că vom ști vreodată de ce unii sunt vindecați iar alții nu; aceasta este informație pe care Dumnezeu o păstrează pentru Sine.

Adevărul este că unii dintre cei mai cuvioși, sfinți și neprihăniți oameni pe care îi știu, suferă de anumite infirmități și mor de cancer, în timp ce alți oameni oribil de răi trăiesc o viață perfect sănătoasă până când mor din cauze naturale. Nu vom înțelege niciodată căile lui Dumnezeu și cum alege El să împartă minunile tămăduirii.

Cred că ar fi o mărturie grozavă să zici: “M-am rugat, i-am cerut Domnului să mă vindece și știu că mă poate vindeca, și totuși El nu a văzut nimerit să o facă. Știu că El are un scop și un plan pentru boala mea, astfel că mă supun planului și voinței Lui. El știe ce e mai bine și nu mă mai obolesc. Nu sunt supărat sau disperat pentru că nu sunt vindecat. Mă predau Lui.” Cum a zis Petru: “cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine” (I Petru 4:19). Necesită o mare credință să poți spune: “Totul este în mâinile Domnului și El face ce știe că e mai bine.” De multe ori aceasta este o minune mai mare.

Speranță pentru Bolnavi

Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să împartă darurile tămăduirii cât mai multor oameni din biserică. Cred că acest lucru va ajuta în desăvârșirea lucrării Duhului în și prin biserică, și că biserica va beneficia prin exercițiul acestui dar minunat.

Dacă ești bolnav, te încurajez să te rogi, să crezi și să te încredințezi în Dumnezeu pentru vindecarea ta. Știu că Dumnezeu te poate vindeca și te încurajez să te încrezi în El pentru acea vindecare. Lasă știința medicală să facă ce poate, însă să știi că are limite. Totuși Dumnezeu nu este limitat și El este capabil să facă nespuse mai mult decât putem noi cere sau gândi. Crede în Dumnezeu și încredințează-te în El pentru vindecarea ta.

El într-adevăr vindecă.

12. Cel Mai Greu Dar De Posedat

Unuia îi este dat ... darul tămăduirilor prin același Duh.

- I Corinteni 12:8,9

Astăzi avem o bună înțelegere a anumitor legi de bază ale naturii - de exemplu a electromagnetismului și a gravitației. Observând cum operează aceste legi în universul nostru, am controlat mari puteri spre beneficiul nostru. Nu este nici un miracol pentru noi când un avion Boeing 747 se ridică în aer; este pur și simplu rezultatul înțelegerii legilor aerodinamicii.

Dar dacă apostolul Pavel ar fi văzut un Boeing 747 decolând? Nu ar fi crezut el că era o minune? Ar fi spus: "Acest lucru nu se poate întâmpla! Nu poți avea ceva atât de mare în aer." Însă am învățat cum circulația aerului asupra unui prototip de aripă crează ridicarea. Astfel păream a fi capabili să sfidăm legile gravitației folosind alte legi naturale.

Bineînțeles că nu știm toate legile naturii. Totuși, Dumnezeu este stăpânul legilor naturale pe care nici măcar nu ni le putem imagina. Astfel când face ceva ce nu putem explica, noi zicem: "Ce minune! Este imposibil - nu poate fi adevărat." Însă Dumnezeu folosește legi pe care El le-a inventat. Pentru El, minunile sunt ușoare.

Ai putea spune că o minune este ceva imposibil din punct de vedere uman, dar simplu din punct de vedere divin. Dificultatea trebuie întotdeauna să fie măsurată de capacitatea agenților la lucru. Când Dumnezeu este agentul la lucru, este absurd să vorbim de dificultate. Apostolul Pavel i-a zis împăratului Agripa: "Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?" (Faptele Apostolilor 26:8). Nu e nici o problemă pentru Dumnezeu să învieze morții. El a fost Cel care a suflat și i-a dat viață lui Adam când Adam nu era decât materie neînsuflețită, țărână fără viață. Nu a fost incredibil deloc; a fost simplu. Dumnezeu a fost activ făcând asemenea minuni pentru o perioadă lungă de timp.

Prima Minune

Biblia este plină de minuni și probabil cea mai minunată se găsește în primul verset. "La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul." Dacă crezi acest verset, nu ar trebui să mai ai probleme cu restul Bibliei. Un Dumnezeu atotputernic, suficient de mare să modeleze întregul univers este destul de mare să facă orice.

Din păcate mai sunt și cei ce nu cred în minuni sau în supranatural. Ei cred că totul poate fi explicat prin fenomene naturale.

Ei spun o poveste despre gaze din spațiu ce erau atât de comprimate încât au explodat în cele din urmă într-un "Big Bang" acum vreo 15 miliarde de ani. Pământul și sistemul solar au fost formate din explozie și cumva, fulgerul a lovit amoniul și hidrogenul din atmosfera primară a pământului, fapt ce a cauzat o reacție chimică într-un fel de mîl primordial, fiind astfel create celule mici complete cu un cod intern ce le-a făcut capabile de a se reproduce. De-a lungul milioanei de ani și prin mutații nenumărate am ajuns la noi - cu capacitatea noastră de a vedea și de a gândi, de a simți, și capacitatea minunată a corpului nostru de a crea chimicalele exotice și hormonii ce fac viața posibilă. În conformitate cu această poveste, noi

suntem rezultatul unei serii lungi de accidente și mutații minunate. Deci, iată-ne astăzi - nu suntem deloc o minune. Totul este explicat atât de ușor.

Nepotei mele îi place să asculte despre frumoasa prințesă ce a vizitat un lac unde îi plăcea să înoate unei broscuțe prietenoase, să sară și să orăcăie la ea. De fiecare dată când mergea la lac, vedea cum acea broscuță drăguță și dulce se uita la ea cu niște ochi triști și orăcăia. Într-o zi din impuls se gândi - a, ce broscuță drăguță - și a sărutat-o - și s-a transformat într-un prinț frumos! De mult, acea broscuță fusese un băiat, dar o vrăjitoare a pus o vrajă asupra lui. Singura cale prin care putea deveni prinț din nou era ca o prințesă frumoasă să-l sărute, însă vrăjitoarea l-a făcut atât de urât încât s-a gândit că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Dar s-a întâmplat! Și într-o secundă s-a transformat din broscuță într-un prinț. Curând ei s-au căsătorit și au trăit fericiți până la bătrânețe. Minunat!

Bineînțeles că nepoata mea nu crede povestea; îi place, însă n-o crede ca fiind adevărată. Îi place pentru că este o poveste, totuși e destul de înțeleaptă să știe că broscuțele nu se transformă în prinți frumoși.

Ce tragedie este că acest lucru este exact ceea ce mulți oameni bine educați cred! Numai că ei nu cred că s-a întâmplat instantaneu; ei cred că a durat milioane și milioane de ani. După miliarde de coincidențe întâmplătoare ale unor circumstanțe accidentale, acel mâl primordial s-a transformat în tine și-n mine. Este uimitor ce vor crede oamenii care nu vor să creadă în Dumnezeu!

Un concept greșit despre Dumnezeu este singurul motiv pentru a încerca să explici și să ignori minunile Bibliei. Dacă ai un concept îngust și limitat despre Dumnezeu - dacă susții că Dumnezeu poate opera doar în limitele legilor naturii pe care le cunoaștem la ora actuală, și refuzi să recunoști că Dumnezeu este Cel ce a creat și a format legile naturii - atunci va trebui să explici și să ignori minunile Bibliei. Odată ce Îl accepți pe Dumnezeul Bibliei, minunile nu mai sunt o problemă.

Minunile Vechiului Testament

Viața lui Moise este presărată cu minuni. Moise a fost cel ce a adus cele zece urgii asupra Egiptului și prin el a despărțit Dumnezeu marea roșie. Când națiunea rătăcea în pustie, Moise a lovit piatra și a ieșit apă din ea. Toate acestea sunt întâmplări supranaturale.

Iosua a avut de asemenea darul semnelor și minunilor. Citim despre râul Iordan că s-a oprit apele ce curgeau din amonte iar copiii lui Israel au pășit pe uscat. Citim despre căderea zidurilor Ierihonului după ce au fost încercuite de armata evreilor timp de treisprezece ori în șapte zile. Și citim de "lunga zi" când Iosua i-a pus pe fugă pe dușmanii Israelului și Dumnezeu a oprit soarele pe orbita lui ca să nu apună timp de o zi.

Și Ilie a avut darul semnelor și minunilor. El s-a rugat și nu a plouat timp de trei ani. S-a rugat din nou și a plouat. El a fost hrănit în mod miraculos prin această secetă - mai întâi de către corbi, care îi aduceau de două ori pe zi hrană lângă pârâul Cherit, iar mai târziu de o văduvă ale cărei provizii pe sfârșite de untdelemn și făină erau reînprospătate zi după zi până când seceta s-a terminat.

Apoi ne gândim la Elisei, succesorul lui Ilie ale cărui minuni înregistrate sunt duble față de cele ale învățătorului său. Ne amintim cum a despărțit apele râului Iordan cu mantia lui Ilie, cum a vindecat apele amare ale Ierihonului, cum a înviat din morți pe fiul Sunamitei, cum a făcut toporul să plutească.

În Isaia aflăm cum umbra a trecut zece trepte înapoi din locul în care se pogorâse pe cadranul soarelui ca mărturie că Dumnezeu urma să îl vindece pe Ezechia. În Daniel citim despre cei trei evrei ce au mers în mijlocul unui cuptor aprins, și auzim despre Daniel cum a petrecut o noapte într-o groapă cu lei înfometate ale căror guri și gheare au fost oprite prin acțiunea îngerilor. Vechiul Testament este plin de minuni.

Minunile Noului Testament

Viața lui Isus este plină de minuni, începând cu nașterea lui dintr-o fecioară. Citim cum, la sărbătoarea din Cana, El și-a început lucrarea transformând apa în vin. Aflăm cum l-a vindecat pe fiul nobilului de la distanță; cum a înviat din morți pe puțin trei oameni, incluzând pe fiul văduvei din Nain, fiica lui Iair și pe propriul său prieten Lazăr (care fusese îngropat timp de patru zile). Auzim cum El a hrănit mulțimile cu doar cinci pâini și doi pești; iar mai târziu citim cum a umblat pe apă.

Cartea Faptele Apostolilor este plină de minuni. De fapt, dacă îndepărtezi minunile din această carte, nu mai rămâne mult în ea. Citim despre eliberarea lui Petru din închisoare de către un înger. Ni se spune că au fost aduse semne și minuni prin Ștefan. Ne amintim cum călătoria misionară a lui Filip în Samaria a fost înconjurată de minuni uimitoare.

Petru și Pavel au avut desigur darul semnelor și minunilor. Petru a înviat-o pe Dorca din morți, și până și umbra lui ce cădea pe cei bolnavi îi vindeca. Viața lui Pavel pare a abunda cu minuni, de a vindecarea guvernatorului păgân până la vindecarea lui Eutih și la a nu suferi nimic după ce a fost mușcat de un șarpe veninos. Minunile erau parte din lucrarea amândurora.

Sunt Minunile pentru Ziua de Astăzi?

Mai lucrează Dumnezeu minuni astăzi, sau toate minunile au încetat o dată cu apostolii? Aceasta este o întrebare ce i-a preocupat pe teologi de mulți ani. Eu contracarez cu următoarea întrebare: "Este Dumnezeu mort?" O minune este o întâmplare supranaturală. Dacă Dumnezeu este încă viu și

încă la lucru, atunci vor mai exista întâmplări supranaturale, și astfel, zilele minunilor nu pot fi terminate.

Mântuirea este o minune. Când tânărul bogat a venit la Isus căutând calea mântuirii, a plecat în cele din urmă foarte trist. Isus s-a întors spre ucenicii Săi și a zis: “Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” Ucenicii uimiți au răspuns: “Cine poate, atunci, să fie mântuit?” Isus a răspuns: “La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:23-26).

Dacă este o minune împlinirea a ceva ce este omenește imposibil, atunci mântuirea este o minune pentru că este omenește imposibil pentru un om să se mântuie pe sine însuși. Deci ca să spunem că zilele minunilor s-au terminat ar însemna să negăm că oamenii mai pot fi mântuiți în ziua de azi. Slavă lui Dumnezeu că zilele minunilor nu s-au terminat; El încă lucrează minuni.

Am văzut nenumărate minuni sub forma vieților transformate ale bărbaților și femeilor ce fuseseră categorisiți de societate drept fără speranță și fără valoare. Am văzut schimbări ce au loc prin minunea harului lui Dumnezeu, schimbări ce nu puteau fi făcute de oameni, cu toate că ei au încercat din răspuțeri.

Majoritatea dintre noi am experimentat acest fel de minuni. Gândește-te la o parte din viața ta unde ai încercat din greu să ieși victorios, și totuși ai fost învins. Ai renunțat în cele din urmă și ai hotărât că nu se poate face, astfel că L-ai lăsat pe Dumnezeu să preia controlul - iar Dumnezeu a făcut-o. Aceasta este o întâmplare supranaturală. Aceasta este minunea pe care ai experimentat-o în viața ta.

Are Cineva Darul?

Însă mai sunt oameni în ziua de azi care au darul semnelor și minunilor? Este posibil, cu toate că eu personal nu știu pe nimeni care are acest dar real. Liber admit că noi nu suntem martori ai acestui dar în ziua de azi precum în zilele biblice. Întrebarea este atunci: A cui este vina? Este vina lui Dumnezeu sau vina omului? A încetat Dumnezeu să mai împartă darul semnelor și minunilor?

Eu nu cred că a încetat, însă de asemenea cred că ar fi extrem de dificil pentru orice persoană să aibe acest dar al semnelor și minunilor azi. Și un motiv ar fi presiunea de a folosi acest dar în alte scopuri ar fi imensă. Ar necesita profunzimea unui angajament, al morții de sine, pe care nu le observ în oamenii din ziua de azi. Mă îndoiesc că sunt mulți oameni în lumea noastră pe care Dumnezeu i-ar încredința cu acest dar. De ce nu?

Primul pericol ar fi utilizarea acestui dar pentru beneficiul personal. De fapt acest lucru i-a sugerat diavolul lui Isus în pustiu. După ce Domnul a postit timp de patruzeci de zile, diavolul a venit la El și l-a zis: “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” Cu alte cuvinte: “Folosește-ți puterile miraculoase să-ți satisfaci propriile nevoi fizice; folosește-le pentru a-ți satisface carnea.” Însă Isus a refuzat să facă acest lucru. El a zis: “ Este scris: ‘Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu’” (Matei 4:4).

Al doilea ar fi pericolul de a lua slava pentru tine însuși pentru ceva făcut de Dumnezeu. Dacă pari a fi instrumentul prin care s-a produs o minune, oamenii sunt gata să te pună pe Tine pe un pedestal. Se uită la tine cu reverență ca și cum ai fi o mare persoană a lui Dumnezeu. Există un pericol în acceptarea unei asemenea adulări.

Oamenii deseori vor să răspundă instrumentului mai mult decât lui Dumnezeu. Ei sunt atât de recunoscători pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, încât vor să răsplătească persoana pe care o folosește Dumnezeu. În lucrarea mea, oamenii au venit la mine și m-au întrebat: “Pot să te ating?” sau “Te rog, mângâie-l pe câinele meu. El apreciază atât de mult.”

Când Dumnezeu l-a folosit pe Petru să vindece ologul ce zăcea lângă templu, Petru a vorbit repede mulțimii de-l adora: “Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” (Faptele Apostolilor 3:12). A fost o mustrare ușoară, ca și cum ar fi spus: “Bărbați israeliți, voi vă închinați Dumnezeului lui Israel care este Dumnezeul minunilor. deci, de ce vă mirați acum? Până la urmă, El este Dumnezeul care a creat universul. Nimic nu e prea greu pentru El. Atunci de ce vă uitați la noi ca și cum noi, prin cucernicia noastră, am făcut această faptă bună? Nu noi suntem cei care ar trebui să vă capteze atenția.” Imediat, Petru i-a îndreptat pe oameni spre Isus Cristos. Mulțimea era gată să-l înalțe pe Petru pentru minune, însă apostolul a avut destulă înțelepciune să nu ia slava lui Dumnezeu. Cred că mulți evangheliști din ziua de azi ar fi dat coșulețul pentru ofertă din mână-n mână.

Un lucru similar i s-a întâmplat lui Pavel. Prin apostol, Dumnezeu a vindecat un olog de patruzeci de ani care nu mersese niciodată. Când au văzut acest lucru oamenii din Listra, au zis: “Zei s-au pogorât la noi în chip omenesc!” și au luat-o la fugă spre templul lui Jupiter, l-au luat pe preot și l-au întrebat: “Ce mai stai aici? Jupiter e mai jos în stradă și l-a adus și pe Mercur cu el!” Astfel că preotul a venit aducând un taur să jertfească pentru Pavel și Barnaba.

Ar fi fost ușor pentru Pavel și Barnaba să se gândească: “A, îi avem la degetul cel mic. Hai să-i lăsăm să creadă că suntem zei! Hai să-i manipulăm - în cele din urmă îi aducem noi la Domnul, dar între timp primim și o porție bună de răs. Însă ei nu au fost dornici să facă asta. Ei au insistat că nu erau decât simpli oameni, și-au rupt hainele protestând și de-abia cu mare

dificultate au putut reține mulțimea să nu sacrifice taurul pentru ei. (vezi Faptele Apostolilor 14:8-18).

Dacă o persoană nu a ajuns la locul în care nu mai are o ambiție personală sau dorințe personale pentru slavă, unul din cele mai grave lucruri din lume ar fi ca Dumnezeu să-i dea darul semnelor și minunilor. pur și simplu l-ar distruge. Nu este un dar ușor de avut.

Impedimentul Scepticismului

Și alte lucruri se pun împotriva acestui dar. Mai întâi printre ele se numără lumea noastră raționalistă. Noi toți suntem afectați de ea; se găsește în sistemul nostru educațional și s-a infiltrat în gândirea noastră, cu toate că am încercat să ne împotrivim ei. S-a infiltrat într-o așa mare măsură încât nu mai credem că Dumnezeu mai face minuni.

Să vă dau un exemplu. Înțeleg mecanica destul de bine - atât de bine încât nu mă pot ruga ca mașina să-mi meargă când i-a murit bateria. Știu destule încât nu mă pot ruga: "O, Doamne, fă-o să pornească de data aceasta." De cealaltă parte, soția mea nu știe nimic despre mecanică, și ea se poate ruga ca mașina să meargă. Astfel că noi stăm în mașină și ea zice: "Dragule, mai încearcă încă o dată."

"Nu o să meargă," insist eu. "Nu poate să meargă. Știu că nu poate."

"Mai încearcă o dată. Doar atât."

"De ce? Nu are nici un sens să mai încerc; am tot încercat! A murit bateria. Nu înțelegeți tu."

"Dar mai încearcă!"

Astfel că sucesc de cheie ... și începe să meargă.

Mințile noastre raționalistice se opun credinței în supranatural. Isus a întrebat: "Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?" (Luca 18:8). Noi toți vom răspunde: "A, da, Doamne. Iată-ne! Noi credem, noi credem." Însă cred că sunt limite precise în credința noastră, exprimate chiar în felul în care ne rugăm.

Unele lucruri sunt ușoare de rugat. Ai o durere de cap? Nici o problemă, mă pot ruga pentru o durere de cap. "Doamne, te rog îndepărtează această durere de cap. În numele lui Isus. Ți mulțumesc Tată." Iar dacă rugăciunea nu are efect, ia o aspirină. Ușor. Însă pe urmă intră un părinte în birou. "Doar ce am primit rezultatele," zice ea. "Copilul nostru are leucemie. Vrei să te rogi pentru ea?" Leucemie -vai! Cancer osos - o, nu! Chiar trebuie să te rogi pentru leucemie; una din acele mici rugăciuni "Te rog Doamne, în numele lui Isus" nu e suficient. Acum este ceva grav. Astfel că TE apleci în

genunchi și pledezi: “O, Doamne atotputernic, Tu care conduci din Rai...” Și oferi cea mai puternică rugăciune.

Avem o tendință de a ne duce limitele la Dumnezeu. Părem a nu putea scăpa. Ce pare a fi un lucru simplu pentru noi, credem că e simplu și pentru Dumnezeu; ce credem că e dificil pentru noi, trebuie să fie oarecum mai greu și pentru Dumnezeu; iar ce este imposibil pentru noi ne imaginăm că este imposibil și pentru Dumnezeu.

Imaginează-ți că un veteran din Vietnam al cărui braț a fost distrus într-o explozie ți-ar cere să te rogi ca Dumnezeu să-i dea un braț nou. Ce i-ai spune? Prietene, îți spun că Dumnezeu îți va da o mai mare dexteritate în brațul care ți-a rămas. Trebuie să învățăm să trăim cu unele lucruri. Dumnezeu nu dă oamenilor brațe noi.” Știai că dacă tai o rămă în două, va crește la loc? Taie piciorul unei caracatițe și îi va crește la loc. Deci Dumnezeu iubește rămele și caracatițele mai mult decât pe noi? Ar face acest lucru pentru ele, dar nu pentru noi?

Noi avem limitele noastre și mărturisesc că mă aflu în acest grup. În credința mea, nu aș putea crede că Dumnezeu i-ar da acestui om un braț nou. Pur și simplu nu aș putea crede. Nu e că nu cred că Dumnezeu poate; ci nu cred că Dumnezeu ar face acest lucru. Nu mă înțelegeți greșit - aceasta este mărturia lipsei mele de credință. Nu sunt mândru de ea. Aș vrea să am acea credință să mă rog crezând că Dumnezeu îi va da un braț nou acestei persoane.

Fără îndoială că parte pentru motivul acestei lipse de credință este cantitatea fraudei în ceea ce privește lucrarea semnelor și minunilor în ziua de azi. Există persoane care vor să te facă să crezi că ei chiar au acest dar autentic. Ei caută să înșele oamenii să creadă că ei au marea putere a lui Dumnezeu care lucrează în viețile lor când în realitate nu o au. Deseori acești oameni au o explicație rațională. Ei cred că ajută credința oamenilor să crească. Ei folosesc vechiul argument că scopul scuză mijloacele - însă nu vei găsi niciodată nici o bază biblică ce susține o asemenea afirmație.

Unul din pastorii noștri asistenți este de asemenea jurnalist. Ceva timp în urmă a asistat la o întâlnire de vindecare în Philadelphia. Prima persoană în rândul pentru a fi vindecați era un bătrân. Lângă fața lui erau câteva furtune conectate la un tub de oxigen și evanghelistul a pus ditamai spectacolul pentru acel tub de oxigen și toate furtunele. Evanghelistul s-a rugat pentru bătrân care apoi a scos furtunele și a îndepărtat tubul de oxigen. După aceea, evanghelistul i-a spus bătrânului să alerge până sus și înapoi. Bătrânul a alergat cât îl țineau puterile înainte și înapoi. Atunci evanghelistul l-a întrebat: “Cum te simți?” “A, mă simt minunat!” a răspuns bătrânul. Locul era cuprins de frenezie și zgomot.

Când bătrânul se îndrepta spre mașină împreună cu soția după ce se terminase întâlnirea, prietenul meu le-a spus: “Stați puțin. Vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat în seara aceasta.” Soția a răspuns: “A, evanghelistul vrea să închiriem tubul de oxigen din nou și pentru mâine seară?” “Prietenul

meu a răspuns: “Nu, nu. Vroiam doar să vă interviuez despre soțul dumneavoastră.” În cele din urmă s-a aflat că tubul de oxigen și furtunele erau închiriate și totul fusese înscenat. Ei au spus că bătrânul chiar fusese vindecat mai devreme, însă cei din conducerea cruciadei au vrut să însceneze vindecarea lui încă o dată ca să zidească credința celor prezenți. Însă acest lucru este fraudă. Din nefericire, multe lucruri frauduloase se fac în numele Domnului ce sunt disculpate prin argumentul că ele pot zidi credința oamenilor. Eu unul nu pot crede.

Dumnezeu nu are nevoie de înșelăciuni. El nu are nevoie ca noi să pregătim un spectacol pentru a-i convinge pe oameni de puterea Lui. El este capabil să facă minunile fără ajutorul nostru nesemnificativ.

Prea Multe Distrageri ale Atenției

Un alt lucru ce ne împiedică să avem darul semnelor și minunilor este relația noastră superficială cu Dumnezeu. Era noastră modernă suferă de o lipsă de profunzime în umblarea noastră cu Domnul.

Multe lucruri ce ne distrag atenția lucrează împotriva unei relații profunde, substanțiale. Isus a spus că în ultimele zile dragostea celor mulți se va răci (Matei 24:12). El ne-a avertizat despre capcanele ce vor împiedica o relație profundă cu El. A menționat grijile acestei vieți: stresul de a realiza viața de zi cu zi, înșelăciunea celor bogați și dorința pentru din ce în ce mai multe lucruri (vezi Matei 13:3-23).

Era noastră electronică aduce și mai multe distrageri. Televiziunea, telefonul și radioul ne invadează mințile constant cu tot felul de stimulente și idei, înfulecând timpul ce l-am fi putut petrece meditănd la Dumnezeu.

Trăim într-o eră în care omul a devenit foarte, foarte întins, dar nu foarte profund. Prin mass-media putem acum atinge multe subiecte. Știm câte puțin din toate, dar nu mult despre nici unul. Suntem superficiali. Iar relația noastră cu Dumnezeu a suferit ca rezultat.

În multe feluri, zilele apostolilor erau de departe superioare zilelor noastre. Mult mai ușor decât acum, ei erau capabili să aibă acel fel de comuniune și părtășie cu Dumnezeu ce crează un caracter pe care-l poate folosi Dumnezeu. Gândiți-vă la apostolul Pavel, când a mers de la Ierusalim la Cezarea, o călătorie de aproape trei zile. El nu asculta muzică și nici nu era la zi cu știrile locale. Era înconjurat de natură - de copaci, de flori, de animale. Noaptea se înfășura cu pătura și se uita la stele. Cum să nu se gândească la Dumnezeu și la creația și lucrările Sale? Solitudinea este foarte favorabilă comuniunii cu Dumnezeu, meditației despre Dumnezeu.

Astăzi, dacă te duci de la Ierusalim la Cezarea, nu mergi, ci conduci. Încerci disperat să afli ce înseamnă anumite cuvinte ebraice și ești foarte concentrat asupra traficului. Acolo se conduce nebunește, astfel că trebuie să fii alert. Ai atâția stimuli ce-ți atacă mintea, încât nu poți comunica cu

Dumnezeu și nu poți avea un timp de îmbogățire spirituală. De fapt, călătoria lucrează împotriva spiritualității - ajungi foarte încordat pentru că aproape ai avut două accidente. Nebunul acela, ce n-aș da să-l scot din trafic. M-a forțat să ies de pe șosea! Nu avea de ce să încerce să mă depășească în timp ce se apropia cealaltă mașină. Dacă nu ieșeam de pe șosea, ne-am fi ciocnit bine de tot. Idiotul acela mi-a pus viața în pericol și aș vrea să-l învăț una sau două lecții - toate gândurile acestea îți trec prin minte, ceea ce înseamnă că nu poți medita asupra lui Dumnezeu și dragostei Lui și asupra planului Său veșnic.

Întreaga noastră societate și modul de viață ne-au dus departe de simplitate. Nu suntem la fel de aproape de Dumnezeu precum sfinții de demult, și acesta ar putea fi unul din motivele pentru care nu vedem darul semnelor și minunilor la fel de evidente ca atunci.

O Posibilă Excepție

Dacă este vreo persoană pe care am întâlnit-o și care ar fi putut avea darul semnelor și minunilor, este o simplă femeie nativă din Noua Guinea. Locuiește în junglă și duce o viață foarte simplă. Stând pe iarbă și auzind lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în și prin viața ei, inima-mi ardea. O mărturie destul de uimitoare despre cum Dumnezeu a folosit-o să facă o minune după alta - lucruri minunate, cum ar fi învierea din morți și deschiderea ochilor orbi. Toate ne erau confirmate de către misionarul local. Dumnezeu a folosit-o să pornească o școală pentru că Domnul a călăuzit-o. Am văzut sute de studenți fiind instruiți acolo, totul datorită unei femei simple ce stătea pe iarbă alăptându-și copilul și spunând-mi despre lucruri pe care Dumnezeu le făcea prin viața ei.

Acea femeie avea avantajul de a nu trăi într-o societate atât de plină de stimuli încât mintea ei nu mai are timp să mediteze asupra lui Dumnezeu atât de profund. Eram uimit. Mă gândeam, o, Dumnezeule, aș vrea să pot împărtăși acest lucru cu lumea întreagă. Am vrut sincer să mă întorc în junglă, să iau o cameră TV ca să-i pot filma întreaga istorie. Dacă am întâlnit vreodată pe cineva care avea darul semnelor și minunilor, a fost această simplă femeie nativă.

Căutați Darul

Dumnezeu lucrează și noi putem să ne așteptăm la minuni oricând o face. Biblia ne spune să râvnim la cele mai bune daruri - mai ales în evanghelizare. Acolo a fost folosit darul în principal în Noul Testament; a atras oamenii la evanghelie și a oferit dovada adevărului evangheliei.

Vă încurajez să râvniți sincer la darul semnelor și minunilor. Va necesita ceva pregătire pentru a-l poseda, însă nu cred că nu este la îndemână sau indisponibil. Mi-ar plăcea să văd mâna lui Dumnezeu la lucru în mijlocul copiilor Lui și într-o mai mare măsură. Și cred că Dumnezeu dorește să facă

acest lucru. Deci, ce-L împiedică? Eu cred că noi suntem pietre de poticnire; noi suntem cei ce am înfundat cursul Duhului în acest domeniu.

Vom vedea acest dar operând înainte de întoarcerea Domnului? Posibil. Iar dacă Dumnezeu va vedea potrivit, și Duhul Sfânt va dori în mod suveran ca acest dar să fie manifestat în biserică, eu, pentru unul, mă voi bucura și voi fi fericit. Am putea folosi câteva minuni.

13. Proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu

Unuia îi este dat ... proorocia.

I Corinteni 12:8,10

Darul profeției este proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu prin ungera Duhului Sfânt. Este un canal prin care Domnul poate vorbi.

Ni se spune că Dumnezeu, în diferite perioade și în maniere diferite, le-a vorbit părinților noștri prin prooroci (Evrei 1:1). Petru ne spune că profeția nu a venit în timpurile din vechime prin voia omului, ci sfinții lui Dumnezeu au vorbit fiind mișcați de Duhul Sfânt (II Petru 1:21).

În ciuda credinței obișnuite, profeția nu este doar prezicerea viitorului. În mare parte, profeția este proclamarea cuvântului lui Dumnezeu. De fapt, darul proorociei așa cum era practicat în biserica primară era folosit mai mult pentru zidire, sfătuire și mângâiere decât pentru a prezice evenimente viitoare (vezi I Corinteni 14:3).

Proorocia în Vechiul Testament

Profeția era un dar obișnuit în Vechiul Testament. Moise era prooroc și a slujit ca vorbitor al lui Dumnezeu pentru oameni. El a dat călăuzirea lui Dumnezeu și instruirea Lui fraților lui israeliți. Majoritatea lucrurilor pe care le-a spus a fost direcționarea lui Dumnezeu pentru relația lui Israel cu Dumnezeu, anunțând acele lucruri ce plăceau lui Dumnezeu și care le erau cerute pentru a trăi în părtășie cu El.

Bineînțeles, unele lucruri din cele rostite de Moise au fost preziceri. Psalmul lui Moise în Deuteronom 32, de exemplu, a prezis că atunci când israeliții s-au întors de la Dumnezeu și au urmat alți dumnezei, și ei vor fi părăsiți de Dumnezeu, scoși din țara lor și răspândiți printre păgâni și vor deveni de batjocură și de răs.

Secole după ce cântecul a fost scris, adevărul lui a lovit deodată pe israeliți. Cum cântau "dacă-L părăsim pe Domnul, vom fi răspândiți și vom fi luați în

captivitate”, s-au uitat în jur la babilonienii care i-au luat în captivitate și și-au dat seama în cele din urmă că dificultățile au venit asupra lor pentru că L-au părăsit pe Dumnezeu. Acesta a fost întregul scop al cântecului, ca într-o zi, când se împlinesc ceea ce s-a prezis în el, ei să înțeleagă mesajul.

În Faptele Apostolilor 2:30 vedem că David este înregistrat ca alt prooroc al lui Dumnezeu. Multe dintre psalmurile lui vorbesc despre Mesia ce urmează să vină. Noul Testament le citează deseori și spune că au fost împlinite în viața lui Isus. Însă, în mare parte, psalmurile lui nu au fost preziceri - ele exprimau pur și simplu laudă la adresa lui Dumnezeu.

Ilie și Elisei sunt alți prooroci bine cunoscuți, cu toate că majoritatea lucrurilor rostite nu a fost înregistrat în Scriptură. Ei au fost purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu, avertizând regele și poporul lui Dumnezeu de judecata viitoare. Iar unele dăți, ei înșiși au fost instrumentul judecății lui Dumnezeu asupra națiunii.

Vechiul Testament include și “proorocii importanți”, dar și “proorocii minori”. În general, toți acești prooroci au căutat să cheme națiunea înapoi la angajamentul ei față de Dumnezeu. Ei i-au avertizat de consecințe dacă israeliții continuau în nedreptatea și apostasia lor și deseori și-au direcționat profețiile împotriva națiunilor din jur - împotriva Babilonului, Edomului, Tirei, Moabului și Egiptului. Vedem că din punct de vedere istoric multe din aceste proorocii deja s-au împlinit, însă mai sunt câteva ce urmează să fie împlinite.

Proorocii din Noul Testament

Tot așa cum erau pastori, evangheliști și apostoli în biserica Noului Testament, tot așa era și postul de prooroc. Agab a fost unul din acești prooroci.

Faptele Apostolilor 11:27, 28 spune: “În vremea aceea, s-au pogorât niște prooroci din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit prin Duhul, că va fi foamete mare în toată lumea. Și a și fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu”. În Faptele Apostolilor 21:10, 11, același prooroc a venit în Cesarea și a prezis legarea și arestarea ce-l aștepta pe Pavel în Ierusalim.

Faptele Apostolilor 13:1, 2 de asemenea spune: “În Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători”. De obicei, acești oameni slujeau și ca pastori. Faptele Apostolilor 15:32 spune: “Iuda și Sila, care și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați, și i-au întărit cu multe cuvinte”. Iar Pavel, în Efeseni 4:11, a scris: “Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători.”

Pavel i-a scris lui Timotei să nu-și neglijeze darurile ce le-a primit prin profeție și prin presbiterii punându-și mâinile asupra lui (I Timotei 4:14). Biserica primară pune mâinile asupra oamenilor după o perioadă de post și rugăciune, iar cei ce erau profeți prooroceau. De multe ori prooroceau

darurile pe care Dumnezeu le dădea unei persoane sau vorbeau despre ceva ce aparținea vieții sau lucrării acestuia.

În biserica din ziua de azi avem pastori, învățători și evangheliști și chiar dacă nu sunt sigur că avem apostoli, pare că avem și prooroci: “Și Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi apostoli, al doilea prooroci [chiar după apostoli]... (I Corinteni 12:28).

În Scriptură, și femeile ca și bărbații, ocupă slujba de prooroc. Miriam, sora lui Moise, a fost numită prooroc, la fel Debora și Hulda. De asemenea, aparținând perioadei Vechiului Testament este Ana, femeia de optzeci de ani care a proorocit despre Isus când a fost adus la Templu ca și copil.

Deci, dacă Dumnezeu a pus și în Vechiul, dar și în Noul Testament femei ca prooroci, nu văd nici un motiv pentru care să nu le cheme și astăzi pe femei să aibă această slujbă. De fapt, Ioel a proorocit că în ultimele zile “feciorii și fetele voastre vor prooroci” (Ioel 2:28, vezi și Faptele Apostolilor 2:17). Deci, nu văd nici un motiv pentru care să nu îngăduim femeilor să aibă diferite poziții de conducere în biserică.

Din punct de vedere biblic, singura lucrare la care femeile sunt oprite este învățarea bărbaților. În I Timotei 2:12, Pavel spune: “Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.” Aceasta pare a fi singura slujbă în biserică ce este interzisă femeii. Restricția nu trebuie să se extindă cu siguranță. Pavel însuși instruieste biserica să lase femeile în vârstă să le învețe pe cele tinere (vezi Tit 2:3,4) și îi poruncește lui Timotei pentru că mama și bunica lui l-au învățat de când era copil privitor la aceste lucruri ale Domnului.

Scopul Profeției

Având darul profeției nu-ți dă automat slujba de prooroc. Aceste două lucruri sunt separate și distincte. Mulți oameni din biserică pot avea darul profeției. De fapt, Pavel a încurajat toți credincioșii să râvnească la darul profeției: “Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți” (I Corinteni 14:1). Noi trebuie să dorim toate darurile duhovnicești, însă mai ales darul profeției. De ce?

Când Pavel contrastează darul profeției cu darul vorbirii în limbi. El spune că este mult mai preferabil să-l ai pe primul în biserică decât pe cel de-al doilea. El încurajează proorocia în adunarea publică, însă nu vorbirea în limbi, pentru că: “Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine proorocește, zidește sufletește biserica” (I Corinteni 14:4). Profeția este mult mai valoroasă pentru biserică pentru că: “Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește oamenilor despre zidire, sfătuire și mângâiere” (14:3). Haideți să ne uităm mai îndeaproape la aceste trei scopuri ale proorociei.

Mai întâi, Dumnezeu vorbește bisericii prin profeție, pentru a ne zidi, pentru a ne întări, pentru a ne încuraja să ne încredem în Domnul și să ne agățăm

de promisiunile lui Dumnezeu și să ne asigurăm o poziție de tărie în Isus Cristos. Duhul vorbește cuvinte care ne întăresc, care ne sporesc credința și ne fortifică relațiile în Isus Cristos.

În al doilea rând, Dumnezeu ne sfătuiește prin profeție. Nu doar rosti - fă! Nu doar auzi - practică! Avem nevoie de aceia care ne îndeamnă să acționăm în conformitate cu ce știm din Scripturi. Prin profeție noi suntem îndemnați la laudă, rugăciune și activități creștine.

În al treilea rând, profeția are abilitatea de a ne mângâia. Avem nevoie să auzim că Dumnezeu este pe tron, că El ne păzește, că El ne iubește și că toate lucrurile lucrează în bine pentru cei ce-l iubesc pe Dumnezeu. Din păcate, uneori uităm acest lucru. Suntem ispitiți să credem că lucrurile sunt departe de mâna lui Dumnezeu. Trebuie să ni se reamintească și să fim mângâiați știind că Dumnezeu înțelege și știe, că Dumnezeu este în control, că Dumnezeu este pe tron și că Dumnezeu conduce din ceruri.

Profeția în Ziua de Astăzi

Profeția - în aspectul ei de prezicere a viitorului și cel de proclamare - a avut un rol important în lucrarea mea de-a lungul anilor. M-a instruit, m-a călăuzit și uneori m-a ajutat să continui. Probabil că v-ar ajuta un mic fond ca să înțelegeți ce spun.

Primii 17 ani din lucrare nu mi-au adus mai nimic în afară de frustrări. Lucrarea nu era o mare bucurie pentru că vedeam foarte puțină roadă. Și totuși mă țineam cu dinții pentru că știam că Dumnezeu m-a chemat la această lucrare. Într-o zi grupul original al Capelei Calvarului au decis să mă cheme ca păstor. Plin de recunoștință le-am acceptat invitația, însă curând după aceasta m-au chemat înapoi și mi-au zis: "Nu veni. Urmează să ne desființăm." Am răspuns: "Deja am demisionat aici, așa că vin orice ar fi."

Ziua următoare după ce am ajuns eram într-un grup de rugăciune, mâinile erau puse asupra mea și s-a făcut o profeție care părea mai mult a vis decât realitate. Domnul a spus că mă va face păstor peste multe turme. La acel moment, această profeție era absurdă. Neștiut de mine, biserica deja primise profeția că Dumnezeu urma să binecuvânteze biserica în așa mare măsură încât mica clădire în care se întâlneau nu mai era încăpătoare pentru toți cei care urmau să vină. Biserica trebuia să-și remodeleze clădirea actuală, iar mai târziu să se mute într-o clădire pe faleză ce avea vedere spre golf. Mai târziu biserica va avea un program radio în toată țara și va deveni cunoscută în întreaga lume. Mesajul a sunat imposibil grupului de doisprezece oameni care erau atât de descurajați încât erau gata să renunțe. Erau ispitiți să repetăm cuvintele din II Împărați 7:2: "Chiar dacă ar face Dumnezeu ferestre în cer, cum s-ar întâmpla un asemenea lucru?" Părea total absurd.

După primul serviciu duminical am ieșit cu toții la masă - eram atât de puțini - și am stat în restaurant făcând planuri de remodelare a bisericii. Cu toții erau încântați, iar eu nu știam de ce.

Un an mai târziu deja nu mai încăpeam în clădire și a trebuit să ne uităm după o altă clădire. Nu după mult timp am găsit o proprietate pe strada Golfului în Costa Mesa care credeam că va fi bună. Abia atunci mi-au zis care era profeția. “Nu”, au spus ei, “Biserica trebuie să fie pe faleză cu vedere spre golf.”

“Însă va avea vedere spre strada Golfului,” am protestat eu. Credeam că acest lucru se potrivea profeției.

“Nu,” au insistat ei, “profeția a zis că va avea vedere spre golf.”

Fără îndoială, am continuat cu planurile noastre - și în câteva zile primăria orașului Costa Mesa ne-a respins permisul condițional de folosire. Aceasta a fost o lovitură pentru mine, pentru că deja vândusem biserica. Credeam că vom construi o nouă biserică și ne vom muta pe Strada Golfului, dar acum nu aveam nici clădire și nici un loc de întâlnire. Mi-aduc aminte că mă gândeam: Uite că avem o biserică ce crește, iar pastorul vinde clădirea de sub nasul congregației. Ei se vor întreba ce l-a apucat.

Când ne-am întors la departamentul de planificare, foarte deprimați, să ne luăm planurile, o doamnă ce lucra acolo ne-a spus: “Știți, poate vă puteți muta în biserica noastră. Noi construim o nouă biserică și poate puteți să luați clădirea veche. Este biserica luterană Newport Harbor pe faleză cu vedere spre golf.”

Până și eu am simțit călăuzirea Domnului de data asta! Timp de doi ani ne-am întâlnit în biserica de pe faleză ce avea vedere spre golf
Până când am clădit o capelă micuță. Apoi am mers la radio - și una câte una proorociile s-au împlinit.

Cum operează darul proorociei? În experiența mea proprie, în mintea mea vine un semn sau gând foarte puternic. De multe ori tot ce am la început nu e decât o propoziție. Însă când rostesc acea propoziție, gândurile încep să zboare, iar eu le verbalizez. Ele pot fi revelatorii, de sfătuire sau de mângâiere.

Când încep să proorocesc, nu-mi schimb tonul vocii. Nu am o vibrație în voce dintr-o dată ca toți să zică: “ A, urmează o profeție. Ascultați cu atenție.” Ci continui în vocea mea normală, însă știu că este proorocie, pentru că lucrurile pe care le rostesc sunt noi pentru mine. Nu le-am studiat, nu sunt parte din notițele mele sau ceva ce am pregătit să rostesc. Mai degrabă sunt gânduri și inspirații ce vin chiar în acel moment de la Duhul Sfânt. Rostindu-le, judec ceea ce spun ... și este bine. Mă gândesc: “Uau! Este minunat. Ce punct puternic. Vai, este extraordinar.” Mă emoționez pentru că sosește ca o revelație pentru mine chiar în momentul în care vorbesc.

O doamnă în una din bisericile pe care le păstoream deseori a venit la mine după un serviciu duminical când a treia parte din predică a fost exercițiul proorociei. A zâmbit și a zis: “Am o bănuială că te-ai bucurat de predica din dimineața aceasta mai mult decât mine.” Am spus: “Ai dreptate!” Știam că a venit ca o revelație de la Dumnezeu sub ungera Duhului Sfânt. Sunt uimit la gândurile pe care Duhul le aduce și de adevărurile pe care le dezvăluie. Puține lucruri sunt mai minunate sau mai emoționante!

Regulile Proorociei

Mai întâi, I Corinteni 14 pune anumite reguli în ceea ce privește proorocia. Principiul cel mai important este ca serviciile bisericii să se facă cuviincios și cu rânduială (14:40). Dumnezeu nu este autorul confuziei, neorânduiei (14:33), iar serviciile bisericii trebuie conduse având în minte răspunsul musafirilor necredincioși. Când această regulă este aplicată, atunci sunt descoperite secretele inimilor oamenilor prin exercițiul proorociei, iar ei vor pleca zicând: “Dumnezeu este în mijlocul vostru” (14:24,25).

În al doilea rând, Pavel ne spune: “Cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece” (14:29). Deseori cei din cercurile pentecostale au tendința de a atașa “Așa zice Domnul” proorociilor lor. Însă chiar a spus Domnul acel lucru? Este în acord cu ceea ce a spus deja Dumnezeu? Noi trebuie să judecăm proorocia. Dacă-ți spun: “Frate, Domnul mi-a spus că vrea să te duci ca misionar în Africa”, ar trebui mai întâi să-L cauți pe Domnul decât să te duci în Africa după cuvântul meu. Judecă să vezi dacă aduce mărturie inimii tale.

Deseori oamenii mi-au zis: “Chuck, mi se pare că Domnul mi-a spus că ar trebui să faci asta sau asta”, și descoper că este exact ceea ce la ce mă gândeam, întrebându-mă: “Este acest lucru ceea ce vrea Domnul să fac?” Cuvintele lor au venit ca o confirmare. Alte dați oamenii mi-au zis: “Așa zice Domnul...” și au venit cu tot felul de cuvinte ce condamnau. Am răspuns: “Eu nu accept așa ceva. Scriptura întreabă: ‘Cine este cel ce judecă? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!’ Și totuși veniți la mine judecându-mă în numele Domnului Isus care a zis: “Eu nu am venit să judec, ci am venit să aduc mântuire.” Dacă vine cineva la mine cu o groaznică judecată, nu o primesc. Isus nu a venit să mă judece; El a venit să mă mântuiască.

Toate proorociile trebuie judecate. Sunt cel puțin trei suporturi biblice în favoarea judecării proorociei.

1. Se aliniază proorocia cu Cuvântul lui Dumnezeu ce este deja descoperit?

Cuvântul lui Dumnezeu este stabilit pentru totdeauna și Dumnezeu nu va da nici o descoperire ce este în conflict cu Cuvântul Său scris. Dacă ceea ce este proclamat vine în conflict cu Cuvântul scris, atunci nu este nici o problemă să îl judecăm ca fiind fals. Nu vine de la Domnul, pentru că

Domnul nu se contrazice pe El Însuși. Cuvântul lui Dumnezeu este filtrul prin care putem judeca dacă o proorocie este de la Dumnezeu.

Proorocul Ieremia a zis: “Proorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu! Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? Zice Domnul” (Ieremia 23:28). Eu cred că Dumnezeu poate și chiar vorbește omului prin aceste mijloace. Însă știu că ne vorbește prin Cuvântul Său, iar viziunile și visele sunt doar paie comparate cu grâul Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este cel ce hrănește și întărește. Paiele te pot îneca, însă Cuvântul lui Dumnezeu te va susține și te va hrăni.

2. Are același punct de vedere ca faptele?

Uneori primesc scrisori “Așa zice Domnul” care nu au același punct de vedere ca faptele din jur. Uneori mă acuză de motive pe care nu le am. Și pentru că nu au același punct de vedere cu ceea ce se întâmplă, le resping ca proorocii false.

Dacă proorocia este o prevestire, atunci caut să văd dacă lucrurile se adevăresc. Dacă lucrurile chiar se întâmplă și mesajul îl onorează pe Domnul, atunci poate fi judecat ca fiind de la Domnul. Proorociile lui Agab în cartea Faptele Apostolilor de exemplu, s-au adevărit și au dovedit că el era un adevărat prooroc al lui Dumnezeu. A spus că va fi secetă pretutindeni și a fost; a spus că Pavel urma să fie arestat în Ierusalim și a fost. Așadar este ușor să declari că Agab a fost un adevărat prooroc al lui Dumnezeu.

3. Îl onorează pe Isus Cristos?

Deuteronom 13 ne spune că un prooroc poate fi fals chiar dacă proorociile lui se adevăresc. Dacă un om te îndeamnă să urmezi alți dumnezei pe care nu-i cunoșteași și nu i-ai slujit, Moise ne avertizează că acela este un prooroc fals; Domnul îl folosește să dovedească ce este în inima ta, să vadă dacă îl iubești pe Domnul cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.

Dacă îți spune cineva să faci ceva contrar Cuvântului - chiar dacă arată semne sau pare a-ți citi mintea sau îți spune numele sau adresa, îți spune ce ți s-a întâmplat săptămâna trecută - sau dacă spune “Isus Cristos nu este singura cale către Dumnezeu; sunt multe căi spre rai,” atunci Dumnezeu te încearcă să vadă dacă ții la adevărul Cuvântului Său. Vei lăsa Cuvântul Său să fie autoritatea finală a credinței și obiceiului tău?

Regula finală pentru exercitarea darului proorociei se găsește în I Corinteni 14:30: “Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă.” În alte cuvinte, să facă loc și altora. De multe ori când o persoană vorbește, Duhul Sfânt va începe să-mi amplifice lucrurile ce sunt rostite, dându-mi ilustrații sau clarificând un anumit punct. Deseori mă ridic și dezvolt ceea ce m-a instruit Duhul. Însă tac până ce primul vorbitor a terminat. “Fiindcă puteți să proorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați” (14:31), spune Pavel.

Vorbiți în ordine. Nu vă ridicați cu toți și începeți să proorociți în același timp - aceasta ar fi o confuzie în masă. Ci proorociți unul câte unul, ca toți să învețe și să fie încurajați.

Pavel ne spune că duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor (I Corinteni 14:32). Adică ai controlul asupra exercițiului acestui dar. Iar acest lucru este adevărat cu toate darurile. Nu cred că Duhul Sfânt ia vreodată controlul facultăților tale. Duhurile demonice pot lua controlul funcțiilor motorii ale unei persoane, însă nu cred că Dumnezeu face acest lucru vreodată.

Am auzit oameni zicând: “Duhul Sfânt m-a pus să fac așa ceva”, sau “A venit asupra mea și nu am știut ce făceam”. Nu pot accepta acest lucru. Duhul proorocului este supus proorocului. Tu ești în control.

Având de-a face cu Proorocii Falși

Scripturile ne avertizează în mod repetat despre cei ce vor vorbi în numele Domnului și totuși vor proclama propriile lor idei. Este o practică răspândită. Primesc trei sau patru scrisori săptămânal de genul “Așa spune Domnul” care doar exprimă ideile proprii ale acelei persoane.

Uneori oamenii încearcă să te manipuleze prin teamă. “Frate, mai degrabă ai fi atent. Am proorocit unui om săptămâna trecută, iar el a răs și când a plecat a căzut mort.” Nu trebuie să-ți fie teamă de ei. În primii ani ai lucrării mele, unii erau convinși de niște doctrine false și insistau să adoptăm credințele lor în congregația mea. M-au chemat într-o sâmbătă seara și au început să proorocească asupra mea. Au spus că au văzut un sicriu negru ... iar eu eram în el. Dumnezeu urma să mă lovească mort dacă nu acceptam doctrina lor.

Nu mi-a fost teamă. Nu m-am dus acasă zicând: “Vai de mine! Voi muri?” Aveam Cuvântul lui Dumnezeu și am rămas în el.

Biserica primară a trebuit să se confrunte cu proorocii falși. Predicatorii ambulante călătoreau în jurul noilor biserici formate, iar unii dintre ei erau falși prooroci. Și Vechiul și Noul Testament ne avertizează de acești falși prooroci.

Deseori Isus a vorbit despre proorocii falși. În Predica de pe Munte El a zis: “Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15). În Matei 24:11, El a prezis că “se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți”, iar în Matei 24:24, El a avertizat: “Căci se vor scula Cristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.”

Apostolul Petru a scris: “În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii

nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor, vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi” (II Petru 2:1-3). Acesta este semnul unui prooroc fals - el va încerca să te înșele. Când face cineva acest lucru, nu ai nevoie de darul discernământului pentru a ști că este un prooroc fals.

În anii ulteriori dispariției apostolilor, biserica a dezvoltat ceea ce a devenit cunoscută drept Didache (“învățătură”). Era o carte mică de reguli trimisă bisericilor primare ce învăța congregațiile locale cum să discearnă dacă un om era un prooroc adevărat sau fals. De exemplu zicea că dacă un om căuta să ia ofranda pentru el însuși, atunci era clasificat drept un fals prooroc. Dacă le poruncea să pregătească masa pentru cei săraci iar apoi mânca din ea, era un prooroc fals. Didache zicea că proorocii falși încercau să trăiască de pe urma bisericilor și să se îmbogățească.

Și astăzi fac acest lucru.

Dacă primești o scrisoare care spune:

Dragă frate Smith, aseară, când eram în rugăciune, am văzut fața ta, iar Dumnezeu a pus o povară grea în inima mea pentru tine. De-abia am putut dormi noaptea trecută gândindu-mă la tine și rugându-mă pentru tine, și știu că trebuie să fie ceva grav altfel Domnul nu ar fi pus o asemenea povară în inima mea pentru tine. Știi cât de mult eu și soția mea te iubim și vorbim despre tine tot timpul.

Într-adevăr? Ei nici măcar nu mă cunosc! Însă aceasta este concluzia despre un prooroc fals: lăcomia.

Te rog să-mi scrii astăzi să mă anunți ce se întâmplă ca să pot scăpa de această povară. Iar când scrii, te rog, ai putea pune și un cec de 100 dolari? Lucrarea noastră trece prin niște încercări serioase în această perioadă.

Este atât de trist. Un alt exemplu de înșelăciune a fost adus în atenția mea. O doamnă din biserica noastră a venit la mine într-o zi și a zis: “O, frate Smith, este atât de minunat. Acestui evanghelist renumit i-ar plăcea să iau masa la el acasă.” Eu am zis: “Of. Dați-mi voie să văd scrisoarea.” Fusesse trimisă la 500.000 de persoane în Statele Unite. Aduceți puiul.

Râvniți Darul

Pavel ne spune în I Corinteni 14:3: “Astfel, deci, fraților, râvniți după proorocie.” Noi trebuie să dorim acest dar al proorociei.

Vreau să vă încurajez să râvniți și să umblați după acest dar minunat al lui Dumnezeu cu toată convingerea. Poate că nu veți fi prooroc, însă Dumnezeu vă poate folosi să proorociți. Proorocirea este într-adevăr o binecuvântare

reală pentru biserică pentru zidire, sfătuire, mângâiere și învățare. Și toate aceste binecuvântări există într-o provizie prea mică.

14. Demascându-l pe Cel Rău

Unuia i se dă ... deosebirea duhurilor.

- I Corinteni 12:8,10

Oamenii de știință ne spun că există mai mult spațiu într-un atom decât materie solidă - de fapt există de 30.000 de ori mai mult spațiu decât materie. Într-un atom de hidrogen, alcătuit dintr-un proton și doar un electron ce orbitează, există atât de mult spațiu încât dacă ai lărgi protonul la mărimea unei mingi de baseball, electronul ar fi aproape de mărimea unei alice, rotindu-se în jurul protonului la 13 km la o viteză de 13.000 de km pe secundă.

Dacă pământul ar fi un proton iar luna un electron și spațiul dintre pământ și lună ar avea aceeași proporție ce există într-un atom de hidrogen, luna ar fi de 1000 de ori mai departe decât se află acum. Sau gândiți-vă astfel: dacă atomii din corpul tău s-ar prăbuși dintr-o dată, nelăsând spațiu între materia solidă, am avea nevoie de un microscop foarte puternic să te găsim - ai fi doar o particulă mică de praf (însă ai cântări aceeași greutate ca acum).

Știm că există stele "pitici" ale căror densitate este mult mai mare decât a atomilor de pe pământ. Există o stea de primă importanță numită Sirius (de asemenea numită steaua câine). În 1888 au descoperit că era de fapt o stea dublă. Cea mai mică, numită Sirius B, se numește "cățeluș". Este o stea "pitic" ce se rotește în jurul stelelor majore. Densitatea acestui "cățeluș" se crede a fi atât de mare încât un țol cubic de pe Sirius B ar cântări cam 795 kg. Stelele neutron sunt chiar mai dense decât aceasta - cam de un milion de ori mai dense! Un țol cubic al unei stele neutron ar cântări cam 795.000.000 kg. și ar mai fi spațiu în acel țol cubic!

Datorită faptului că există atât de mult spațiu într-un atom, experții spun că teoretic este posibil ca două lumi să coexiste în același timp și în același loc, ambele trecând una prin cealaltă, niciuna fiind conștientă de existența celeilalte. Ar fi numai necesar să fie alcătuite din structuri moleculare diferite.

Două Lumi Coexistente

Într-un sens, aceasta ne învață Biblia. Ne spune că sunt două lumi coexistente, fiecare trecând una prin cealaltă. În mare parte nu suntem conștienți de cealaltă lume - însă ea este foarte conștientă de noi. Biblia o

numește lumea duhurilor. Această lume spirituală este foarte reală și are o influență importantă asupra vieților noastre, fie spre bine sau spre rău.

Biblia vorbește despre îngerii: “Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Suntem recunoscători pentru Duhul Sfânt și pentru influența Lui asupra vieților noastre spre binele nostru, convingându-ne de păcat, aducându-ne mai aproape de Isus Cristos și modelându-ne și conturându-ne în imaginea lui Isus.

Însă mai este un alt regat de duhuri ce ne este ostil nouă și umblării noastre în Cristos. Aceste duhuri încearcă să exercite o influență extrem de negativă asupra noastră.

Așa cum a scris și Pavel: “Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Se dă o luptă și noi toți suntem angajați în ea.

Din păcate, duhurile rele sunt capabile să apară ca îngerii ai luminii și astfel este posibil ca o persoană să fie înșelată de ele. Biblia spune că însuși Satan se poate transforma într-un înger al luminii. (II Corinteni 11:14).

Dincolo de acest lucru, chiar pe măsură ce încercăm să ne analizăm propriile gânduri, se ridică întrebarea: Vine acest gând de la Dumnezeu, din carnea mea sau de la Satan? Cine a plantat acest gând în mintea mea?

Neputința de a discerne l-a dus pe Petru în necaz înainte de a fi umplut cu Duhul Sfânt. Petru și ceilalți ucenici erau în partea Cezareii lui Filip când Isus i-a întrebat: “Cine zic oamenii că sunt Eu?”

Ucenicii au răspuns: “Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din prooroci.” Isus a repetat: “Dar voi cine ziceți că sunt?” Petru a răspuns: “Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a răspuns: “Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele și-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16: 13-17).

Apoi Isus a început să proorocească despre cum va fi trădat, dat pe mâna Neamurilor, va fi răstignit și apoi va învia din morți a treia zi. Petru a început să-L mustre: “Să Te ferească Dumnezeu, Doamne” sau “Să nu lași să Ți se întâmple așa ceva.” Isus a răspuns: “Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine” Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri ale oamenilor” (Matei 16:22,23). Cu alte cuvinte, “Tu nu poți discerne diferența între valorile divine și cele omenești.”

Noi toți avem această problemă. Când vine un gând, oare ne avertizează Dumnezeu cu privire la ceva? Sau a venit acel gând chiar din mintea noastră? Sau, mai rău, a fost acel gând plantat de Satan?

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de darul deosebirii duhurilor.

Cum Funcționează Acest Dar?

De multe ori ai acest sentiment de neliniște despre o persoană sau o situație și nu știi de ce; nu poți să-ți dai seama ce este. Și nu vorbesc de “darul suspiciunii” pe care se pare că unii oameni îl au. Însă sunt momente când simți o neliniște, o tulburare în tine. Aceasta ar putea fi darul deosebirii duhurilor. Ai putea sesiza ceva ce nu este evident tuturor. Însă dacă umbli în Duh și ești “acordat” din punct de vedere spiritual, vei simți acea putere a întinericului clar și cu tărie.

Am descoperit că a avea darul deosebirii duhurilor poate prezenta o problemă uneori. Tu poți simți adevăratul caracter al unui înșelător atât de clar și precis încât presupui că toți trebuie să fie capabili de a vedea că nu e decât un fals - și ești uimit când cineva îl crede sau îl urmează. Nu poți înțelege cum cineva poate fi atât de credul - este atât de clar, atât de evident, de ce nu pot vedea?

Gândiți-vă de exemplu la David “Moise” Berg. În anii '70 a câștigat o mare masă de tineri ce se numeau Copiii lui Dumnezeu să-l urmeze. El a produs materiale pornografice care erau folosite pentru a ispiti oamenii în părtășie și de asemenea trimițând fetele ca prostituate pentru a aduce membri noi. Când îi citeai materialul, îți ziceai: “Orice prostovan poate vedea că acest om este un profet fals.” Nu poți înțelege cum poate fi cineva înșelat de lucrurile pe care le spune. Și totuși, au fost.

Deosebirea Profeților Adevărați de Profeții Falși

Este extraordinar de semnificativ faptul că Pavel menționează darul deosebirii duhurilor chiar după darul proorociei. Eu văd o ordine divină aici. De-a lungul istoriei, profeții lui Dumnezeu au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor Lui. Dar tot așa cum au existat profeți adevărați, au existat și profeți falși care au derutat oamenii. Este important într-un mod critic să discernem dacă cineva dă o proorocie adevărată despre Dumnezeu.

Țineți minte, Satan este un falsificator extrem de deștept. El a putut imita aproape fiecare lucrare a lui Dumnezeu. Citim despre Antihrist când va veni va putea face tot felul de semne și minuni supranaturale, făcând minuni ca mulți oameni să fie înșelați (vezi II Tesaloniceni 2:9,10).

Pe măsură ce ne apropiem de ziua aceea, avem nevoie de deosebirea duhurilor, avem nevoie de acea revelație a lui Dumnezeu care vine în inima ta prin Duhul Sfânt, prin care știm dacă ceva este într-adevăr de la Dumnezeu.

I Ioan 4:1 spune: “Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși.” Pavel, în II Corinteni 11:13-15, a spus: “Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii.”

Astăzi mulți prooroci mincinoși câștigă multă faimă. Ca păstor al turmei lui Dumnezeu, simt o anume responsabilitate de a avertiza biserica împotriva unora din acești prooroci mincinoși. Problema este: minutul în care încep să dau nume și incidente și dovezi că o persoană este un prooroc mincinos, sunt întotdeauna acele suflete ce se simt ofensate. “A, cum poți spune așa ceva despre fratele cutare?” întreabă ei. Am fost binecuvântat de lucrarea lui, am fost vindecat când m-am ridicat și am atins televizorul. Și l-am susținut din punct de vedere financiar.” Este dificil să avertizezi oamenii de prooroci mincinoși care vor să profite de ei când aceștia sunt deja implicați.

Isus a prezis că într-o zi vor apărea Cristoși mincinoși și prooroci mincinoși care, dacă va fi posibil, îi va înșela chiar și pe cei aleși prin semnele și minunile mari pe care le vor face. De aceea este atât de crucial să avem darul deosebirii duhurilor.

Nu poți întotdeauna deosebi proorocii mincinoși prin ceea ce spun. De multe ori ceea ce spun este 99% corect - și acest lucru îi face atât de periculoși. Nu-i poți deosebi nici prin acțiunile lor - Isus a spus că vor face mari semne și minuni.

Și Petru și Pavel ne-au avertizat că un anume semn al unui prooroc mincinos era intenția lui de a te escroca, de a-ți lua banii și de a-i face ai lui. Prin vorbe prefăcute vor profita de voi din punct de vedere financiar. Prin lingușire și vorbiri plăcute țintesc să te jefuiască. Petru a scris: “În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvinte înșelătoare să aibă un câștig de la voi” (II Petru 2:3). Iar Pavel a spus că acești oameni sunt “stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig” (I Timotei 6:5).

Există o cheie: dacă te învață cineva că evlavia este calea spre bogății, Pavel spune că-l poți considera un prooroc mincinos. “Ferește-te de astfel de oameni,” poruncește el (I Timotei 6:5).

Chiar înainte de a ne avertiza de proorocii mincinoși, Isus a declarat că “largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13,14). Totuși proorocii mincinoși stau la poarta largă de pe calea lată și spun: ‘Toate drumurile duc la Dumnezeu. Ia-l pe acesta!’

Avem nevoie de acest dar al deosebirii duhurilor ca să putem ști dacă un om ne vorbește pentru Dumnezeu, din carnea lui sau pentru Satan.

Discernământ în Noul Testament

Citim că Isus nu a avut nevoie de nimeni să-i vorbească despre om pentru că El știa omul și ce era în om (Ioan 2:25). Evanghelia lui Ioan spune că “Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred, și cine era cel ce avea să-L vândă” (Ioan 6:64). De la început El știa cine erau acești oameni - El avea darul deosebirii duhurilor.

Probabil cea mai clasică folosire a darului deosebirii duhurilor se găsește în Faptele Apostolilor capitolul 8. Filip s-a dus în Samaria unde un om pe nume Simon era implicat în magie. Acest om putea înșela oamenii cu faptele lui magice și îi făcea pe mulți să creadă că are puteri supranaturale. Când a ajuns Filip să-L propovăduiască pe Cristos, evanghelistul a început să facă minuni prin puterea Duhului Sfânt. Demonii erau scoși, oamenii erau vindecați de tot felul de boli, ologii mergeau, orbii vedeau. Când oamenii au văzut această putere a lui Dumnezeu în Filip, mulți dintre ei au crezut în Isus Cristos și au fost botezați. Printre cei botezați s-a aflat și Simon, vrăjitorul.

Când a auzit biserica din Ierusalim că samaritenii au primit evanghelia și că o mare mișcare a Duhului avea loc în Samaria, i-au trimis pe Petru și pe Ioan să investigheze. Când au ajuns, au descoperit că Duhul Sfânt încă nu se pogorâse peste acești credincioși, astfel că au început să-și pună mâinile asupra lor, iar oamenii au primit darul Duhului. Când Simon a văzut ce se întâmpla, i-a abordat pe Petru și pe Ioan cu o propunere. “Ziceți”, a zis el, “cât m-ar costa să cumpăr acest truc, ca oricine peste care îmi pun mâinile, să primească Duhul?”

Simon încerca să facă ceva obișnuit printre magicieni. Tatăl meu era un magician amator și dacă vedea pe cineva făcând un truc extraordinar, îl aborda pe magician la sfârșit și îi zicea: “Aș vrea să cumpăr acel truc.” Este o practică obișnuită să cumperi secretul despre cum se face acel truc. Același lucru era adevărat și în vechime. Și astfel acest Simon, un magician, vroia să cumpere ceea ce el credea că este un truc.

Iar ce a primit de la Petru a fost o mustrare arzătoare. “Bani tăi să piară împreună cu tine”, l-a certat Petru, “pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sort în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință; căci văd că ești plin de fiere amară, și în lanțurile fărădelegii” (Faptele Apostolilor 8:20-23).

Petru, prin deosebirea duhurilor, a putut vedea ce se afla în inima acestui om. Cu toate că Simon a făcut o declarație exterioară de credință, a fost botezat și îl urma pe Filip, duhul lui era greșit. Nici o îndoială multă lume se bucura că Simon vrăjitorul l-a acceptat pe Domnul. “Nu este minunat?” totuși Petru a observat amărăciune și probabil invidie în inima lui Simon. Nu este greu să observi motivul. Filip era noutatea ce capta atenția mulțimilor.

Oamenii credeau că Simon avea o mare putere a lui Dumnezeu ce lucra în el, însă când au văzut adevărata putere, s-au întors de la el și l-au urmat pe Filip.

De asemenea vedem deosebirea duhurilor în viața apostolului Pavel. În Fapte 13, Pavel și Barnaba au ajuns pe insula Cipru unde se întâlnesc cu un evreu pe nume Bar-Isus (fiul lui Isus), care era un vrăjitor și un prooroc mincinos. Dregătorul țării, un om prudent pe nume Sergius Paulus, i-a chemat pe Barnaba și pe Saul să audă de la ei cuvântul lui Dumnezeu. Însă vrăjitorul Elima (Bar-Isus) le stătea împotrivași căuta să-l abată pe dregător de la credință.

Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țină la el și i-a zis: “om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum iată că mâna Domnului este împotriva ta, vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme” (Fapte 13:9-11).

Din acel moment, acest om a mers căutând pe cineva să-l ducă de mână. Când a văzut dregătorul ce se întâmplase, el a crezut și a fost uimit de învățătura Domnului. Pun pariu! Prin darul deosebirii duhurilor, Pavel a determinat că Elima era instrumentul Satanei încercând să strice căile adevărului.

Ceva mai târziu, Pavel și Sila călătoreau spre orașul Tiatira unde o femeie tânără cu darul ghicirii a început să-i urmeze și să strige: “Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii” (Fapte 16:17). Observați că era adevărat ceea ce spunea tânăra. Pavel și Sila erau într-adevăr slujitorii Dumnezeului Celui Prea Înalt și veniseră pentru a proclama calea mântuirii. Era adevărat ce spunea tânăra - dar duhul ei era greșit. Pavel a știut acest lucru prin darul deosebirii duhurilor, astfel când s-a săturat, s-a întors spre ea și a alungat duhul necurat din față.

Folosind Adevărul pentru a Minți

Ultima istorie ilustrează un principiu important: proorocii mincinoși deseori vorbesc adevărul. Cum a spus Isus: “Sunt lupi în haine de oi.” Nu poți distinge un prooroc mincinos prin felul în care arată - el arată ca o oaie. Nu-l poți distinge prin ceea ce spune - majoritatea lucrurilor pe care le spune sunt adevărate.

Cu toate că acești lupi deseori rostesc un adevăr parțial, trebuie să realizezi că ei schimbă lexiconul. Înțelesul unor termeni familiari pentru ei este altul decât ceea ce înțelegi tu când auzi acești termeni. Ei schimbă definițiile pentru a înșela.

Întreabă un membru al Martorilor lui Iehova dacă el crede că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, iar el va spune: “A, bineînțeles.” Apoi întreabă: “Crezi tu că El a murit pentru păcatele noastre?” “Sigur.” Apoi, crezi că

ești mântuit prin credință în lucrarea lui Isus Cristos și în sângele Lui care s-a scurs pentru noi? “Sigur.”

Vorbește cu un mormon și el va afirma aceleași lucruri. Când îl întrebi va zice: “A, dar noi credem în Isus Cristos.” Întrebarea este: cine este Isus Cristos în care crede el? Mormonii învață că El este fratele lui Lucifer. Acum mult timp Elohim căuta să-l izbăvească pe om și le-a cerut sfatul fiilor Lui. După ce și Lucifer și Isus au prezentat planul mântuirii, Tatăl a respins planul lui Lucifer și l-a aprobat pe cel al lui Isus. Acest lucru l-a mâniat pe Lucifer și s-a hotărât să strice strategia lui Isus. Este acesta Isus din Biblie? Nu tocmai.

Și cine este Isus în care cred martorii lui Ierhova? El a fost arhanghelul Mihail, o ființă creată de Dumnezeu. Cu toate că acești sectanți spun că ei cred în Fiul lui Dumnezeu, când începi să definești termenii, descoperi că ceea ce învață ei se află într-un radical conflict cu Biblia.

Am fi înșelați mult mai rar dacă am ține minte că nu putem distinge în ce crede o persoană doar prin observarea termenilor pe care-i folosește. Ar putea spune cuvintele potrivite, însă semnificând ceva total opus cu ceea ce credem noi că spune.

Adevăratul pericol al unui prooroc mincinos este că poți fi tras în plasa lui fără să-ți dai seama. El va arunca spre tine câteva cârlige, te va face să nu mai ai încredere în ceea ce a învățat biserica, apoi va spune: “Nici Biblia nu o poți crede. Ai nevoie de cărțile noastre să te ajute să interpretezi Scripturile. Dacă doar citești Biblia vei fi în întuneric. Dar poți pune Biblia la o parte și poți citi cărțile noastre, căci ele îți vor explica Biblia și atunci vei fi în lumină.” Astfel, cu câteva cârlige ei prind oamenii în plasa lor - totul datorită faptului că oamenii nu au deosebirea duhurilor.

Un Caz de Confuzie a Identității

Deosebirea duhurilor este un dar important și sunt sigur că a operat de multe ori în viața ta, chiar și fără știința ta. Ai acest sentiment de neliniște când vine cineva și pare să zică și să facă totul corect, însă simți că ceva e în neregulă. Este ceva ce nu poți să-ți dai seama, ceva intangibil și te face foarte neliniștit. Când am un asemenea simțământ în duhul, umblu foarte atent. Însă nu întotdeauna am fost corect în evaluările mele.

Eram tineri și necopti în lucrare și păstoream o biserică în Tucson. La acel timp eram parte a unei denominații și am primit o scrisoare de la cartierul general al denominațiunii noastre avertizându-ne de un cuplu care escroca bisericile din zonă. Scrisoarea descria acest cuplu ca niște inși ce rosteau nume importante și erau foarte subtili și care luaseră sume importante de bani de la biserici sub pretextul că împrumutau fonduri și îi aduceau înapoi. Stând și citind această scrisoare, a bătut cineva la ușa mea. M-am ridicat să răspund și la ușă stăteau un bărbat și o femeie ce semănau perfect cu descrierea din scrisoare. Purtau ochelari închiși la culoare și au început să

rostească nume importante ale tuturor liderilor denominațiunii. Mă gândeam ..Aha, i-am prins!

M-am purtat cu mare răceală față de ei. Ei au spus: “Știi, am început o biserică aici în Tucson.”

“Da? Spuneți-mi despre ea,” am zis eu.

Câteva momente mai târziu, m-au întrebat: “Putem să vedem noul loc de închinare?”

“Cred că da, dacă așa doriți.”

Uitându-se la clădire, au devenit dramatici foarte repede. “Iubito, uite, a meritat totul,” zice el. Pe sub mustață șoptesc eu: “Mai lasă-mă! Nu mă păcălești așa ușor.”

Apoi el și-a început cuvântarea. “Noi suntem doar în trecere iar mașina ni s-a stricat.”

Frate, am mai auzit scuza asta de multe ori, m-am gândit eu.

“Nu avem banii necesari reparațiilor. Avem nevoie de atâția bani ca să o reparăm.”

Da, da, știu totul despre acest joc. Eram sigur că ei erau acel cuplu nerușinat.

“Când aveți serviciu la biserică?” au întrebat ei.

“Păi, azi e miercuri; avem un serviciu diseară”, am răspuns eu.

“A, atunci vom veni și noi,” au promis ei.

Da, am mai auzit și placa asta, am gândit eu.

Spre surpriza mea, ei chiar au venit. Și spre totala mea uimire și profundă rușine, unul dintre membrii vechi ai bisericii i-a văzut și după ce a scos un strigăt de bucurie, i-a îmbrățișat pe amândoi și i-a întrebat: “A, ce mai faceți?”

Iar eu fusesem atât de rece, ca gheața față de ei. A, și ce groaznic mă simțeam. Am arătat o totală lipsă a discernământului. Le-aș fi putut arăta compasiune și dragoste, însă am arătat doar suspiciune și ostilitate. Cuplul a stat în oraș câteva zile, vopsind câteva case pentru a câștiga suficienți bani să-și repare mașina. Niciodată nu mi-au zis: “Avem nevoie de ceva bani” sau nu au încercat să mă înșele. În cele din urmă, le-am arătat scrisoarea. “Vedeți cât de bine vă asemuiți descrierii?” am întrebat eu plin de rușine. Apoi am cerut iertare.

Protejați-vă de ceva Necazuri

Domnul vrea ca noi să fim înțelepți. Totuși există limite pentru înțelepciunea noastră și acolo intervine Duhul Sfânt. El este capabil și dornic să ne ajute să deosebim binele de rău, ce este corect de ce este greșit, adevărul de minciuni.

Recunosc că am fost înșelat de mai multe ori. Însă de fiecare dată când am fost păcălit, am avut și o avertizare ... dar am ignorat-o. "Nu, ei sunt în regulă," ziceam eu. Îmi pot da seama - vezi acea privire din ochii lui?" Cât de important este să învățăm să urmăm călăuzirea Duhului! Ne protejează de o grămadă de probleme.

Prin darul deosebirii duhurilor putem fi protejați de aceia ce pretind a fi ceva ce nu sunt. Prin acest dar îi putem detecta și respinge pe cei ce încearcă să-și strecoare doctrinele vătămătoare în biserică.

Mă rog ca Domnul să ne dea acel duh ce ne va face capabili să deosebim Duhul adevărului de duhul erorii. Căci fără el pur și simplu nu vom supraviețui în această lume.

O Insultă Intellectului; o Bindecuvântare Sufletului

Unuia îi este dat ... felurite limbi.

- I Corinteni 12:8,10

Fiul meu Jeff are un talent natural pentru limbi străine. Poate sta în Franța doar câteva zile, dar până la sfârșitul șederii lui deja va vorbi cu oamenii pe stradă. Apoi își poate face bagajele și pleacă spre Suedia iar câteva zile mai târziu va conversa cu oamenii de acolo.

Eu nu sunt deloc așa. Am făcut trei ani de greacă și trei de latină și nu pot comunica cu nimeni care nu vorbește engleza.

Mă bucur că sunt mulți oameni ca fiul meu care au o abilitate naturală de a prinde o limbă - însă nu acesta este darul feluritelor limbi. Darul vorbirii în limbi este capacitatea de a vorbi fluent într-o limbă necunoscută prin acțiunea Duhului Sfânt. Este capacitatea de a te închina lui Dumnezeu prin laudă într-o limbă pe care nu ai învățat-o în mod natural.

Ce Sunt Limbile?

Pavel cataloghează vorbirea în limbi drept unul dintre darurile Duhului. În I Corinteni 12:28 el spune: "Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor;

apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi.” Observați că vorbirea în limbi este ultima de pe listă. Acest lucru pare a reflecta o ordine a priorităților: Mai întâi, apostoli, ultima pe listă, vorbirea în limbi. În timp ce vorbirea în limbi este un dar de dorit și valoros, nu ar trebui să-l înălțăm peste măsură. Pe de altă parte, doar pentru că este ultimul de pe listă, nu înseamnă că nu este important. Toate darurile lui Dumnezeu sunt bune și de dorit.

După ce Pavel cataloghează feluritele daruri, el pune o serie de întrebări retorice. Are toată lumea darul tămăduirii? Vorbesc toți în limbi? Iar răspunsul, bineînțeles, este nu; nu toți au darul tămăduirii, nu toți vorbesc în limbi. Însă toate darurile pe care el le-a catalogat sunt legitime.

I Corinteni 14 (versiunea din engleză King James menționează de câteva ori vorbirea într-o limbă necunoscută. Cuvântul în greacă din care traducem noi “limbă” este *glossa*. Cuvântul “necunoscută” este adăugat de către traducătorii acestei versiuni a Bibliei, însă se potrivește conceptului. Vorbirea în limbi este vorbirea într-o limbă pe care vorbitorul însuși nu o înțelege. Ar putea fi o limbă cunoscută (cum a spus Pavel în I Corinteni 13:1: “Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești”) sau ar putea fi dialectul raiului (“Chiar dacă aș vorbi în limbi ... îngerești”).

Este fascinant faptul că Pavel sugerează că există o limbă angelică (“Chiar dacă aș vorbi în limbi... îngerești”). Întrebarea este: care este? Care este limba raiului? Chiar dacă nu știm care este limba raiului, putem fi siguri că este o limbă vorbită acolo. Așadar, când vorbești în limbi, ai putea chiar comunica într-un dialect real, chiar dacă nu este folosit de un grup tribal de oameni.

Învoiala Limbii

Să luăm o pauză pentru un moment și să punem o întrebare cheie. Ce este limba? V-ați gândit vreodată la acest lucru? Limba este fascinantă. Este o învoială pe care am făcut-o unii cu alții, un acord cum că anumite sunete exprimă anumite idei. Atâta timp noi suntem de acord că aceste sunete exprimă concepte particulare, putem comunica.

Mulți copii au cluburile lor secrete cu fiecare cu limba lor secretă. Este amuzant să poți vorbi într-un cod pe care prietenii tăi ce nu fac parte din club nu-l pot înțelege. Poate că “ugh” înseamnă “hai să mergem la cofetărie să ne luăm o înghețată”. Iar “nug” înseamnă “Ce idee bună. Cine face cinste?” “Tug” înseamnă “Fac eu cinste”. Iar “Lug” înseamnă “De acord”. Astfel că într-o zi te întorci spre prietenii tăi și zici: “Ugh”, iar el zice “Nug”. Tu răspunzi “Tug”, iar el zice “Lug” și imediat plecați spre cofetărie să luați înghețată. Ceilalți ce nu fac parte din club, se întreabă: “Ce a fost asta?” Dar atâta timp cât ați fost de acord că anumite sunete semnifică anumite idei, puteți comunica.

Vorbirea în limbi este o învoială pe care o stabilești cu Dumnezeu. Îi spun lui Dumnezeu: “prin credință mă voi încredința în Duhul Sfânt să-Ți comunique

dragostea mea, devotamentul meu, mulțumirea mea, recunoștința pentru toate acele lucruri glorioase pe care Le-ai făcut pentru mine - sentimente pe care limba mea engleză nu le poate exprima. Vorbirea în limbi exprimă închinarea copleșitoare a duhului meu și lauda din adâncul inimii mele pe care le simt față de Dumnezeu.

Savonarola, reformatorul italian din secolul XV, a spus: “Când rugăciunea atinge punctul culminant, cuvintele sunt imposibile.” Și atunci intră în scenă vorbirea în limbi. Minunea nu este faptul că vorbesc anumite sunete; minunea este că Dumnezeu le înțelege ca expresie a duhului meu. prin limbi necunoscute îmi revărs dragostea față de El într-o profundă apreciere și mulțumire pentru tot ce făcut pentru mine.

Sunt Ele Limbi Reale?

Deseori cuvintele necunoscute pe care le vorbesc sunt într-adevăr un dialect necunoscut omului. Timp de mulți ani, rugându-mă și închinându-mă Domnului în limbi, observam în mod frecvent cuvântul “kurios”. Probabil era cel mai frecvent cuvânt pe care-l vorbeam. Ani mai târiu, când studiam limba greacă, am descoperit că acesta era cuvântul grec pentru “Domn”. Cât de adecvat era să rostesc iar și iar “Doamne” în închinarea și lauda mea la adresa lui Isus!

Sau luați în considerare alt exemplu. Lynn Hinojosa este o doamnă din biserica noastră, care când vorbește în limbi deseori vorbește în Franceză. Și nu o franceză de stradă, ci una aristocratică. Iar ea nu a studiat niciodată limba franceză!

În anii de început ai bisericii Capela Calvarului, familia noastră deseori mergea într-o tabără de vară în Arizona. Copiii mergeau gratis. Eu conduceam tabăra și astfel ne bucuram de una-două săptămâni de vacanță în munți. Într-un an, când ne pregăteam să mergem în tabără, Lynn și-a pus mâinile pe fiica noastră, Jan, și a început să se roage în franceză. Specialitatea lui Jan în facultate era franceza, așa că a înțeles tot ce a zis sora. Se ruga ca Dumnezeu să folosească viața lui Jan ca inspirație pentru tinerele cu care va lucra, și a oferit o minunată rugăciune de mijlocire pentru ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu.

Jan a zis când se ruga Lynn: “Tremuram din tot corpul pentru că mi-am dat seama că aceasta era rugăciunea Duhului Sfânt pentru mine. Ce emoție să descoperi că Duhul Sfânt mijlocea pentru mine! Este atât de glorios să știi că aceasta este dorința Domnului pentru mine.”

Vorbirea în Limbi în Vechiul Testament

Dintre toate darurile Duhului, acesta pare a singurul ce nu s-a manifestat în Vechiul Testament. Există doar o posibilă excepție. Când profetul Isaia i-a spus regelui Ezechia să-și pună casa în rânduială că urma să moară, regele s-a întors cu fața la perete și a început să se roage disperat la Dumnezeu să-l

vindece. Experiența lui este descrisă în Isaia 38: “Ciripeam ca o rândunea, croncăneam ca un cocor, și gemeam ca o porumbiță. Ochii-mi priveau topiți spre cer: Doamne, sunt în necaz, ajută-mă!” Se prea poate ca Ezechia să fi scos sunete nearticulate - vorbirea în limbi - pledând pentru viața lui.

Oricare ar fi adevărul în cazul lui Ezechia, este o certitudine faptul că promisiunea vorbirii în limbi se găsește în Vechiul Testament. Isaia a proorocit: “Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: ‘Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!’ Dar ei n-au vrut să asculte” (Isaia 28:11). Această profeție nu ar fi probabil admisă în cercurile teologice drept argument pentru darul vorbirii în limbi, cu excepția faptului că în I Corinteni 14:21 Pavel citează exact acest pasaj pentru a dovedi că Dumnezeu a prezis poporului Său faptul că într-o zi vor vorbi în limbi.

Vorbirea în Limbi în Noul Testament

Unora le place să semnaleze faptul că Isus Însuși nu a practicat darul vorbirii în limbi. Acest lucru este adevărat. Însă l-ar fi fost imposibil lui Isus să vorbească într-o limbă necunoscută, căci El cunoaște toate limbile. Din moment ce El este Dumnezeu și știe toate lucrurile, ar fi imposibil ca El să vorbească într-o limbă necunoscută. Totuși Isus a prezis că acest dar va fi dat celor care cred în El. El a spus: “Iată semnelor ce vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi” (Marcu 16:17).

Practica vorbirii în limbi s-a întâmplat prima dată în ziua Cincizecimii (vezi Fapte cap.2). Ucenicii erau adunați într-o cameră când, dintr-o dată s-a auzit un sunet venit din cer ca vâjâitul unui vânt puternic ce a umplut casa unde stăteau ei. Niște limbi ca de foc s-au așezat deasupra lor și toți cei 120 de ucenici au început să vorbească în alte limbi pe măsură ce Duhul le dădea această capacitate (sau cum spune versiunea catolică, “pe măsură ce Duhul le sufla vorbirea”).

Ei toți vorbeau limbi străine (în limba greacă, glossos) pe care nu le învățaseră în mod natural. Ni se spune că evrei devotați din întreaga lume se adunaseră la sărbătoare. Când s-a răspândit vorba, s-au adunat mulțimi să vadă ce se întâmplase. Și toți se minunau: “Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut? ... îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” (Fapte 2:7,8,11).

Ei erau uimiți pentru că-i auzeau pe apostoli vorbind în diferite dialecte (în limba greacă, dialecto). Acești galileeni needucați vorbeau limbile mezilor, parților, perșilor, mesopotamienilor - cel puțin 17 limbi diferite din întreaga lume. Așadar, chiar dacă fiecărui apostol limba în care vorbea i se părea o limbă necunoscută (glossos), cei ce ascultau din mulțime o recunoșteau ca un dialect comun (dialecto).

Următorul incident al vorbirii în limbi are loc în Faptele Apostolilor capitolul 10, când Petru s-a dus la casa lui Corneliu, un sutaș din Cezarea. Pe când Petru le vorbea celor adunați în casa lui Corneliu, “S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu” (10:44-46).

Faptele Apostolilor 19 descrie cum Pavel a observat că ceva lipsea bisericii din Efes. El i-a întrebat: “Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: “Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” “Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: “Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel le-a explicat: “Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Apoi toți au fost botezați. Pavel și-a pus mâinile asupra lor și “Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și prooroceau” (19:1-6).

Două Feluri de Limbi?

Comparând aceste întâmplări înregistrate în Fapte și I Corinteni 12-14, unii au ajuns la concluzia că Biblia descrie două feluri distincte de limbi.

În Faptele Apostolilor capitolul 2, străinii au auzit ‘declarația apostolilor despre minunatele lucrări ale lui Dumnezeu’ în chiar limba lor. Totuși, în I Corinteni 14:2, Pavel a spus: “În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine (sau secrete divine).” Acesta este motivul pentru care unii deduc faptul că există două feluri de limbi. Una pe care o numesc “semnul darului” al limbii: manifestarea că o persoană a primit darul Duhului Sfânt. Cealaltă ei o numesc “limbă a rugăciunii”: o limbă pe care le-o dă Dumnezeu pentru a-i ajuta pe oameni în viața lor de rugăciune.

Să fiu cinstit, acest lucru nu poate fi stabilit ca doctrină. Pur și simplu nu avem suficientă dovadă pentru a decide care punct de vedere este corect. Cei care adoptă două tipuri de limbi pot avea dreptate, însă argumentul lor trebuie construit mai degrabă citind textul decât textul să vorbească de la sine. Eu însumi sunt dornic să-l las ca o întrebare deschisă.

Cum Trebuie Folosit Darul?

Și o întrebare și mai bună: cum ar trebui folosit darul în viața credinciosului? Vorbirea în limbi este emoționant! Te zidește în umblarea cu Dumnezeu și îți învigoarează relația cu El. Și o face în câteva moduri.

1. Vorbirea în limbi te ajută în viața de rugăciune.

Vorbirea în limbi este un dar care te ajută în viața de rugăciune. Pavel spune: “Fiindcă, dacă mă rog într-o altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea

mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea” (I Corinteni 14:14,15). Pavel, prin propria recunoaștere, s-a rugat în limbi și chiar a cântat în limbi.

În următoarele două versete, apostolul ne spune că atunci când ne rugăm într-o limbă necunoscută, duhul nostru se roagă, chiar dacă ceilalți nu înțeleg. Totuși, spune el, “tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos” (14:17). Pavel spune că darul vorbirii în limbi este o bună modalitate de a-L lăuda pe Dumnezeu în secret.

În Romani 8:26, apostolul ne spune că Duhul ne ajută să ne rugăm când nu știm pentru ce să ne rugăm. Este încurajator să știi că pot continua să mă rog pentru prietenii mei cu ajutorul Duhului Sfânt chiar și când nu sunt sigur ce să cer. În multe cazuri mă rog într-o limbă neștiută, îngăduind Duhului să mijlocească pentru mine. Așa cum mijlocește pentru mine prin gemente prea joase pentru cuvinte, tot așa va mijloci prin limbile necunoscute pe care le vorbesc. Dacă Duhul se roagă, putem avea încrederea că ne rugăm după voia lui Dumnezeu, cu toate că vom continua să fim nesiguri care este voia lui Dumnezeu într-o anumite situație.

Și care este rezultatul faptului că suntem ajutați de Duhul Sfânt în închinare, în laudă și în rugăciune, după voia lui Dumnezeu? Aduce o odihnă minunată. Vorbirea în limbi ne reîmprospătează și ne dă odihnă - precum a prorocit și Isaia: “Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!” (Isaia 28:12).

Mă pot odihni știind că Îl laud pe Dumnezeu în mod adecvat, știind că El primește închinarea mea și o înțelege ca fiind expresie a profunzimii ființei mele - mai profundă decât chiar intelectul meu și decât conștiința mea. Din acea zonă profundă a duhului, Dumnezeu poate primi și aprecia dragostea și lauda pe care i Le ofer. El înțelege că vreau să văd lucrarea Lui și voia lui triumfând în toate situațiile ce-mi determină rugăciunile. Câtă pace, cât de satisfăcător și cât te împlinește să te odihnești în cunoștința că Dumnezeu înțelege și interpretează aceste limbi necunoscute.

2. Vorbirea în Limbi Îți Ajută Viața Devoțională

Vorbirea în limbi are ca scop să-ți ajute propria-ți viață devoțională. Este o modalitate bună de a-L lăuda pe Domnul. “Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos,” a zis Pavel. Darul vorbirii în limbi își găsește cel mai mare beneficiu în devoțiunile personale ale credinciosului.

Una din inadecvențele mele este exprimarea plinătății măsurii dragostei mele, aprecierii și recunoștinței la adresa lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru mine. Cuvintele sunt inadecvate. Ele nu pot exprima profunzimea sentimentelor pe care le am pentru Domnul. Știu că nu sunt singurul cu acest deficit. Nu vorbește Biblia despre “pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere [omenească]” (Filipeni 4:7)? Nu se referă la o

“bucurie negrăită și strălucită” (I Petru 1:8)? Și nu se roagă Pavel ca prietenii lui să poată înțelege lărgimea, lungimea, adâncimea și lățimea dragostei lui Cristos, care întrece orice cunoștință (Efeseni 3:18,19)?

Ne confruntăm aici în zone ce sunt mai presus de noi. Dragostea lui Dumnezeu întrece cunoașterea și depășește înțelegerea omenească. Bucuria Lui este de nedescris și plină de slavă. Destul de simplu, trebuie să o experimentezi. Acesta este motivul pentru care psalmistul a zis: “Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Psalm 34:8).

Ori de câte ori încercăm să-l exprimăm lui Dumnezeu recunoștința și mulțumirea noastră pentru lucrurile minunate pe care Le-a făcut pentru noi, imediat ne confruntăm cu limitarea dată de limbă. Și aici ne poate ajuta darul vorbirii în limbi.

3. Darul vorbirii în limbi ajută în zidirea credinciosului.

Al treilea scop al vorbirii în limbi este să zidească credinciosul. Cuvântul “a zidi” înseamnă să clădești sau să fii întărit. Suntem îndrumați în Scriptură să ne zidim unii pe alții în dragoste. În I Corinteni 14:4, Pavel declară că vorbirea în limbi zidește pe cel ce vorbește: “Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși.”

Acest aspect al vorbirii în limbi este unic. Vorbirea în limbi este singurul dar al lui Dumnezeu care te zidește în mod personal și individual. Toate celelalte daruri servesc spre zidirea bisericii și a trupului. Însă acest dar a fost dat să te zidească, să te întărească. Vorbirea în limbi îți face umblarea și relația mai puternică și îți dă puterea de a comunica cu Dumnezeu pe un nivel mai profund, spiritual.

Folosire Limitată în Biserică

Vorbirea în limbi era un dar comun în biserica din Corint și multora le plăcea să exercite acest dar în exces. Acesta este și motivul pentru care Pavel a scris “Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă” (I Corinteni 14:18,19).

Pavel a restricționat folosirea limbilor în multe feluri în timpul serviciului. În primul rând, a limitat folosirea limbilor dacă nu era prezent cel care interpreta limbile. În I Corinteni 14:28, el a scris: “Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, nu vorbi în limbi în biserică dacă nu e nimeni prezent care poate tălmăci.

Acest lucru ne duce la un punct foarte important. Unii credincioși susțin că nu au nici un control asupra vorbirii lor în limbi. Cumva se crede că Duhul

preia controlul iar ei își pierd controlul - Duhul nesocotește voința lor și ei vorbesc în limbi. Îmi aduc aminte de mărturia unei bune sfinte a lui Dumnezeu care descria cum a primit ea darul vorbirii în limbi. Cel cu citirea gazului a trecut pe la casa ei și ea a ieșit afară să-i pună o întrebare, când dintr-o dată a început să vorbească în limbi. Bărbatul s-a speriat așa de tare, încât a luat-o la fugă. Ea zicea “nu aveam deloc controlul asupra vorbirii în limbi”. Însă Pavel ne învață în mod clar că duhul proorocului este supus proorocului. Tu ai controlul și nu trebuie să vorbești. “Dacă nu e nimeni să tălmăcească, să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu.”

În al doilea rând, Pavel a limitat numărul persoanelor care vor vorbi în limbi în timpul serviciului: “să vorbească numai câte doi sau câte trei, fiecare la rând: și unul să tălmăcească” (I Corinteni 14:27).

În al treilea rând, totul trebuie întotdeauna făcut “în chip cuviincios și cu rânduială” (I Corinteni 14:40). Exprimările în limbi nu ar trebui niciodată să întrerupă serviciul bisericii. Nu ar trebui niciodată rostite când pastorul sau vorbitorul proclamă cuvântul lui Dumnezeu. În unele cercuri, predica este deseori întreruptă de vorbiri în limbi -așa de mult încât sunt numite uneori “vorbiri și întreruperi.” Pavel a spus: “Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei” (I Corinteni 14:33) - și se există într-adevăr neorânduială când asemenea întreruperi frecvente au loc.

Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.

Limbile Vor Înceta

În I Corinteni 13:8 ni se spune că limbilor vor înceta într-o bună zi. De ce? Pentru că atunci când vom fi în trupurile noastre glorificate, și cunoaștem, precum suntem cunoscuți, ne va fi imposibil să vorbim într-o limbă neștiută. Îmi imaginez că vom avea o limbă universală pe care o va folosi toată lumea; probabil va fi limba cerurilor sau limba îngerilor.

Însă în timp ce limbile vor înceta, Pavel ne spune că “Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit” (I Corinteni 13:8).

Noi nu știm totul (chiar dacă credem acest lucru uneori!). Noi proorocim în parte “dar când va veni ce este desăvârșit, acest ‘în parte’ se va sfârși” (13:10).

Limbile nu vor ține la nesfârșit. Și ce zi glorioasă va fi când ele nu vor mai fi necesare, căci vom fi în prezența Regelui Însuși! Sunt sigur că limba cerurilor va avea un vocabular adecvat să exprimăm dragostea și lauda noastră.

Un Zvon Vechi

Dintre toate darurile și manifestările Duhului Sfânt, vorbirea în limbi este de departe cel mai controversat dar. Dezbaterile teologice se înfierbântă când vorbești despre folosirea limbilor - chiar până la afirmarea că provin de la diavol.

Probabil că cel mai vechi zvon în biserică (și continuă să circule) este acela că cineva vorbea în limbi iar altă persoană din mulțime a înțeles limba. Această persoană s-a nimerit să fie un misionar sau un student ce studia acea limbă și a recunoscut tot felul de lucruri oribile, blesteme la adresa lui Isus. Zvonul s-a propagat din zilele bisericii din Corint. Pavel a scris în I Corinteni 12:3 să-l dezmințescă: “Nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: ‘Isus să fie anatema!’ Și nimeni nu poate zice: ‘Isus este Domnul’, decât prin Duhul Sfânt.” Pavel zicea: “Nu, nu. Așa ceva nu se întâmplă. Nici un om nu-L face pe Isus anatema prin Duhul Sfânt.”

Însă Pavel a realizat că erau necesare anumite controlări, astfel că după ce a descris vorbirea în limbi, le-a dat reguli pentru folosirea lor și a concluzionat “nu împiedicați vorbirea în alte limbi” (I Corinteni 14:39). El a făcut clar că nu trebuie să interzicem vorbirea în alte limbi atâta timp cât se face în parametri biblici.

De ce unii se opun atât de puternic limbilor? Pe de o parte, vorbirea în limbi este extrem de dificilă pentru mândria umană. Mințile noastre se revoltă împotriva rostirii sunetelor pe care nu le înțeleg; este un afront adus intelectului. “De ce să vorbesc lui Dumnezeu într-o limbă pe care nu o înțeleg?” întreabă ei.

Însă dacă Dumnezeu a dat un dar, trebuie să fie ceva valoros în el. Vrem să fim deschiși la ce dorește Dumnezeu să facă pentru noi pentru a intensifica umblarea noastră cu El. Și ce dacă intelectul nostru este insultat de fiecare dată când vorbim în limbi? Duhul nostru este zidit prin acest dar. Deci noi alegem să ne lăsăm intelectul insultat în timp de duhul nostru este zidit.

Vorbirea în limbi este o unealtă puternică, dată de Dumnezeu. Aduce intimitate, comuniune și părtășie cu Dumnezeu ce nu pot fi obținute în nici un alt mod. Și de aceea satana luptă atât de tare împotriva acestui dar.

Lăsați Dragostea Să vă Copleșească

Când vorbim despre vorbirea în limbi, ca și toate celelalte lucruri din viața creștină, nu trebuie să uităm supremația dragostei. Indiferent de ce crezi referitor la vorbirea în limbi, dragostea trebuie să fie mai presus. Trebuie să ne amintim că darul vorbirii în limbi nu are valoare decât dacă credinciosul manifestă și dragoste. Cum a zis și Pavel: “Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor” (I Corinteni 13:1). Asemenea oameni fără dragoste fac zgomot, dar fără înțeles. Nu are înțeles și nu spune nimic. Pavel insistă ca darul vorbirii în limbi, neacompaniat de dragostea agape, divină, este doar un sunet fără înțeles.

Mulți oameni caută să folosească vorbirea în limbi drept semn de superioritate spirituală. Ei consideră vorbirea în limbi semnul de a fi plin sau botezat cu Duhul. Însă dacă nu ai dragoste, vorbirea în limbi nu reprezintă nimic. Fără dragostea lui Dumnezeu la lucru în viața ta sunt doar zgomote fără înțeles, ce duc lipsa vreunei semnificații.

La celălalt capăt al spectrului, unii oameni condamnă pe toți cei ce vorbesc în limbi - zicând chiar că ele vin de la diavol. Dar dacă nu ai dragoste pentru cei ce vorbesc în limbi, religia ta nu este nimic altceva decât o cuvântare nesemnificativă.

Răspunsul la toate aceste cazuri este să umbli în dragoste. “Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (I Corinteni 13:13).

Deci, dacă vorbești în limbi, bucură-te. Însă nu-i disprețui pe cei ce înțeleg acest dar în mod greșit, și nici nu te gândești a le fi superior. Căci nu ești.

Dacă nu vorbești în limbi, nu-i disprețui și nu le interzice celor ce o fac, și nu atribui acest dar al lui Dumnezeu satanei. Vorbitorii în limbi Îl iubesc pe Domnul nostru cu o emoționată înflăcărare și ei sunt trup al lui Cristos la fel ca și tine.

Să umblăm toți în dragoste. Dacă o persoană vorbește în limbi, bine, atâta timp cât o face în contextul biblic. Dacă o persoană nu vorbește în limbi, bine. Tot poate avea o relație foarte apropiată, intimă, minunată și spirituală cu Dumnezeu.

Vorbirea în limbi nu este problema. Ci problema este câtă dragoste este manifestată în viața ta prin prezența Duhului Sfânt. Acesta este adevăratul test al Duhului Sfânt în viața ta. Poți accepta pe cineva care e diferit față de tine? Poți iubi pe cineva care poate crede diferit decât tine, și totuși recunoaște faptul că Isus vă iubește pe amândoi?

Să recunoaștem: Isus ne-a adus pe toți în familia Lui ca să putem învăța să ne iubim unii pe alții chiar așa cum ne iubește Domnul.

Iar acest lucru înseamnă mult.

16. Ce a Zis El?

Unuia îi este dat... tâlmăcirea limbilor.

- I Corinteni 12:8,10

Tâlmăcirea limbilor este un dar pereche pentru vorbirea în limbi. Este singurul dar pentru care i se spune unei persoane să se roage. Pavel a zis:

“De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tâlmăcească” (I Corinteni 14:13).

Fără darul tâlmăcirii limbilor, o rostire în alte limbi nu-și are nici locul, nici valoarea într-un serviciu public la biserică. De fapt, Pavel spune: “Dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde ‘Amin’ la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? ... Dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?” (I Corinteni 14:16, 23).

Pot răspunde ultimii întrebări a lui Pavel: da, ei vor crede că sunteți nebuni.

Îmi aduc aminte invitând un prieten apropiat să viziteze biserica mea. Ed Hanke era un băiat masiv care mai târziu a jucat în defensivă celor de la echipa de fotbal San Francisco 49ers. Mergeam pretutindeni împreună după școală. Îi vorbeam despre Domnul și l-am convins să vină cu mine la biserică într-o duminică dimineața.

Cum stăteam noi jos, o doamnă din fața noastră a început să respire din greu iar eu m-am panicat căci știam că respirația ei sacadată întotdeauna preceda vorbirea în limbi. Mi-am plecat repede capul și am început să pledez: “O, Dumnezeule, nu ne vorbi în limbi astăzi!” Știam că Ed nu va înțelege niciodată, și mai știam că vor urma și întrebări stânjenitoare după serviciu la care nu aveam răspuns.

Însă cred că Dumnezeu nu mi-a auzit rugăciunea, căci într-un moment limbile erau fără control. Și la fel erau și întrebările lui Ed. Din păcate, răspunsurile mele nu erau. Dacă-aș fi știut atunci ce știu acum, l-aș fi putut ajuta pe Ed să înțeleagă ce se întâmplase. L-aș fi spus că vorbirea în limbi și tâlmăcirea limbilor sunt daruri minunate ale lui Dumnezeu - uneori Domnul chiar le folosește să aducă un necredincios la credință în El (iar despre acest subiect vom vorbi mai târziu).

Traducere sau Tâlmăcire?

Am crescut într-o biserică pentecostală ce practica vorbirea în limbi și tâlmăcirea limbilor în serviciile publice. Ca și tânăr, eram confuz despre cum erau exercitate aceste daruri. Deseori auzeam rostiri scurte în alte limbi urmate de o interpretare lungă. Alte dăți auzeam o cuvântare lungă în alte limbi urmată de o interpretare scurtă. Iar acest lucru nu avea sens pentru mine.

Din când în când număram să văd de câte ori fusese rostită o anumită frază în altă limbă apoi număram să văd dacă o frază corespunzătoare era repetată de același număr de ori în interpretare. Deseori nu era. Nu numai că puneam sub semnul întrebării tâlmăcirea dată, dar în cele din urmă am început să mă întreb de validitatea experienței însăși.

Aveam un mare respect și venerație pentru aceste daruri. Îmi plecam întotdeauna capul și mă rugam în timpul acestor manifestări. De aceea cred că mă temeam uneori că mă apropiam de păcatul de neiertat de a încerca să analizez aceste lucruri.

Acum realizez că o parte din problema mea se întâmpla datorită confuziei mele între limbi și traducere cu vorbirea în limbi și interpretare.

Traducerea și interpretarea nu sunt identice. O traducere este un transfer de semnificație cuvânt cu cuvânt dintr-o limbă într-alta. Interpretarea merge puțin mai departe decât traducerea. Ea încearcă să explice semnificația unei expresii indiferent de cuvintele folosite în limba originală. Cuvintele nu sunt la fel de importante într-o interpretare precum conceptele.

Am avut traducători ce căutau să fie interpretatori. Făceam o scurtă remarcă și le lua câteva minute să-mi interpreteze remarca. Ei nu numai că traduceau pentru mine, ei chiar interpretau, și mereu mă întrebam ce ziceau. Destul de des am descoperit că ei nu mă înțelegeau.

Acum câțiva ani vorbeam într-o mare biserică presbiteriană în Coreea. Și am început cu una din cele mai bune glume pe care le știu, ca să încălzesc atmosfera și să-i fac pe oameni să-și dea seama că sunt și eu tot om. Când s-a tradus și poanta, ei toți stăteau acolo încremeniți. Mă gândeam eu, ahhh, o să fie greu. Oamenii de aici nu răspund. După serviciu am întrebat pe unul dintre gazde: “Ce crezi că am zis?” Am descoperit că traducătorul nu înțelesese gluma și cârpăcise poanta finală. De atunci am luat obiceiul ca, dacă mai vroiam să spun glume, mai întâi le spuneam traducătorului. Dacă el râdea, atunci le puteam folosi. Dacă nu râdea, nu le mai foloseam. Glumele nu prind fără o traducere bună.

În interpretarea limbilor, interpretarea nu trebuie să se potrivească în lungime cu rostirea în limbi. Rostirea în limbi poate fi scurtă și totuși poate avea o interpretare prelungită (sau invers). Interpretarea redă sensul sau semnificația unei rostiri în limbi, nu doar transferul dintr-o limbă în altă limbă cuvânt cu cuvânt.

Scopul Interpretării

Cuvântul grecesc tradus “a interpreta” este *hermeneia*, de unde provine cuvântul “hermeneică”, ce se referă la știința interpretării biblice. În mod normal acest cuvânt este redat “traducere”, însă acest dar se poate referi și la o interpretare.

Darul tâlmăcirii limbilor este intenționat spre zidirea întregului trup al lui Cristos. Dacă darul vorbirii în limbi ar opera în biserică fără perechea lui - darul interpretării limbilor, singura persoană ce ar fi zidită ar fi doar persoana ce vorbește în limbi. Așadar, Pavel a spus: dacă o persoană simte îndemnul de a face o rostire în limbi într-un loc unde nu este nimeni prezent

ce poate interpreta, el ar trebui să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. (I Corinteni 14:28).

Nu sunt de acord cu cei ce spun că darul tâlmăcirii trebuie să fie dorit de fiecare dată când vorbești în limbi, chiar și în viața ta devoțională particulară. Limbile trebuie să fie interpretate doar când sunt rostite într-un serviciu public. Pavel a spus că îi mulțumește lui Dumnezeu că vorbește în limbi mai mult decât toți corintenii, dar de asemenea a spus: “Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod” (14:14).

Acest lucru implică în mod clar faptul că atunci când Pavel se ruga într-o altă limbă în viața lui devoțională, el nu înțelegea pentru ce se ruga. El nu înțelegea laudele sau cererile pe care le oferea. Iar acest lucru semnifică faptul că cei ce spun: “Trebuie să ai darul tâlmăcirii ca de fiecare dată când vorbești în limbi - chiar și în viața ta devoțională - să poți înțelege ce spui” nu au o bază biblică în atitudinea lor.

Vechiul Testament și Darul Tâlmăcirii

Există vreun precursor al acestui dar al tâlmăcirii în Vechiul Testament? Mă pot gândi doar la un incident ce poate fi considerat drept caz de altă limbă și tâlmăcire. Când împăratul Belșatar a găzduit un mare banchet, forma unei mâini a apărut dintr-o dată și a început să scrie pe perete. Împăratul a început să tremure de frică și și-a chemat înțelepții și sfătuitoarii să interpreteze aceste cuvinte. Însă ei nu au putut să o facă. În cele din urmă, împărăteasa a sugerat: “Pe vremea tatălui tău, era un om ce avea Duhul lui Dumnezeu în el; cheamă-l și el va putea să tâlmăcească aceste cuvinte.” Astfel că l-au chemat pe Daniel și el a interpretat pentru Belșatar ce scria pe perete.

Era scris în aramaică, limba oficială din acea epocă, astfel că în mod clar înțelepții împăratului și sfătuitoarii săi au putut citi cuvintele. Totuși, cuvintele aveau nevoie de interpretare. Cuvintele erau: mene, mene, tekel, upharsin. Literalmente, ele însemnau “numărat, numărat, cântărit, împărțit”. Când a fost adus Daniel, el l-a muștrat pe Belșatar pentru păcatul său grosolan, cât și pentru eșecul lui de a da atenție la lecția pe care bunicul lui a învățat-o. Apoi a interpretat pentru împărat ce scria pe perete. Aceasta a fost interpretarea lui, ce se găsește în Daniel, capitolul 5:

Mene (numărat): “Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt.”

Tekel (cântărit): “Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.”

Upharsin (Peres, împărțit): “Împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor.”

Observați că interpretarea lui Daniel este mai lungă decât cuvintele. Dacă Daniel doar ar fi tradus, el ar fi spus: “Numărat, numărat, cântărit și

împărțit”, iar împăratul nu ar fi știut nimic mai mult decât deja știa. Însă Daniel i-a dat interpretarea descurajantă, semnificația divină a cuvintelor. Dacă aș fi fost un tânăr împreună cu Daniel și Belșațar în Babilon, m-aș fi întrebat probabil cum de așa de puține cuvinte determinau o interpretare așa de lungă. Însă aceasta este diferența dintre traducere și interpretare.

Noul Testament și Darul Tâlmăcirii

Este interesant faptul că nu avem nici un caz înregistrat cu exercitarea acestui dar în Noul Testament. Tot ce avem este ceea ce ne învață Pavel cu privire la acest subiect în I Corinteni, și aici foarte limitat. Nu avem nici un incident înregistrat unde au fost folosite combinația darurilor vorbirii în limbi și cel al tâlmăcirii limbilor. Iar acest lucru ne lasă cu puțin de studiat.

În comentariul său despre cartea Faptele Apostolilor, G. Campbell Morgan sugerează că atunci când ucenicii au început să vorbească în alte limbi în ziua Cincizecimii, minunea a fost că oamenii din diferite grupări lingvistice i-au auzit vorbind în limbile lor - nu că ucenicii chiar vorbeau dialectele lor. Morgan implică faptul că toți ucenicii vorbeau limba greacă; însă că cei din mulțime i-au auzit în limbile lor pe ucenici vorbind despre minunatele lucrări ale lui Dumnezeu. Este o idee interesantă, cu toate că eu personal nu sunt de acord cu ea.

O Cincizecime Personală

Acum câțiva ani, când Capela Calvarului era într-o formă de tranziție, ne adunam în fiecare duminică seara în Centrul Comunitar East Bluff. Într-o seară, în duminica Cincizecimii, ne adunaserăm 55 sau 60 dintre noi să ne aducem aminte de pogorârea Duhului Sfânt asupra bisericii.

La sfârșitul studiului nostru biblic, am sugerat ca toți să ne închinăm și să-L lăudăm pe Domnul și să-L așteptăm precum au făcut și ei când Duhul S-a pogorât în ziua Cincizecimii. Făcând noi așa, Lynn, doamna pe care am menționat-o în capitolul precedent, a început să vorbească în franceză. Cu cei trei ani de latină ai mei, am putut prinde câte ceva din ce zicea și îmi dădeam seama că aducea laude frumoase la adresa lui Dumnezeu.

Lynn îi mulțumea Domnului pentru cântecul frumos și nou pe care El i l-a pus în inima ei. Era cântecul ei de dragoste pentru El, un cântec de bucurie și binecuvântare. Era mișcător în special datorită faptului că înainte să se convertească, ea cântase în cluburi de noapte. Când L-a acceptat pe Domnul, a părăsit acel stil de viață și a început să-și folosească vocea frumoasă cântând pentru Isus. În această seară, în franceză, ea îi mulțumea Domnului și Îl lăuda pentru noul cântec plin de bucurie pe care El i l-a pus în inimă. Am putut înțelege suficient ca să mă bucur de sărbătorirea ei, însă nu suficient ca să dau și o interpretare.

Soția mea, totuși, care nu înțelege franceza, a început să interpreteze. Iar eu am început să mă bucur. Era exact ce înțelesesem eu! Știam că nici Lynn,

nici soția mea nu știau și nu studiaseră franceza, și auzind o interpretare atât de perfectă a exprimării de laudă și mulțumire a lui Lynn pentru Domnul - atât de aproape de o traducere literală - am avut propria Cincizecime în acea seară.

O vizitatoare evreică din Palm Springs ce trecea prin niște probleme maritale ni se alăturase în acea seară. O adusesse o prietenă ca după întâlnire să o pot consilia. Când au plecat oamenii și noi ne pregăteam să vorbim, ea a zis: “Înainte de a intra în problemele mele, aș vrea să-mi explicați de ce o doamnă a vorbit în franceză iar cealaltă a tradus ce a zis.”

“M-ați crede dacă v-aș zice că nici una din acele doamne știu franceza?” am întrebat eu.

“Nu, nu aș crede” a răspuns ea.

“Ei, bine, o știu pe una din doamne de mulți ani și știu că nu știe nici o boabă de franceză - sunt căsătorit cu ea”, am zis eu. “De asemenea o știu și pe cealaltă doamnă și știu că nici ea nu știe franceza.”

Apoi am dus-o la pasajul din Scriptură și i-am arătat darul vorbirii în limbi și darul tâlmăcirii limbilor. “Ați fost martora unui exemplu din ce vorbea Pavel, unde unul vorbește într-o limbă necunoscută iar altul tâlmăcește,” am explicat eu.

“Ei bine,” a zis ea, “Aceasta a fost cea mai frumoasă franceză pe care am auzit-o vreodată. Vorbită cu un accent perfect aristocratic. Am locuit în Paris timp de cinci ani și aceasta nu e franceza vorbită pe stradă; ci forma aristocratică a limbii. Iar cealaltă doamnă a tradus perfect.”

“Bine, dar la ce să te aștepți de la Domnul?” am întrebat eu.

A făcut o pauză, apoi a zis: “Înainte să trec la problemele mele, cred că mai întâi ar trebui să-L primesc pe Domnul.”

A făcut acest lucru, și apoi și problemele ei s-au evaporat.

Ce s-a întâmplat în acea seară a fost o adevărată manifestare a vorbirii în limbi cu interpretarea ei. Interpretarea era adresată lui Dumnezeu în laude și mulțumiri pentru noul cântec minunat al lui Lynn și pentru lucrarea Duhului lui Dumnezeu ce i-a transformat viața. Când această evreică a auzit și a înțeles - și în franceză și din interpretarea făcută, a fost convinsă de realitatea și de adevărul lui Isus Cristos și L-a primit în seara aceea ca Domn al ei.

Cum Operează Acest Dar?

Cum operează darul tâlmăcirii limbilor? Biblia spune că există deosebiri în daruri și în modalitățile lor de operare. Acest lucru înseamnă că darul tâlmăcirii poate opera într-un fel în viața mea, dar în alt fel în viața ta.

lubesc faptul că Dumnezeu e atât de deosebit. El nu face lucrurile după un model ca noi să-L punem într-un sertar și să zicem: “Acesta este singurul mod în care lucrează.” Eu cred că El lucrează în moduri diferite ca noi să fim deschiși la oricum alege El să lucreze.

Chiar dacă îți pot spune cum lucrează acest dar în viața mea, nu înseamnă că el va lucra în viața ta la fel. Când exercitez acest dar, înțeleg ce se spune ca și când s-ar fi spus în engleză. Gândul sau lauda sau mulțumirea pur și simplu îmi vin în minte. Destul de des, persoana ce vorbește în limbi continuă preț de câteva minute și eu nu-mi pot aminti ce a fost spus. Dar când încep să repet gândurile ce mi-au venit inițial, restul îmi vine în minte pe măsură ce continui să vorbesc. Interpretarea începe să zboare.

Bineînțeles că nu primesc o interpretare de fiecare dată când aud pe cineva vorbind în limbi. Apreciez acest lucru, pentru că mă ajută să realizez faptul că este un dar de la Dumnezeu, nu este proprietatea mea personală. Interpretarea limbilor este un dar de la Duhul Sfânt. Duhul Sfânt te unge să-ți dea o tâlmăcire și tu știi când o ai (și știi cu siguranță când nu o ai).

Când cineva vorbește în limbi și eu nu primesc o interpretare, nu mă îndoiesc imediat de validitatea darului lui sau ei. Înseamnă doar că Dumnezeu nu a ales să-mi dea o interpretare a ce au zis ei. Iar acest lucru îmi convine.

Interpretare sau Proorocie?

Tot așa cum există o diferență între interpretare și traducere, există o diferență și între interpretare și proorocie. Deseori, ca și tânăr, mi se spunea că serviciul avea în program vorbirea în limbi și interpretarea, când de fapt acum cred că era vorbirea în limbi și proorocirea.

Biblia spune că dacă vorbesc într-o limbă necunoscută, nu le vorbesc oamenilor, ci lui Dumnezeu. “Cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu Duhul, el spune taine” (I Corinteni 14:2). Nu găsesc nici un loc în Noul Testament unde vorbirea în limbi este adresată omului.

De fapt, Pavel întreabă cum o persoană care aude o limbă necunoscută va putea zice “Amin” la aducerea de mulțumiri, din moment ce nu înțelege ce se spune. Pavel a recunoscut că Dumnezeu nu s-a adresat bisericii prin exercițiul vorbirii în limbi; ci, mai degrabă, vorbirea în limbi se adresează lui Dumnezeu cu laude sau mulțumiri.

De aceea, dacă vorbirea în limbi este adresată lui Dumnezeu, atunci o adevărată interpretare a acestor limbi trebuie de asemenea să fie adresată lui Dumnezeu. Dacă o cuvântare în limbi îl mărește pe Dumnezeu, atunci și interpretarea trebuie de asemenea să-L mărească pe Dumnezeu. Dacă aduce mulțumiri și laudă lui Dumnezeu, și interpretarea va aduce mulțumiri și

laudă lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vorbește bisericii în limbi, chiar când acestea sunt tâlmăcite.

Pe de altă parte, Dumnezeu se adresează bisericii prin proorocie, prin proorocie, nu prin vorbirea în limbi și interpretarea acestora - El sfătuieste, învață, mângâie și zidește biserica.

Astfel, cred că nu este biblic să vorbim despre “un mesaj în limbi cu tâlmăcire” ca și cum ar fi un mesaj de la Dumnezeu pentru biserică. De atât de multe ori asemenea interpretări încep cam așa: “Așa zice Domnul: Copiii Mei, dacă Mă auziți, vă veți ridica glasurile și Mă veți lăuda, atunci Eu vă voi binecuvânta și voi pogorî Duhul Meu asupra voastră.” Asemenea îndemn pentru biserică este considerat a fi interpretarea unei cuvântări în limbi, însă nu este; de fapt este exercițiul vorbirii în limbi, urmat de proorocie.

Căutând să analizez acest lucru, am realizat că oamenii sunt sinceri și ei Îl iubesc pe Domnul. Sunt sigur că ei au o experiență autentică cu Dumnezeu și eu nu minimalizez acest fapt. Însă, cred că ceea ce observam era o rostire în limbi urmată de darul proorociei “Cine proorocește, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere” (I Corinteni 14:3). Și dacă observi conținutul presupusei interpretări, care cred că este proorocie, conținutul este în general de zidire, sfătuire și mângâiere. Astfel, bănuiesc că oamenii cred de fapt că ei experimentează darul vorbirii în limbi și al tâlmăcirii, cand de fapt este darul vorbirii în limbi și proorocie.

Ce cred eu că se întâmplă: când se dă o cuvântare în limbi, o persoană cu darul proorociei ce stă prin preajmă, este îmbărbătată este se ridică și să dea o proorocie ce zidește și sfătuieste adunarea. Cuvântarea lui nu a fost o interpretare a acelei limbi; a fost o proorocie adresată bisericii de Dumnezeu.

Barbarii în Biserică!

Cuvântul nostru “barbar” provine de la greci. Ei numeau pe toți cei ce vorbeau o limbă pe care nu o înțelegeau “barbari”. Pentru ei, limbile străine sunau ca și cum cineva ar zice “bar-bar-bar”. Oamenii ce vorbeau aceste limbi ciudate erau de neînțeles, și de aceea erau numiți barbari.

Prin minunatul dar al tâlmăcirii limbilor, cei ce vorbesc în limbi nu trebuie să fie barbari în adunarea bisericii. Când cineva aduce o cuvântare în limbi de laudă, cinste, și mulțumire lui Dumnezeu, o altă persoană ce stă prin preajmă și care este hăruiat cu darul tâlmăcirii limbilor poate zidi biserica proclamând în mod clar cuvintele frumoase ce s-au rostit.

Uneori, Dumnezeu poate alege să folosească exercițiul acestor daruri pentru a aduce un necredincios de la împărăția întunericului la lumina glorioasă a împărăției lui Dumnezeu. Însă mult mai des El pur și simplu binecuvântează biserica proclamând într-o limbă cunoscută lucrurile glorioase ce au fost declarate într-o limbă neînțeleasă.

Oricum ar fi, este o tratație pentru toată lumea. Fie ei barbari.

17. Ajutorările - Lucrarea Tăcută

Dumnezeu a rânduit în Biserică pe unii ... cu darul ajutorărilor.

- I Corinteni 12:28

Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui.

- Romani 12:7

Datorită faptului că sunt atâtea lucruri ce trebuie făcute ca biserica să-și mențină întreaga lucrare, cred că darul ajutorărilor este unul dintre cele mai importante în trupul lui Cristos.

Noi suntem predispuși să nu acordăm prea multă cinste acestui dar. Deseori continuă neluat în seamă și nerecunoscut pentru că avem tendința de a-i observa pe cei ce sunt în față și noi exagerăm darul învățării sau evanghelizării. Însă eu cred că Dumnezeu pune mai multă slavă și cinste asupra darului ajutorărilor. (vezi I Corinteni 12:23,24).

Nu e Nevoie Să Ceri

Ce lucru glorios și minunat este când Dumnezeu aduce lângă tine pe cei ce au lucrarea ajutorărilor. Nu e nevoie să le ceri să facă anumite lucruri; ei văd ce trebuie făcut și liniștiți fac treaba. Își exercită lucrarea în liniște, fără prea multă fanfară. Ei nu atrag atenția spre ei. Este o lucrare frumoasă, tăcută, iar eu sunt extraordinar de recunoscător față de cei ce o au.

În fiecare luni dimineața din fereastra biroului meu văd un exemplu al acestei lucrări în acțiune. Soțul unei doamne din biserica noastră o aduce pe soția lui în mod regulat la un grup de mijlocire prin rugăciune. În timp ce ea se roagă, el merge prin parcare ridicând pahare de hârtie și alte resturi rămase de duminică. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acel om. Nimeni nu i-a cerut să facă acest serviciu; pur și simplu a văzut luni că rămăsese gunoi în parcare de duminică și s-a gândit: Iată ceva ce pot face. Aceasta este o lucrare a ajutorărilor, iar parcare noastră ar arăta mult mai rău dacă nu ar fi lucrarea lui.

Acum câțiva ani, doi pensionari de la noi din biserică și-au dat seama că aparatele de aer condiționat au filtre ce trebuie schimbate în mod regulat. Au dezvoltat un program de schimbare a filtrelor din aparatele de aer condiționat și când să fie instalate. Au desenat o schiță ce le spunea când să comande filtre și când să le instaleze. Din păcate pentru noi, unul din acești

bărbați deja își primește răsplata cerească iar celălalt s-a mutat din zonă! Dar mereu eram binecuvântat când îi vedeam venind la biserică.

De asemenea mă gândesc la doamnele ce sunt implicate în diferite lucrări la Capela Calvarului. Ne-ar fi imposibil să avem programe pline de succes dacă nu ar fi aceste doamne ce sunt implicate în lucrări de ajutorări. Pun lecții laolaltă, organizează grupuri și se asigură că este loc pentru toată lumea. Este glorios să vezi cum le-a hăruiț Dumnezeu pe aceste femei și cum ele se oferă în slujba Domnului. Ele nu exercită acest dar pentru a fi apreciate în public, și ar fi foarte rușinate dacă cineva ar atrage atenția publicului asupra lucrării lor.

Nu Pentru Apreciere

Bineînțeles, există mulți oameni care nu se potrivesc acestei descrieri. Ei fac lucruri pentru apreciere, chiar dacă Isus a zis: “Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 6:1).

Acum câțiva ani am acceptat să fiu pastor într-o biserică mică. Prima mea duminică a avut un buchet floral frumos pus pe masă în fața amvonului. După serviciu, liderul presbiterilor a venit la mine și mi-a zis: “Pastor Smith, știi că aceasta este prima duminică aici - ești nou și tot așa - dar dacă vrei să mai vezi aceste flori în față, ai face bine să le menționezi.” Am răspuns: “Probabil că nu știți în ce vă băgați când m-ați votat ca pastor. Eu nu cred în recunoaștere publică a oamenilor pentru că simt că i-aș jefui de răsplata cerească.” “Chiar și așa, frate păstor,” a insistat el, “dacă mai vrei să vezi florile acolo, ai face bine să le menționezi.” Următoarea duminică avea un aranjament floral frumos pe masă încă o dată, dar nu le-am menționat. Destul de sigur, atunci a fost ultima dată când și-au făcut apariția.

Acesta nu este darul ajutorărilor. Cei hăruiți cu acest dar fac slujba lor pentru Domnul și se uită la El pentru recunoaștere și răsplata pentru ceea ce au făcut. Își exercită darul cu bucurie, ca slujbă adresată Domnului. Ei știu că Domnul iubește pe cel ce dă cu bucurie.

Slujește cu Bucurie

Darul ajutorărilor nu ar trebui exercitat niciodată din datorie sau din obligație pentru că atunci vei simți nemulțumire față de “lucrarea” ta. Și știi câte ceva despre acest aspect, pentru că Domnul m-a învățat câteva lecții interesante în această privință.

Vreau ca terenul din jurul bisericii să arate curat și îngrijit; nu vreau ca proprietatea noastră să pară ca și cum nu ne-ar păsa. Astfel, când merg în jurul campusului, de obicei ridic orice gunoi ce e pe jos.

Acum, cu o școală ce operează cu aproape două mii de studenți, e destul gunoi. Studenții nu sunt cele mai ordonate creaturi din lume; își lasă lucrările să zboare și cutiile de suc goale peste tot.

Nu cu mult timp în urmă, mergând spre birou, m-am găsit adunând aceste hârtii și cutii și punându-le într-un coș de gunoi - și displăcându-mi acest lucru. “Copii ce fac gunoi!” am început eu să mă plâng. Deja mă înfuriasem. Slujba era ca atunci când speli rufe murdare - niciodată nu se mai termină.

Am început să ridic cutiile de suc și să le strivesc în mâini, cu nemulțumirea ce creștea cu fiecă secundă. Atunci Domnul mi-a vorbit inimii. “Pentru cine faci acest lucru?” a întrebat El. “Pentru Tine, Doamne”, am răspuns eu. “Atunci las-o baltă,” a zis El. “Dacă vei face această slujbă cu asemenea atitudine, aș prefera să nu o mai faci deloc.”

A fost o bună aducere aminte. Tot ce facem pentru Domnul, trebuie făcut cu voieșie, pentru simpla bucurie de a ști că o facem pentru El. “Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3:17). Același lucru este adevărat și cu darul ajutorărilor. Exerciți-l spre slava lui Dumnezeu și ca pentru Domnul, realizând că El vrea să ne exercităm lucrarea cu voieșie.

Dacă te găsești nemulțumit de lucrarea pe care o faci, atunci cel mai bine ar fi să te oprești din acea lucrare. În loc să fie o experiență pozitivă pentru tine, va fi una negativă. Dacă devii plin de amărăciune sau nemulțumire, supărat că ți s-a cerut să faci o lucrare, atunci trebuie să știi că “lucrarea” ta merge mai degrabă împotriva ta decât în favoarea ta. Dumnezeu nu vrea o slujbă făcută cu dinții încleștați.

Am observat că cei ce au darul ajutorărilor sunt întotdeauna emoționați și încântați că pot face ceva pentru Domnul. Se bucură atât de tare și sunt plini de recunoștință să creadă că au o lucrare ce o pot oferi Domnului, și apreciază faptul că Lui îi face plăcere să-i lase să-L slujească în acest mod.

Ajutorări în Biblie

Iosua a avut darul ajutorărilor. Moise i-a dat ordine și Iosua a stat prin preajmă să le îndeplinească. Iosua a fost acolo pentru a-i fi mâna dreaptă a lui Moise, pentru a-l ajuta în orice mod putea. El era un slujitor credincios, exercitându-și darul ajutorărilor - atât de mult încât, când a murit Moise, Dumnezeu a ales și l-a uns pe Iosua să preia conducerea națiunii.

În Noul Testament, Timotei era un slujitor al lui Pavel. Deseori îl însoțea pe Pavel în călătoriile sale misionare, ajutându-l în multe moduri. Când Pavel trebuia să plece, îi spunea: “Timotei, tu stai aici pentru o vreme.” Mai târziu, Pavel îi scria zicându-i: “Vino să mă întâlnești, Timotei. Și când vii, îmi aduci niște hârtie pergament și alte lucruri de care am nevoie?” Timotei i-a fost de un ajutor extraordinar lui Pavel, la fel ca Priscila și Acuila, pe

care Pavel i-a numit “tovarășii/ ajutoarele mele de lucru în Cristos Isus, care și-au pus capul în joc ca să-mi scape viața” (Romani 16:3).

Cartea Faptele Apostolilor ne spune că atunci când biserica a avut o problemă cu programul de hrănire al săracilor, apostolii au ales șapte oameni plini de Duhul Sfânt care se bucurau de o bună reputație, și i-au pus în grija acestui program (vezi Fapte 6). Acești oameni au fost numiți în lucrarea ajutoarelor pentru a conduce programul de hrănire al săracilor.

O Lucrare Duce la Alta

Dacă suntem credincioși în locul unde ne-a chemat Dumnezeu, Domnul deseori lărgeste cercul lucrării noastre. Dacă Domnul m-a chemat să fiu fochist la un furnal, atunci trebuie să fiu credincios în acest lucru. Oricare ar fi chemarea lui Dumnezeu pentru mine, ar trebui să o îndeplinesc cum pot mai bine, cu o inimă dornică, pregătită și bucuroasă. Ar trebui să o fac ca pentru Domnul, nu ca pentru un om. Și deseori, Dumnezeu îmi va extinde lucrarea.

În pilda talanților în Matei 25, Isus a spus istoria unui om ce călătorea spre o țară îndepărtată, lăsându-și averea în grija slujitorilor. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia, doi, iar celui de-al treilea i-a dat un talant. La întoarcerea sa, omul a descoperit că cel cui i-a dat cinci talanți i-a dublat banii. Când slujitorul i-a adus zece talanți stăpânului său, stăpânul a răspuns: “Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe [sau mari] lucruri” (Matei 25:21).

Vedem acest principiu în acțiune de asemenea și în Faptele Apostolilor, capitolul 6. Cei șapte bărbați numiți diaconi erau credincioși în lucrarea lor, li s-au dat responsabilități mai mari și alte cercuri de lucrare. Filip, unul din cei șapte și un evanghelist hăruit, a primit darul minunilor și cel al tămăduirilor. El este cel ce a mers în Samaria să-L vestească pe Cristos oamenilor de acolo, și o trezire spirituală extraordinară a avut loc sub conducerea lui.

Altul din cei șapte a fost Ștefan. Fiind el credincios în lucrarea sa, Dumnezeu l-a folosit să provoace Soborul evreiesc. Sunt convins că apostolul Pavel a venit la Cristos în cele din urmă ca rezultat direct al mărturiei lui Ștefan și al martiriului său. Când Domnul l-a găsit pe Pavel pe drumul spre Damasc, în mare parte, Isus a zis: “Ți-a fost greu să treci peste muștrările de conștiință ce te-au imboldit datorită mesajului pe care l-ai auzit de la Ștefan. Ai auzit adevărul și te-a copleșit, însă ai continuat să lupți împotriva lui” (vezi Fapte 26:14). Dacă Ștefan nu ar fi fost credincios în lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu, poate că nu am fi auzit niciodată de Pavel. El ar fi rămas Saul, iar biserica ar fi fost mult mai săracă fără el.

Lucrarea ca Ajutor

Pavel a scris în Romani 12:6,7: “Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat ...cine a fost chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui.” Eu cred că se referea la darul ajutorărilor. Lucrarea este o excrescență a darului ajutorărilor.

Ce este un lucrător? Mă tem că oamenii au idei false despre ce este un lucrător - și probabil porțiunea din biserică ce este cea mai confuză sunt chiar lucrătorii.

Sunt trei cuvinte grecești traduse “lucrător”. Cuvântul *diakonos* literalmente înseamnă “slujitor”. Din acest cuvânt grecesc avem cuvântul “diacon”. Isus a folosit acest cuvânt când a zis: “Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul [diakonos] tuturor” (Marcu 9:35). Acesta este același termen folosit în Romani 12:7. Dacă darul tău este acela de diacon, atunci așteaptă să slujești în lucrarea ta. Majoritatea timpului când cuvântul “slujitor” a fost folosit în Noul Testament, s-a folosit cuvântul grec *diakonos*.

Lucrarea nu este o profesie aleasă de tineri idealiști; lucrarea este o chemare a lui Dumnezeu. A fi lucrător nu înseamnă a exercita dominația sau autoritatea asupra altor oameni, ci înseamnă că ești slujitor în lucrările lui Dumnezeu. S-a făcut multă pagubă în viețile oamenilor și bisericii datorită atitudinii ‘lucrarea este un fel de dictatură spirituală’. Nu este. Lucrătorul este un slujitor.

Un alt cuvânt grecesc, *leitourgos*, este de asemenea tradus “lucrător” sau “slujitor”. În timpurile din vechime, acest termen de obicei se referea la o persoană bogată ce se oferea pe sine spre serviciu public gratuit. El era un administrator public fără salariu, un voluntar ce servea comunitatea pe cheltuiala lui.

Septuagintul (traducerea greacă a Vechiului Testament) folosește acest cuvânt, *leitourgos*, pentru a traduce termenul din ebraică pentru “preot”. Din acest cuvânt derivă termenul actual “liturgie”.

Ultimul cuvânt grec tradus “lucrător” este *hyperetes*, din cele două cuvinte grecești *hyper* și *etes*. Cuvântul *hyper* înseamnă “sub”, iar cuvântul *etes* înseamnă “vâslitor”. Dacă ești un *hyperetes*, nici măcar nu ești pe punte! *Hyperetes* erau cei de jos din galeră ce făceau toată munca, în timp ce *nautis*, matrozul primea toată lauda. Ați auzit termenul “sclav de galeră” - acești *hyperetes* erau asta, “vâslitorii de dedesubt”.

Când Pavel a stat înaintea împăratului Agripa în Cezareea, el a folosit acest cuvânt pentru a se descrie pe sine însuși. El a spus cum era pe drumul spre Damasc pentru a-i arunca în închisoare pe cei ce chemau numele Domnului când, dintr-o dată, pe la prânz, o lumină mai puternică decât soarele a strălucit asupra lui și l-a trântit la pământ. Cum era el culcat la pământ, a auzit o voce zicând: “Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” El îi spune lui Agripa că Isus i-a spus că i-a apărut pentru a-l face “slujitor” și martor.

Cuvântul “slujitor” aici este *hyperetein*. (Faptele Apostolilor 26:16). Isus a zis: “Pavel, vreau să fii un sub-vâslitor.”

Eu cred că putem folosi mai mulți “sub-vâslitori”, nu-i așa?

Un Dar și O Chemare

Sunt mulți oameni care văd un anumit aspect al lucrării și sunt atrași de el. Ei se gândesc: Ah, mi-ar plăcea să fac acest lucru. Pare chiar interesant. Așa de des persoana vede aspectele lucrării mai fermecătoare. El vede că slujitorii au ocazia de a sta în fața a mii de oameni pentru a-i învăța căile lui Dumnezeu și crede: “Vai, mi-ar plăcea să stau în fața a mii de oameni. Mi-ar plăcea să primesc acea reacție satisfăcătoare de la oamenii ce sunt recunoscători pentru adevărurile ce le-au învățat despre Dumnezeu prin lucrarea Cuvântului.

Poate că sunt săturați de slujba lor. Poate că se află în criza vârstei a doua și doresc o schimbare a carierei. Oricare ar fi motivul, de unii singuri și fără ungera Duhului, caută să intre în lucrare. De-a lungul Americii amvoanele sunt pline de asemenea oameni, pentru care lucrarea este o profesie și nu o chemare. Acești oameni nu înțeleg că lucrarea este un dar al lui Dumnezeu. Este o chemare.

Pavel, scriind bisericii din Efes, a zis: “Al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui” (Efeseni 3:7). Cu alte cuvinte, Pavel nu s-a gândit într-o zi că vrea să devină slujitor; el a fost făcut slujitor. El și-a văzut slujba ca un dar al harului lui Dumnezeu și și-a exercitat acest dar prin puterea Duhului Sfânt. Pavel deseori a vorbit despre faptul că a fost făcut slujitor. De exemplu, în I Timotei 1:12, el a zis: “Mulțumesc lui Cristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui.”

Adevărata lucrare poate fi îndeplinită doar dacă ești uns de Duhul Sfânt. Când prietenii lui Pavel încercau să-l sfătuiască să nu se ducă la Ierusalim în Faptele Apostolilor 20 (ei știau că necazuri și închisoarea îi stăteau înaintea), el le-a spus: “Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (versetul 24). Pavel și-a primit lucrarea de la Domnul Isus și era hotărât să o vadă dusă până la capăt. Nu ai face acest lucru decât dacă știi că ai fost chemat la acea lucrare.

Lucrarea nu este ceva în care te implici sau pe care o faci de unul singur. Trebuie să fii chemat de Domnul. I Petru 4:11 zice: “Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu”.

Isus, Adevăratul Model

Isus este adevăratul exemplu de ce înseamnă să fii slujitor și ce este lucrarea. Isus a spus: “Căci Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45). Isus a stabilit formula pentru slujire. Noi nu suntem aici ca să ni se slujească, ci ca să slujim. Probabil că am fi mai bine dacă am scăpa de termenul “lucrător” și ne-am întoarce la ideea originală: slujitor.

Isus nu numai că a vorbit despre slujire. El a trăit-o. În noaptea trădării Sale, S-a dus cu ucenicii Săi în camera de sus. A luat un prosop, l-a pus la brâu, a luat un lighean și s-a dus de la unul la celălalt, spălând picioarele ucenicilor. Apoi a zis: “Vedeți ce am făcut? Vă dați seama de idee? Am făcut un exemplu pentru voi. Despre asta e vorba în lucrare; asta face lucrătorul. Slujește oamenilor chiar și în cele mai josnice sarcini.”

În acea perioadă doar cei mai de jos slujitori spălau picioare. Alții serveau la mese sau slujeau undeva mai bine, dar cei mai de jos spălau picioare. Iar Isus a zis: “Vedeți ce-am făcut? Lucrarea înseamnă să slujești altora.”

Mai devreme, Stăpânul zisese: “Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis” (Ioan 5:30). Astfel identifici un adevărat slujitor. Slujirea nu înseamnă să faci voia ta, ci să faci voia Celui ce te-a trimis - chiar și atunci când voia Lui te conduce în locuri departe de siguranță și confort. Acesta a fost angajamentul lui Isus chiar și în grădină, când S-a rugat: “Tată, dacă este voia Ta, îndepărtează de la Mine paharul acesta de la Mine. Totuși, facă-se voia Ta, nu voia Mea!” (Luca 22:42). Isus S-a supus Tatălui Său ca un slujitor, și a fost dornic să bea paharul dacă aceasta era alegerea Tatălui.

Filipeni 2 ne spune că Isus a luat slujba unui slujitor și a fost ascultător până la moartea pe cruce. De-a lungul vieții Lui, Isus S-a dat pe Sine pentru a sluji nevoilor oamenilor. Cu toate că era extenuat din punct de vedere fizic, El a continuat să slujească. El a ales să slujească oamenilor ce în mod constant aveau cerințe fără măsură. Nu putea merge nicăieri fără ca mulțimile să nu-L înconjoare, să nu-L tragă de haine și să se împingă pentru a fi mai în față. Din când în când era atât de împresurat și apăsător de oameni încât a fost forțat să se urce într-o barcă și să vorbească mulțimii în timp ce plutea la câțiva zeci de metri de țărm. Oamenii nu se comportau corect cu El. Iar acest lucru secătuieste o persoană.

Și totuși, mereu și mereu, Isus era mișcat de compasiune pentru bărbații și femeile pe care le vedea ca niște oi fără păstor. El a văzut foamea inimilor lor și le-a dat mai multă atenție și dragoste. Și aici intră Duhul Sfânt în acțiune pentru noi. El ne dă mai multă tărie și puterea de care avem nevoie. Dacă încerci să slujești din energia ta proprie, vei sfârși secătuit și distrus. Dar dacă depinzi de Duhul lui Dumnezeu, El îți va da harul și tăria și puterea să slujești cu bucurie. Aceasta înseamnă să slujești - și la acest lucru suntem chemați.

Și Bărbații și Femeile Slujesc

În Noul Testament slujirea nu se limita doar la bărbați. Lui Isus deseori îi slujeau femeile. Când Mântuitorul a părăsit sinagoga în Capernaum, s-a dus la casa lui Petru, unde soacra lui Petru era bolnavă cu febră mare. Isus și-a pus mâna pe ea și a vindecat-o și imediat ea s-a ridicat și le-a slujit - în limba greacă *diakonei* (Matei 8:15). Probabil că le-a pregătit un sandwich din lipie sau un falafel. Slujirea are multe forme!

Numele Ioana și Susana au fost scrise în Scriptură datorită slujirii lor. Luca 8:3 vorbește despre aceste femei slujind cu ce aveau lui Isus. De asemenea ni se spune despre alte femei din Galilea ce l-au slujit.

Un Loc Să Slujești

Este un privilegiu să-l slujești lui Dumnezeu. Cu toate că nu toți avem darul ajutorărilor sau al slujirii, toți am fost chemați să-l slujim. Nu este locul nostru să-l spunem cum sau unde vom sluji, mai degrabă noi trebuie să fim disponibili să slujim oriunde, oricând, oricum ne va chema El. Dumnezeu are un loc de slujire pentru noi toți cei din trupul lui Cristos. Noi toți am fost chemați la slujire, nu doar "slujitorul" care stă în spatele amvonului. Noi toți am fost chemați să-l slujim lui Dumnezeu. Și în cele din urmă, asta înseamnă slujirea.

Adevăratul dar al ajutorărilor este un dar important și necesar în trupul lui Cristos. Sunt atâtea lucruri de făcut și nici un bărbat, nici o femeie sau nici un grup de lideri nu poate face totul singuri. Este loc de slujire pentru toată lumea. Știi care-ți este locul în trup? Îndeplinești tu locul tău în trup? Îți folosești tu darul?

Sunt multe ocazii să exercitezi darul ajutorărilor. Dacă auzi că cineva s-a dus la spital, de ce n-ai pregăti o mâncare pentru familie, să le-o duci și chiar să te gândești să dai o mână și la curățenia casei? Dacă persoana este spitalizată pentru o perioadă mai lungă, poți fi sigur că dezordinea va pune stăpânire peste casă. Fă o vizită și ajută, arătând dragostea lui Cristos într-un mod foarte practic. Avem oameni voluntari pentru verificarea mașinii și lucrări la frânele mașinilor doamnelor din biserică ce nu au soți și nu-și permit să își ducă mașina la service. Alții pregătesc mâncare pentru cei ce nu au o casă.

Ce bucurie și ce binecuvântare este să-L poți sluji pe Dumnezeu! Mă rog ca fiecare dintre noi să descopere locul pe care-l are Domnul pentru noi în trupul lui Cristos, și ca noi să vedem trupul lui Cristos funcționând ca un întreg, pe măsură ce noi slujim cu sensibilitate nevoilor altora, iubindu-ne și având grijă unii de alții. Doar așa vom găsi satisfacția și împlinirea știind că facem ceea ce aduce plăcere Domnului nostru. Aceasta este slujirea și nu este nimic mai bun.

18. De-ajuns cu Laptele!

Și Dumnezeu a rânduit în biserică ... învățători.

- I Corinteni 12:28

Când eram în seminar, cel mai bun profesor de acolo nu avea darul învățării - iar ora lui era cea mai plictisitoare din întregul campus. Alți profesori care nu erau la fel de buni aveau darul învățării, și ei ne făceau să vrem să învățăm. Ei făceau învățatul o plăcere.

Nu-mi place să recunosc, însă nu-mi aduc aminte de nimic din ce am învățat la orele celui mai bun profesor. Dar ceilalți profesori - cei ce aveau darul învățării - au împărtășit adevăruri ce încă sunt parte din viața și înțelegerea mea în ziua de astăzi.

Adevărul este, nu contează cât de bun ești. Contează dacă ai sau nu darul învățării.

Este Mai Mult decât o Îndemânare

Pavel ne spune că Dumnezeu a lăsat în biserică, mai întâi pe apostoli, apoi pe prooroci, apoi pe învățători. Toți trei au fost uniți de Dumnezeu să instruiască oamenii în Cuvântul lui Dumnezeu.

Există darul predării, tot așa cum sunt și celelalte daruri spirituale. Recunosc că Dumnezeu mi-a dat acest dar spre zidirea trupului lui Cristos.

Când mă pregătesc să învăț, îl aștept pe Domnul în studiul meu, căutând mintea Domnului și iluminarea Duhului Sfânt asupra Cuvântului lui Dumnezeu. De-abia atunci sunt pregătit să împărtășesc ce am primit de la Duhul, slujind adevărul lui Dumnezeu oamenilor lui Dumnezeu.

Pavel a scris bisericii din Corint: "Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat" (I Corinteni 11:23). Ori de câte ori stau înaintea unei congregații să învăț Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea mea este ca întotdeauna să pot prefața comentariile mele la aceste cuvinte ale lui Pavel: "Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat."

Totuși, este interesant că darul învățării nu funcționează mereu. Există dăți când mă ridic să învăț și ungera Duhului nu este asupra mea. Acest lucru pune multă presiune asupra mea și nu-mi place. Împing și împing - și nu există o curgere naturală. Știu că mesajul este insipid, iar motivul pentru aceasta este că nu s-a produs ungera Duhului.

Sunt și alte dăți, totuși, când mă ridic și mesajul curge lin. Gândurile, ideile, inspirația, ungera - toate vin ca un râu ce curge în aval. Atunci este ușor. Sunt puține lucruri mai pline de bucurie și de emoție decât atunci când Dumnezeu curge prin tine pentru a comunica adevărul și Cuvântul Său

celorlalți. Faptul că uneori darul este prezent și alteori nu, indică adevărul că învățarea nu este o abilitate naturală; nu o poți face oricând dorești. Este un dar al lui Dumnezeu și trebuie să depinzi de Dumnezeu pentru a-l exercita. Chiar atunci când te gâdești că-l ai, Dumnezeu îl ia de la tine și te lasă să te bucuri de una din acele seri când împingi și înghiontești dar nu ajungi nicăieri. Atunci spui: O, Doamne, nu mai vreau. Nu-mi mai face asta niciodată! Am nevoie de Tine. Depind de Tine. Nu pot învăța fără Tine.” Învățarea este un dar ce depinde de ungerea Duhului pentru a-l face să curgă.

Învățare Sau Predicare?

Apostolul Pavel s-a bucurat de o lucrare pe trei planuri. El a spus că a fost “propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor” (II Timotei 1:11). Deosebirile lui ne spun că există o diferență între darul propovăduirii și cel al învățării. Biserica a suferit din plin datorită faptului că noi am eșuat în a recunoaște această diferență.

Propovăduirea este declararea sau vestirea adevărului lui Dumnezeu pentru a aduce oamenii la o cunoștință despre Isus Crisitos ce mântuiește. Este evanghelică, proclamând Vestea Bună a lui Dumnezeu cum că El a asigurat iertarea păcatelor prin Fiul Lui răstignit, care a luat vina noastră și a murit în locul nostru. Propovăduirea convinge oamenii să-L primească pe Isus Cristos drept Domnul lor.

Pe de altă parte, învățarea nu este pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși. Învățarea îi face capabili pe cei ce L-au acceptat pe Isus Cristos ca Domn al lor să crească în harul și cunoștința lui Dumnezeu. Propovăduirea este pentru păcătos; învățarea este pentru sfânt.

A existat prea multă propovăduire în biserică și prea puțină învățare. De fapt, bisericii i s-a propovăduit aproape până la saturație. Biserica are nevoie de învățare, ca mai mulți credincioși să crească și să devină maturi în relația lor cu Isus Cristos.

Autorul cărții Evrei se plânge cititorilor lui: “În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc” (Evrei 5:12,13). E ca și cum ar fi zis: “Uite, ați fost prin preajmă suficient timp. În acest moment ar trebui să puteți învăța Cuvântul lui Dumnezeu, dar voi încă mai aveți nevoie să fiți învățați.” De ce? Pentru că regimul lor alimentar era alcătuit doar din evanghelizare. Li s-a propovăduit, însă nu au fost învățați ca să se maturizeze.

Câteva versete mai târziu scriitorul zice, de fapt: “Haideți să ne maturizăm. Să nu ne întoarcem înapoi și să punem fundația mereu și mereu. Fundațiile sunt importante, dar trebuie să construiești pe ele. Odată ce fundația este

pusă, trebuie să construiești clădirea - acesta este scopul. Haideți să ne dezvoltăm, să creștem în relația noastră și în umblarea noastră cu Domnul. Să nu stăm în faza de bebeluș. Să ne maturizăm.”

Credincioșii bisericii din Corint au avut aceeași problemă. Pavel vroia să-i învețe lucrurile mai profunde ale Duhului, dar s-a găsit împiedicat pentru că ei nu crescuseră. “Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Cristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi” (I Corinteni 3:1,2). Cu alte cuvinte: “Sunt multe lucruri pe care aș vrea să vi le spun, dar voi nu sunteți pregătiți pentru ele. Așa că v-am dat lapte. Pare-se necesar să fiți hrăniți cu biberonul căci nu ați crescut.”

Scopul darului învățării este să-i dai posibilitatea unui credincios să-și continue creșterea spirituală și dezvoltarea. Mulți oameni fac o mare greșală gândind că creșterea spirituală provine doar din experiență; nu e așa. Doar când Cuvântul lui Dumnezeu ne hrănește duhul are loc și creșterea spirituală. De aceea darul învățării este atât de vital și de necesar în biserică.

Dacă a existat vreodată o perioadă când este nevoie ca darul învățării să fie exercitat, este astăzi. Carnalitatea în biserică este la fel de răspândită astăzi precum era în Corint, și ca rezultat biserica stagnează într-un stadiu de sistare a dezvoltării spirituale. Când ar trebui să fim maturi, deja crescuți și dezvoltați, noi încă suntem prunci în Cristos. Iar aceasta este într-adevăr o tragedie.

Odată ce o persoană vine la credința în Isus Cristos, nevoia lui sau a ei cea mai mare este să fie învățat Scripturile. Scopul pastorului-învățător este “pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos” (Efeseni 4:12-15).

Fără învățătura solidă a Cuvântului lui Dumnezeu, credincioșii rămân într-o condiție de dezvoltare spirituală stopată. Prin proorocul Osea, Domnul strigă: “Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, și nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi!” (Osea 4:6).

Când tot ce aude biserica este doar predică - când tot ce auzim este să ne pocăim și să părăsim păcatele și să credem în Isus Cristos care a murit pentru noi - rămânem prunci în Cristos. Mesajul evangheliei este glorios - iar păcatosul trebuie să-l cunoască - dar creștinii deja știu. Am acceptat adevărul că Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, murind în locul nostru. Acum să mergem în umblarea noastră cu Domnul. Să creștem și să ajungem

la maturitate în lucrurile lui Cristos. Acest lucru se întâmplă doar prin învățarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Învățătura în Vechiul Testament

Darul învățării în Vechiul Testament este menționat prima dată în Exodul 4:12, când Dumnezeu îi zice lui Moise: „Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce să spui.” Domnul îi promite lui Moise că El îi va fi învățător, făcându-l capabil la rândul lui să-i învețe pe israeliți. Doar trei versete mai târziu Dumnezeu vorbește despre Aaron: „Tu îi vei vorbi și îi vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut.” În prima referință Domnul a promis că îl va învăța pe Moise ce să spună; acum îi spune lui că El îl va învăța ce să facă. Ambele lucruri sunt necesare.

Secole mai târziu, națiunea lui Israel se găsea în circumstanțe îngrozitoare. Motivul pentru calamitatea lor era că „multă vreme Israel a fost fără Dumnezeu cel adevărat, fără preot care să învețe pe oameni, și fără lege” (II Cronici 15:3). Situația groaznică în care se aflau se datora unei lipse de învățări, care la rândul ei a făcut ca Dumnezeu să fie absent din mijlocul lor.

Dintotdeauna învățătura a fost crucială pentru oamenii lui Dumnezeu. De aceea promisiunea din Neemia 9:20 este atât de prețioasă: „Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți.” Cât de mare nevoie avem de acest dar în orice moment și la orice oră!

Învățătura în Noul Testament

Lucrarea lui Isus Cristos a fost în mare măsură o lucrare a învățării. De-a lungul evangheliilor îl găsim învățându-i pe oameni despre Tatăl Său. De cincizeci și opt ori în evangheliile lui Isus este numit „stăpâne”, care înseamnă „învățător”. El era știut și recunoscut ca învățător.

Așadar, nu este nici o surpriză că la sfârșitul primei evanghelii, Isus le spune ucenicilor Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19,20).

Apostolul Pavel a luat această poruncă în serios. După convertirea și șederea sa în deșertul arabic, el a vizitat Ierusalimul. Biserica de acolo l-a considerat puțin cam prea controversat pentru a lucra cu el - era prea dornic de a merge după liderii religioși, în special după farisei - astfel că l-au trimis ca într-o pensionare forțată în cetatea Tars.

Însă el era un om prea bun ca să stea degeaba în Tars, iar Barnaba știa că Pavel avea fundamente culturale grecești și de asemenea instruire

evreiească de înaltă calitate, astfel că a ajuns la concluzia că acest precedent dușman al bisericii ar fi un lucrător excelent în biserica crescândă a neamurilor din Antiohia. Faptele apostolilor 11:26: „și când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg au luat parte la adunările bisericii, și au învățat pe mulți oameni.”

Pavel (Saul) este numit în Fapte 13:1 învățător în biserica din Antiohia, în timp ce Fapte 15:35 ne spune: „Pavel și Barnaba au rămas în Antiohia, și învățau pe norod, și propovăduiau, cu mulți alții, Cuvântul Domnului.” Nu numai că Pavel învață, dar și propovăduia, exercitând o combinație de daruri pe care le vedem și astăzi. Aceste daruri combinate se accentuează și se completează unul pe celălalt.

Pavel a petrecut un an învățând Cuvântul lui Dumnezeu în Antiohia, un an și jumătate învățând în Corint (Fapte 18:11), și doi sau trei ani învățând în cetatea Efes. În Fapte 20:20 el declară presbiterilor efeseni cum nu a ascuns nimic din ce le era lor profitabil: „De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20:26,27).

Ce declarație minunată pentru orice lucrător să le poată zice oamenilor săi: „V-am vestit tot planul lui Dumnezeu!” Știi doar o singură modalitate prin care o persoană poate face această declarație, și anume să studieze împreună cu întreaga biserică fiecare carte din Biblie, de la Geneza la Apocalipsa. De-abia după ce ai parcurs întreaga Biblie de la început până la sfârșit poți spune cu siguranță „V-am vestit tot planul lui Dumnezeu.” Dumnezeu a fost mulțumit să-mi îngăduie să parcurg cu membrii Capelei Calvarului Biblia de șapte ori de-a lungul lucrării mele și de fiecare dată a fost extraordinar. Nimic nu se poate compara cu scormonirea în Cuvântul lui Dumnezeu, verset cu verset, fiecare carte în parte.

Era același fel de propovăduire expozițională pe care Ezra cărturarul le-a dat-o israeliților care, împreună cu Neemia, reconstruiau Ierusalimul la sfârșitul exilului babilonian. Oamenii se adunau și cuvintele legii le erau citite și apoi explicate. Neemia 8:8 spune: „Ei citeau deslușit în cartea legii lui Dumnezeu și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră.” Aceasta este învățătura expozițională a Cuvântului lui Dumnezeu care hrănește turma așa cum nimic altceva nu o poate face.

Uns pentru a Învăța

Este foarte important ca Duhul Sfânt să ne unșă pentru a avea darul învățării. Fără Duhul Sfânt nu putem nici măcar cunoaște adevărul spiritual, cu atât mai puțin nu-l putem învăța. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (I Corinteni 2:14).

De curând a mai avut loc încă un exemplu clasic ce arată motivul pentru care Duhul Sfânt este atât de necesar dacă vrem să înțeleg în mod clar

Cuvântul lui Dumnezeu. Un grup de oameni de știință, ce se numesc „Seminarul Isus” se întâlnesc în mod regulat pentru a binecuvânta biserica spunându-ne care pasaje din Scriptură conțin adevăratele vorbe ale lui Isus și care sunt doar așa-zise spuse ale lui Isus. Acești oameni dau impresia că dacă nu le acceptăm concluziile la care ajung, dăm dovadă de ignoranță. În plus, ei sunt oamenii de știință.

În ultima lor întâlnire au determinat că Isus nu a promis niciodată că se va întoarce pentru a stabili o împărăție pe pământ. Acea idee, după spusele lor, a fost introdusă de către ucenicii care erau dezamăgiți de răstignire. Pentru a-și ascunde rușinea că Isus a murit fără a-și aduce împărăția, au fabricat acest întreg concept.

Ei au spus că Matei a devenit mai îndrăzneț când a raportat că Isus a zis: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, toate semințele pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:30).

O explicație similară este dată pentru Ioan 14:1-3, unde este înscris că Isus le-ar fi spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Ei spun că aceasta a fost ideea lui Ioan, nu a lui Isus - că Ioan a pus aceste vorbe în gura lui Cristos.

Același lucru este adevărat cu tâlharul ce atârna pe cruce și a văzut inscripția „Isus din Nazaret, Regele Iudeilor.” Luca înregistrează că el s-a întors către Isus și a zis: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei ajunge în împărăția Ta.” Isus „se presupune” că a zis: „Astăzi vei fi cu mine în rai.” Dar, bineînțeles, ei spun că acest lucru este ceea ce a înregistrat Luca. Că de fapt, Isus se aștepta ca împărăția să fie stabilită în timpul vieții Lui și a fost la fel de dezamăgit ca și ceilalți când acest lucru nu s-a întâmplat. Astfel spun oamenii de știință de la „Seminarul Isus”.

Avem de luat o decizie. Vom crede noi pe cei ce au scris Biblia care au fost insuflați de Duhul Sfânt sau îi vom crede pe acești oameni de știință din zilele moderne care și-au aplicat instruirea științifică într-un efort zadarnic de a înțelege Cuvântul Lui Dumnezeu doar prin raționament omenesc?

Biblia declară că atunci când Isus S-a suit la cer, un nor L-a primit și L-a ascuns de privirile ucenicilor. Pe când se uitau ei la cer, privindu-L până când a dispărut, dintr-o dată doi oameni în haine albe au apărut și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11). Aceasta este ceea ce declară Biblia și nu există nici un motiv pentru care să ne îndoim.

Dacă vrei într-adevăr să-l înțelegi pe Dumnezeu și Cuvântul Lui, învățătura umană neajutoratăși lipsit de Duhul Sfânt va fi de fără vreun folos. Nici un

om nu poate înțelege lucrurile Duhului decât dacă Domnul îl învață. Există un tărâm de înțelegere mai presus de raționamentul nostru uman și de intelectul nostru. Duhul ne învață lucrurile lui Dumnezeu prin puterea Sa și prin ungera Sa.

Aceasta este lecția pe care o învățăm de la nici o altă autoritate decât apostolul Pavel. Vă amintiți, Pavel era un om deștept. Nu-i putem citi scrierile fără să ne dăm seama de cât de strălucitor era. El a declarat că a fost școlit la picioarele lui Gamaliel - unul dintre cei mai importanți rabini din acea perioadă. Și totuși Pavel nu avea nici un interes în a-i convinge pe oameni prin intelect. Ci mai degrabă, el a dorit ca propovăduirea lui să fie o demonstrație a puterii Duhului. De aceea le-a scris corintenilor: „Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 2:4,5).

Există o diferență între convertirea intelectuală și cea de inimă, între a crede mental și a crede din inimă. Pavel era interesat în atingerea inimii. El știa că Duhul este cel ce atinge inima omului, nu doar un simplu intelect uman.

Cu câtă disperare avem nevoie de a ne aminti de acest lucru în ziua de astăzi! Încrede-te în Duhul Sfânt să-ți dea înțelepciune, călăuzire, înțelegerea de care ai nevoie. Ioan a scris: „n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată” (I Ioan 2:27). Duhul Sfânt ne va învăța cu înțelegerea Lui. Fără El, nu există o adevărată învățare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Am spus-o de mai multe ori: un om al lui Dumnezeu, needucat, plin de Duhul este o sursă de mai mare încredere în adevărul lui Dumnezeu decât un om de știință neconvertit care înțelege greaca, ebraica și aramaica. Doar Duhul ne poate ajuta să înțelegem cu adevărat și să umblăm pe căile lui Dumnezeu. Și El a spus-o de nenumărate ori că este exact ce dorește să facă.

Rezultatul unei Bune Învățături

În general nu este greu să observi care sunt rezultatele unei bune învățături în viața unui credincios. Isaia 54:13,14 ilustrează o imagine extraordinară pe care am văzut-o trăită de nenumărate ori în viețile sfinților lui Dumnezeu ce au fost învățați bine: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, că nu se va apropia de tine.”

Pacea minunată este rezultatul unei bune învățături; teama și groaza vor dispărea. De ce? Pentru că prin învățarea Cuvântului ajungi să înțelegi măreția lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu și grija lui Dumnezeu pentru tine. Când prinzi o licărire de cât de mult Dumnezeu te iubește și cât de

mult lucrează El spre binele tău, nu te mai temi de nesiguranța viitorului. Nu vei mai fi terorizat de evenimentele ce-ți bombardează viața. Ci ai pace și o mare încredere. Te gândești: Dumnezeu mă iubește. Dumnezeu e pe tron. Dumnezeu veghează asupra mea. Dumnezeu mă va ajuta să trec și peste acest obstacol.

Ce binecuvântare este darul învățării pentru biserică. Pentru voi cei ce învățați școala duminicală, vă rog să recunoașteți ce lucrare vitală și importantă v-a dat Dumnezeu. Aveți oportunitatea de a aduce în acele minți tinere și maleabile multe din impresiile lor primare și fundamentale despre Dumnezeu. Încurajați-i să memoreze Scripturile. Lăsați-i să știe cât de mult îi iubește Dumnezeu și plantați în inimile lor adevărurile fundamentale despre Dumnezeul la care ne închinăm în duh și-n adevăr.

Dacă ai darul învățării, folosește-l. Caută ajutorul și călăuzirea Duhului Sfânt să te faci un învățător mai bun. Roagă-te ca prin Duhul lui Dumnezeu vei planta în mințile și inimile tinere adevărurile Dumnezeului veșnic ce vor dura. Atât de mulți dintre noi își pot aminti de clasa de școală duminicală și de lecțiile pe care le-am învățat despre Domnul. Ne aducem aminte de acele ilustrații frumoase ce au făcut posibil ca mințile noastre tinere să înțeleagă adevărul. Acele lecții durează întreaga viață.

Exercitează-ți darul învățării. Invită copiii din cartier la tine acasă și învață-i despre Dumnezeu. Folosește darul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Cum i-a zis Pavel lui Timotei: „Să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine” (II Timotei 1:6). Înflăcărează-l! Iar apoi stai și privește cum Dumnezeu face lucrări minunate prin tine.

19. Doar Fă-o!

Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat... Cine îmbărbătează pe alții să se țină de îmbărbătare.

- Romani 12:6,8

Fuseseră câteva zile grele pentru Martin Luther, tatăl reformei protestante. Luther avea tendințe depresive și se îndrepta spre una din stările lui rele dar nu neobișnuite. Timp de zile întregi rar dacă vorbea cu cineva și-i sărea țandăra pe cei ce încercau să-i vorbească. În cele din urmă soția lui s-a săturat. Îmbrăcată toată în negru, fosta călugăriță Katherin von Bora, a bătut la ușa camerei de studiu a soțului ei și l-a trezit de la biroul lui. Apariția ei în negru l-a speriat pe reformator și a întrebat: „De ce te-ai îmbrăcat așa? Ce s-a întâmplat?”

„Tu te-ai tot purtat ca și cum Dumnezeu este mort, așa că m-am gândit că ar trebui să mă îmbrac pentru înmormântarea Lui,” a răspuns Katherine,

care s-a întors calmă și a ieșit din cameră. Muștră, Martin a înțeles aluzia și umorul curând i s-a îmbunătățit.

Eset uimitor ce poate face un cuvânt potrivit venit de la cel ce îmbărbătează.

Ce Este Îmbărbătarea?

Oamenii cu darul îmbărbătării ne încurajează și ne îndeamnă să punem în acțiune lucrurile pe care știm că ar trebui să le facem. Cu majoritatea oamenilor, problema nu este să știe ce ar trebui să facă, ci este acțiunea de a face acel lucru. Noi oamenii pare că avem nevoie de altcineva să ne îndemne și să ne oblige să facem ce este adecvat.

Când suntem descurajați și ispitiți să ne dăm bătăi unei atitudini de înfrângere - așa cum a făcut și Martin Luther - cel ce îmbărbătează vine și zice: „Haide acum, Domnul nu e mort. Dumnezeu știe ce se întâmplă. El știe exact prin ce treci. Acum doar las-o în seama Domnului și încrede-te în El.”

Din păcate, mulți credincioși nu trăiesc conform ceea ce ei știu că este adevărat. Ei sunt cei ce aud Cuvântul dar nu-l îndeplinesc. Ei știu adevărul, ei chiar sunt de acord cu adevărul, dar nu-l practică. Astfel că au nevoie de încurajare. Au nevoie de un imbold.

Îmbărbătarea încurajează persoana să meargă și să facă ce chiar trebuie să facă. De exemplu, unii din noi avem nevoie să fim îmbărbătați să ne rugăm. Deja știm că ar trebui să ne rugăm mai mult decât o facem. Știm că rugăciunea ar trebui să fie prima resursă și nu ultima. Și totuși atât de des sunt prinși în presiunile vieții. Ne muncim așa de tare încercând să găsim răspunsurile noi înșine. În cele din urmă ne revărsăm inima prietenilor noștri care îmbărbătează și ei ne întreabă: „Te-ai rugat pentru această situație?”

„Păi intenționez să mă rog.”

„Prietenii, hai să ne rugăm. Să ne rugăm chiar acum. Să fim cu toții de acord în acest moment. Haideți să-i cerem lui Dumnezeu ajutor în legătură cu această situație.”

Mulți dintre noi suntem naturali procrastinanți. „Sper să ajung acolo săptămâna viitoare.” „Nu am timp pentru acest lucru azi, dar poate mâine.” Nu cu mult timp în urmă a apărut un articol excelent în revista Reader's Digest despre amânare. Una din fiicele noastre este o persoană clasică ce amână și soția mea i-a sugerat să citească articolul. „A, da, am văzut acel articol,” a răspuns fiica noastră. „Îl voi citi una din zilele acestea.”

Nu puțini dintre noi suferă de această tendință de a pune deoparte ceea ce știm că ar trebui să facem. Lăsăm lucrurile să alunece și avem nevoie de cineva să vină și să zică: „Hei, uite! Pune mâna și fă-o! Fă-o acum!”

Acesta este darul îmbărbătării - îndemnarea de a face ceea ce știm că ar trebui să facem. Cel ce îmbărbătează vine lângă noi și zice: „Ai auzit-o, acum să o și facem. O știi, acum să o și practicăm. La treabă.”

Unii Au Darul, Alții Nu-l Au

Există darul îmbărbătării. Anumiți oameni sunt dăruți în acest aspect, întărindu-ne și reamintindu-ne de ceea ce ar trebui să facem. Când acești oameni vorbesc despre rugăciune, de exemplu, rămâi cu o puternică dorință de a te ruga. De fiecare dată când citesc cartea despre rugăciune a lui E.M. Bounds, sfârșesc pe genunchi și mă angajez să mă rog mai mult. El este o persoană ce îmbărbătează în rugăciune.

Bineînțeles, unii care încearcă să îmbărbăteze nu au acest dar. Cuvintele lor nu aduc alinare, ci supără. Vrei să le zici: „Hei, de ce nu o faci tu însuși?” Sunt enervante, nu pline de inspirație. Slavă Domnului că există oameni cu adevăratul dar al îmbărbătării pentru a arăta voia lui Dumnezeu. Oameni care te fac să vrei să faci ceea ce știi că ar trebui să faci.

Prin îmbărbătare suntem capabili să fim din ce în ce mai plini de lucrurile lui Dumnezeu. După cum a zis și Pavel: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa să faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta” (I Tesaloniceni 4:1). Pavel ne îmbărbătează să ne comportăm într-un mod care îi aduce plăcere lui Dumnezeu din ce în ce mai mult.

Îmbărbătarea în Vechiul Testament

În Vechiul Testament practic orice prooroc îmbărbăta; pentru exemple de îmbărbătare, citiți proorocii. Ei îmbărbătau oamenii să se întoarcă de la idoli la Dumnezeu cel viu - să vină înapoi la o relație corectă cu Dumnezeu. În vreme de război, proorocii încurajau poporul să creadă în Dumnezeu și să îngăduie Domnului să fie apărarea lor. Ei încurajau națiunea să creadă că Dumnezeu va fi cu ei și îi va binecuvânta și le va da victorie.

David nu numai că i-a îmbărbătat pe alții să se roage și să aducă mulțumire, ci s-a îmbărbătat pe sine însuși în vremuri de descurajare. De cel puțin trei ori el a scris: „Pentru ce te mâhnești suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu” (Psalm 42:5,11; 43:5). Iar când s-a găsit deprimat, descurajat și întristat, el s-a întrebat: „Hei, ce s-a întâmplat? De ce ești atât de supărat? Ai încredere în Domnul.” Există momente când ne putem îmbărbăta chiar pe noi înșine. Trebuie să învățăm să ne vorbim înșine să facem ceea ce știm că ar trebui să facem.

Fiul lui David, Solomon, i-a îmbărbătat pe oameni să creadă în Domnul cu toată ființa lor. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5-6). Mare parte din Proverbe este îmbărbătare să se

facă ceea ce Moise i-a învățat pe oameni să facă în primile cinci cărți ale Bibliei. Îmbărbătarea este predominantă în Vechiul Testament.

Îmbărbătarea în Noul Testament

Exemplul clasic de încurajator este Iacov. Dacă vrei să înțelegi ce înseamnă darul îmbărbătării, citește cartea lui. Aproape că-l poți auzi astăzi: „Ascultă. Zici că ai credință? Foarte bine. Arată-mi lucrările și-ți voi vedea credința. Nu doar zice că crezi; dovedește-o. Arată-mi credința ta prin acțiunile tale. Lasă-ne să vedem realitatea a ceea ce crezi prin lucrările pe care le faci. Altfel doar te înșeli pe tine însuși. Adevărata credință nu este doar rostirea anumitor cuvinte. Nu este doar repetarea crezului apostolului. Nu este doar faptul că te ridici și te așezi la momentul potrivit. Este facerea lucrurilor pe care Scriptura ni le spune să le facem. Pune-ți credința în acțiune, pune-o la lucru. Nu doar vorbi despre ea.”

Și Petru a exercitat darul îmbărbătării. În I Petru 5:1-9 el a scris:

Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Cristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei.

Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”

Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.

Observați câte îmbărbătări sunt aici. Petru îi îmbărbătează pe presbiterii bisericii, pe tinerii din biserică și pe toți ceilalți. Rostește atâtea îmbărbătări: hrăniți turma lui Dumnezeu; păstoriți biserica; nu o stăpâniți, ci fiți exemple, supuneți-vă unii altora; smeriți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu; aruncați grijile asupra Lui, fiți treji și vegheați; rezistați dușmanului, Satanei, și fiți încurajați că nu suntem singuri în această luptă.

Pavel a fost un alt încurajator. Scriindu-le romanilor, el a zis: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1). Aceasta a fost o îmbărbătare la

acțiune, la activitate, să lăsăm credința noastră să fie observată prin ceea ce facem.

Pavel chiar s-a dezlănțuit sfârșind prima epistolă către tesaloniceni:

Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei deznădăjduți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi. Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău” (I Tesaloniceni 5:14-22).

În a doua epistolă, el a zis: „Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Cristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște. Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui” (II Tesaloniceni 3:12-13).

Lui Timotei, apostolul i-a scris: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea” (I Timotei 2:1-2).

Iuda a fost un alt exemplu de încurajator. El a scris: „Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Chiar din aceste puține exemple putem vedea ce loc important deține îmbărbătarea în Noul Testament.

Îmbărbătarea Astăzi

Unul din cele mai frumoase daruri de îmbărbătare pe care am avut privilegiul de a-l observa aparține unei micuțe bătrânele ce avea peste nouăzeci de ani. Mama Berg obișnuia să călătorească prin Statele Unite într-un Cadillac mare și vechi, oprindu-se la biserici din întreaga țară pentru a-i îmbărbăta pe oameni. Cu toate că locuia în Huntington Beach, avea o lucrare radio în Florida ce se auzea în întreaga insulă din Caraibe. Era o adevărată scumpete.

Ori de câte ori eram descurajat sau îngrijorat de lucrarea mea, mă duceam și băteam la ușa mamei Berg și o lăsam să-și exercite darul îmbărbătării. Întotdeauna ieșeam afară încurajat, întărit, ajutat și cu o nouă perspectivă.

Când venea la noi la biserică, mereu îi ceream să spună câteva cuvinte oamenilor. Subiectul ei preferat era „Dumnezeu este încă pe tron.” Ea spunea: „Vă purtați ca și cum El a abdicat. Vă purtați ca și cum Dumnezeu

nu este în control. După modul în care vă comportați, ai crede că Dumnezeu nu mai este în control, că El nu mai conduce. Dar Dumnezeu este pe tron.”

Mama Berg avea o modalitate de a face adevărul atât de real, încât dintr-o dată vedeai întreaga situație într-o nouă perspectivă. Dumnezeu era într-adevăr în control, pe tron și conducea. Bineînțeles că poți arunca toate îngrijorările pe Domnul! Bineînțeles că poți să lași această situație în seama Tatălui! Poți merge eliberat de orice teamă cicălitoare sau chin pentru că ai recâștigat adevărata perspectivă. Acum mintea ta te reasigură: Dumnezeu este în controlul vieții mele. El controlează totul din viața mea. Dumnezeu este pe tron și Dumnezeu va avea grijă.

Cât de des avem nevoie de acest fel de îmbărbătare care ne zidește în Cristos și aduce alinare sufletelor noastre necăjite! Și totuși, acesta nu este singurul fel de îmbărbătare de care avem nevoie.

La Capela Calvarului, unul din pastorii noștri, Romaine, are darul îmbărbătării. Nu este neobișnuit să-l auzi zicând ceva de genul: „Nu mai sta degeaba, vino încoace și încrede-te în Domnul. Nu veni la mine plângându-te de problemele tale. Încrede-te în Domnul! Nu te uita la mine după ajutor, uită-te la Domnul. Eu nu te pot ajuta, dar El te va ajuta.” El are un dar extraordinar al îmbărbătării și este un echilibru bun pentru biserica noastră. Eu am darul învățării, Romaine are darul îmbărbătării. El îmbărbătează oamenii să pună în practică lucrurile pe care le-au învățat din Scriptură.

Soția mea, Kay, are și ea darul îmbărbătării. Însă modul în care operează darul în viața ei este diferit de cel în care operează în viața lui Romaine. Kay îți vorbește despre a avea încredere în Domnul și de a petrece mai mult timp în rugăciune, are o modalitate de a te face dornic să te apropii mai mult de Domnul și de a fi mai intim cu El, de a experimenta mai mult din dragostea Lui și de a-ți exprima dragostea față de El mai des.

Este același dar în ambele cazuri, însă modul în care operează este destul de diferit.

Un Dar Pereche Darului Proorociei

Darul îmbărbătării este deseori un dar pereche darului proorociei după cum scrie Pavel în I Corinteni 14:3: „Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire (îmbărbătare) și mângâiere”, pe când Faptele Apostolilor 15:32 zice: „Iuda și Sila, care erau și ei prooroci, au îndemnat pe frați, și i-au întărit cu multe cuvinte.” Deci vedem că darul îmbărbătării este deseori legat și asociat de darul proorociei.

Îmbărbătarea este destul de natural legată de propovăduire. Luca ne spune că pe lângă multele lui îndemnuri, Ioan Botezătorul „propovăduia norodului”

(Luca 3:18). Scopul predicatorului este de a muta oamenii să acționeze: să-și încredințeze viețile lui Dumnezeu, să creadă în Domnul Isus Cristos și să se pocăiască de păcatele lor și să-și schimbe viețile.

În câteva locuri, îmbărbătarea este asociată cu doctrina sănătoasă. În I Timotei 4:13, Pavel a zis: „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora.” În II Timotei 4:2, el a zis: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra Lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” Iar în Tit 1:9, Pavel a scris: „să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici.” Deci vedem că doctrina sănătoasă este deseori asociată cu acest dar al sfătuirii și al îmbărbătării.

Observați că Pavel l-a sfătuit pe Tit să rămână în „doctrina sănătoasă”. Ce o face „sănătoasă”? Atât transmiterea adevărului, cât și spiritul practic al ei. Trebuie să fie practică, căci dacă doctrina nu funcționează, nu are nici o valoare.

Mulți oameni sunt consumați de ortodoxia lor, cu faptul de a fi absolut corecți - până la a fi legaliști. Ei intră în robia de a trebui să fie absolut corecți în fiecare punctuleț, și deseori ating pragul unei ortodoxii moarte unde pur și simplu morți. Nu mai există viață, bucurie, încântare în relația lor cu Isus. Sunt prea îngrijorați de capitol și verset și de doctrina corectă pentru a observa că relația lor cu Dumnezeu s-a uscat.

Dacă doctrina nu poate fi pusă spre un folos practic în viața mea, nu este de nici un ajutor. Nu este suficient să știu că Dumnezeu este un Dumnezeu omnipotent; trebuie să mă și încred în acest Dumnezeu omnipotent. Și la aceasta ne îndeamnă îmbărbătarea.

La Ce Suntem Îmbărbătați?

Scriptura ne îmbărbătează la multe lucruri. De exemplu, în Faptele Apostolilor 11:23, apostolii i-au îndemnat pe oameni să se alipească de Domnul. În Evrei 12:5, suntem îmbărbătați să nu disprețuim muștrarea Domnului. I Tesaloniceni 2:12 ne îndeamnă să ne „purtăm într-un chip vrednic de Dumnezeu.” Aceasta este o așa importantă îmbărbătare pentru că oamenii care nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu vor citi viața pe care o duci. Dacă umblarea ta nu este consistentă cu ceea ce spui - dacă mărturisești tuturor, însă umblarea ta dezmente așteptările a ceea ce spui - mărturia ta va fi nulă.

În Evrei, noi suntem avertizați împotriva tendinței umane de a ne depărta: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele” (Evrei 2:1).

Cât de ușor ne îndepărtăm! Avem tendința de a uita lucrurile lui Dumnezeu, de a ne implica atât de mult în noi înșine și de a deveni atât de copleșiți de

problemele noastre, încât eșuăm să vedem puterea Dumnezeului omnipotent, care ne-a înfiat ca fiii și fiicele Lui. Uităm că El este dornic și gata să ne arate dragostea Lui turnând zilnic peste noi atenția și binecuvântarea Sa. Atât de ușor părăsim acel loc de binecuvântare.

De aceea trebuie să fim încurajați și îndemnați să ne focalizăm viața asupra Domnului și nu asupra problemelor noastre, nu asupra noastră, nu asupra suferințelor sau neplăcerilor, durerii sau greutăților prin care trecem. Îmbărbătarea ne focalizează privirea asupra lui Isus. Ne corecteză vederea.

Isus ne-a avertizat că vor fi nenumărate ispite care sî ne dezlipească ochii de pe El. El a vorbit despre lucruri ce pot împiedica roada Duhului în viețile noastre: înșelăciunea bogățiilor, dorința pentru alte lucruri, greutățile, dificultățile și necazurile. Dacă nu suntem precauți, oricare dintre acești uzurpatori ne poate îneca roada, astfel ca viețile noastre să devină uscate, neproductive și sterpe.

Acesta este motivul pentru care îmbărbătarea este atât de critică; ne ajută să ne agățăm și să ne alipim de Domnul. De multe ori acesta este singurul lucru ce ne mai rămâne. Lumea din jurul nostru se destramă, prietenii ne-au dezamăgit și nu mai avem nimic de făcut decât să ne prindem mâinile strâns pe lângă Domnul.

Când Îl pierdem din vedere pe Domnul, descurajarea, îngrijorarea și teama încep să ne apuce inimile. Începem să ne întrebăm cum vom putea trece vreodată printr-o anumită problemă și alunecăm spre disperare pentru că nu putem vedea nici o cale de scăpare. Îl pierdem din ochi pe Domnul și în același timp măreția și puterea Lui.

Sfătuitorul te ajută să te întorci înapoi pe drumul cel bun, îți fixează ochii asupra Domnului, încă o dată ajutându-te să vezi lucrurile dintr-o perspectivă corectă. Când îți expui problema, îți torni sufletul, și vorbești despre provocările ce te copleșesc cu care te înfrunți, cel ce te îmbărbătează este capabil să-ți direcționeze atenția de la dificultățile tale la Domnul și la măreția, puterea, dragostea, grija și interesul Lui față de tine. El îți reamintește că Dumnezeu este pe tron.

Sunt atât de multe sfaturi adecvate. Vedeți dar de ce darul îmbărbătării este un dar ce are nevoie să fie practicat continuu.

Un Martor Puternic pentru Lume

Dacă ar fi mai mulți oameni cu darul îmbărbătării în ziua de azi, biserica ar umbla mai dreaptă decât o face și noi am avea o mai puternică mărturie înaintea lumii.

Avem nevoie de îndemnare. Avem nevoie să ni se readucă aminte. De aceea Petru a zis în cea de-a doua epistolă a sa: „Prieteni, vă scriu aceste lucruri,

nu pentru că nu le știți deja, ci pentru că le știți. Vreau să le păstrați vii în memoria voastră; cred că este lucrul cel mai precaut. În special vreau să o fac pentru că știu că nu va mai dura mult până voi părăsi cortul acesta. Vă scriu astfel ca după ce plec vă veți mai aminti de aceste adevăruri cruciale ale lui Dumnezeu” (vezi II Petru 1:12-15).

Dacă ai darul îmbărbătării, te îndemn să-l folosești. Poate că ești acea persoană care are o modalitate de a reîncărca întreaga turmă și de a o face gata să intre în luptă împotriva forțelor întunericului. Poate că poți stârni oamenii să acționeze.

Sau poate că ești genul de persoană care are îndemânarea de a-i ajuta pe oameni să se încreadă în Dumnezeu, să creadă în El pentru lucruri mai mărețe. De curând mă gândeam la cât de multe din cântările noastre sunt genul acesta de îmbărbătări. „Încrede-te și ascultă, căci nu este altă cale să fii bucuros în Isus, doar încrede-te și ascultă.” Cât de mare nevoie avem de asemenea îmbărbătare! Vorbim despre ea mai mult decât suficient; acum este timpul să o facem.

Îmbărbătarea este un dar glorios și minunat. Și este într-adevăr necesar ca trupul lui Cristos să fie echilibrat și să aibă toate părțile necesare, punând în practică lucrurile pe care le știm și le-am învățat. Cred că nu există îndoială că toți sfătuitoarii au fost mulțumiți cu o campanie publicitară acum câțiva ani care s-a bucurat de un succes enorm în afacerea vânzării de adidasii. Poate că nu le-a păsat prea tare de produsul lor, însă sunt sigur că s-au bucurat de mesaj. Era chiar în teritoriul lor, și este întotdeauna un îndemn potrivit:

Doar fă-o!

20. Păstrează-l Simplu

Cine dă, să dea cu inimă largă.

- Romani 12:8

Ori de câte ori întâlnesc pe cineva care spune: „Tot ce am îi aparține lui Dumnezeu,” mărturisesc că devin puțin sceptic. Sunt totdeauna bănuitor cu asemenea persoane. Am descoperit că de obicei ei folosesc asemenea exprimări ca pretext să nu dea nimic lui Dumnezeu. Poate că totul îi aparține lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu vede niciodată nimic.

De asemenea cunosc persoane care, fără nici o îndoială, au o natură darnică. Au o atitudine corectă față de lucrurile materiale; posesiunile nu sunt prea importante pentru ei. Dumnezeu i-a binecuvântat cu multe talente și resurse și ei sunt dornici să le folosească pentru Domnul. Ei se văd

pe ei înșiși drept administratori ai posesiunilor lui Dumnezeu și astfel sunt liberi și plăcuți în dărnicia lor.

Probabil că toți cunoaștem oameni pentru care expresia „Ți-ar da și cămășa de pe el.” Când ești acasă la ei, doar îți exprimi admirația pentru ceva ce au în casă și îl și găsești pe trepte la plecare împachetat și cu numele tău pe pachet. Ei au darul dărnicii.

Știam un prieten din Laguna Beach care într-adevăr avea darul dărnicii. Într-o noapte pe când mergea spre casă, un străin s-a apropiat de el și i-a pus o armă în coaste. „Dă-mi tot ce ai,” a zis el. Prietenul meu s-a scuzat și a zis: „Îmi pare rău. Am doar cinci dolari - ce-ați zice de un cec?” Ei, acesta este darul dărnicii.

Legea Dăruirii

Universul nostru operează atât sub legile fizice dar și cele spirituale. Așa cum gravitația este o lege fizică, tot așa și legea dăruirii este o lege spirituală. Isus a zis: „Dați, și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți da, cu aceeași vi se va măsura” (Luca 6:38). Pavel a zis-o astfel: „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera” (II Corinteni 9:6).

Această lege a dărnicii este demonstrată în agricultură. Dacă plantezi un câmp de porumb și ești cumpătat în plantarea lui - probabil o boabă de porumb la un metru în loc de 6 centimetri - vei culege o recoltă risipită. Dacă semeni puțin, vei secera puțin. Dar dacă semeni din belșug, de asemenea vei secera din belșug.

Aceasta este exact legea dăruirii a lui Dumnezeu. De multe ori este dificil de înțeles cum operează aceste legi spirituale. Și pentru că nu vedem cum ar putea funcționa, noi zicem: „Din moment ce nu putem înțelege cum funcționează, îmi voi păstra banii.”

Însă înțelegi cum funcționează electricitatea? Probabil că nu, însă pun pariu că nu-ți pasă atunci când o folosești. Nici legea gravitației nu o înțelegem. Știm că masa atrage, însă nu știm de ce atrage. Putem măsura forța de atracție și știm că cu cât este mai mare masa, cu atât atracția este mai mare - dar nu știm de ce. Și totuși recunoaștem gravitația drept lege a naturii și suntem foarte atenți să ținem seamă de ea. Nu sărim de pe clădiri de 12 etaje doar că nu înțelegem cum funcționează legea. Noi respectăm legea și ne comportăm ca atare.

Este același lucru și cu legile spirituale ale lui Dumnezeu. Ele lucrează în moduri pe care nu le putem înțelege, dar am fi înțelepți dacă le-am respecta. Acest lucru este adevărat cu legea dăruirii.

Isus a zis: „Dați, și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți da, cu aceeași vi se va măsura.” Dacă dai cu lingurița, vei primi cu lingurița. Dacă cu lopata și vei primi cu lopata. Dacă cu generozitatea și vei primi cu generozitate. Oricare ar fi măsura cu care dai, tot cu aceeași măsură îți va fi dat.

În Romani 11:35, Pavel întreabă: „Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Cu alte cuvinte: „Arată-mi un caz când un om l-a dat lui Dumnezeu și Dumnezeu nu i-a dat înapoi înmulțit.”

Oamenii mi-au spus: „Chuck, nu ne permitem să dăm zeciuiala.” Ei bine, eu nu-mi permit să nu dau zeciuiala. Nici nu visez să refuz ceva lui Dumnezeu din ce-mi spune că e al Lui.

Prin proorocul Maleahi, Dumnezeu întreabă: „Va înșela omul pe Dumnezeu?” Oamenii răspund: „Cu ce Te-am înșelat?” „Cu zeciuielile și darurile de mâncare.” Apoi Dumnezeu încurajează întreaga națiune să „aducă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă dar la încercare... și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:8-10).

Dacă-l dăm lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu și ce Dumnezeu cere, atunci Domnul ne promite că El va turna binecuvântări prea numeroase pentru a le ține. După cum ne zice și Maleahi, aceasta este o lege spirituală pe care o putem încerca. Încearc-o. Și când o vei face, vei descoperi că funcționează. Cu cât dai mai mult, cu atât mai mult îți va da Dumnezeu înapoi. Încearcă, îți va plăcea.

Cum Trebuie Să Dăm?

Biblia ne dă câteva îndrumări despre cum trebuie să dăm. Să luăm doar șapte din ele în considerație.

1. Dă cu simplitate.

Pavel a zis: „Cine dă, să dea cu simplitate” (Romani 12:8). Unii oameni fac dăruirea lor atât de complicată, încât este greu să o primești. Un individ din Houston, Texas, mi-a trimis de curând o scrisoare ce conținea două cecuri, unul semnat și celălalt, mai valoros, nesemnat. S-a formalizat în legătură cu un articol pe care îl scrisesem pentru o revistă creștină, și făcuse o listă de vreo zece întrebări pentru mine. A zis că dacă-i dau răspuns la acele întrebări spre satisfacția lui, va semna cecul mai valoros. I-am trimis înapoi ambele cecuri, și am inclus și răspunsul celor zece întrebări, împreună cu o înștiințare: „Sunt sigur că nu am răspuns întrebărilor spre satisfacția ta, pentru că nu-ți spun ceea ce vrei să auzi. Astfel că-ți poți păstra cecurile.” Acest om nu a vrut să dea cu simplitate; darurile lui au venit condiționate.

Acum vreo treizeci de ani o biserică din Huntington Beach începuse să crească. Se întâlneau într-o clădire foarte veche, vis-a-vis de departamentul de poliție. Biserica avea un pastor tânăr, excelent, agresiv și creștea împreună cu populația orașului.

Biserica nu avea parcare - era disponibilă doar parcare pe stradă - datorită faptului că era adăugată o clădire educațională ce lua fiecare centimetru din lotul central pe care-l avea. Însă biserica avea o opțiune de cam 15 acri, iar planul era să vândă clădirea din centru, să cumpere acest teren și să construiască o nouă clădire chiar în centrul zonei noi de dezvoltare. Totul era foarte emoționant.

Atunci, unul din presbiterii bisericii a vorbit. „Când familia mea a dat această proprietate bisericii, am avut clauză atașată ce stipula că dacă această proprietate va fi vreodată vândută, va reveni în familie,” a declarat el. „Astfel, dacă vinzi această proprietate, va deveni a familiei și nu vei putea folosi banii pentru a cumpăra o biserică nouă. Această biserică trebuie să stea aici unde este.” Iată un exemplu de a nu da cu simplitate, cu mână largă, ci a da condiționat.

Drept rezultat, prietenul meu pastorul s-a descurajat atât de tare, încât și-a dat demisia de la biserică. Din câte știu, acea biserică este încă pe acel teren mic, fără loc de parcare în centrul orașului Huntington Beach, și zbate. Ce tragedie. Să dai condiționat în cele din urmă a cauzat probleme majore pentru biserică.

Dacă dai, dă. Nu pune condiții pe dăruirea ta. Fă-o cu simplitate. Păstrează-o ca o acțiune simplă. Nu face dăruirea un proces complicat.

2. Dă fără să atragi atenția asupra ta.

Când dăm, nu trebuie să o facem ostentativ. Isus a zis că trebuie să fim atenți cum dăm, să nu atragem atenția la noi înșine. Dacă dai pentru a fi văzut de alții, deja ți-ai primit răsplata pe deplin; altceva nu mai primești. Dacă motivația ta este să faci oamenii să spună: „A, dar ce minunat este el! Ce generos este! Nu este minunat ce face el?” atunci aceasta este răsplata ta. Deja ai primit ce urma să primești. Isus a zis: „Când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni” (vezi Matei 6:1,2). Nu știu dacă fariseii chiar angajau trâmbițași să meargă înaintea lor când puneau banii în vistierie, dar știm că făceau mare caz. Dădeau cu mare spectacol pentru a impresiona oamenii.

Isus ne-a poruncit să nu le urmăm exemplul. El a zis: „Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:3,4).

3. Dă cu tragere de inimă.

Când copiii lui Israel se pregăteau de construirea cortului, Dumnezeu i-a dat lui Moise modelul tuturor lucrurilor ce urmau să fie create - articole din argint, aur, pietre prețioase și diferite tipuri de pânză. Acesta nu era cortul vreunui om sărac; cerea ce aveau oamenii mai bun. Domnul i-a zis lui Moise: „Vorbește copiilor lui Israel: Să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă” (Exodul 25:2).

Dumnezeu nu a vrut ca nimeni să nu dea dacă nu dădea cu toată inima. Dumnezeu nu vrea niciodată ca o persoană să se simtă forțată să-l dea Lui. Orice îi dai lui Dumnezeu, ar trebui să-l dai doar ceea ce poți fi dornic să-l dai, din toată inima ta.

Lucrul frumos despre această istorie din Exodul este că oamenii au avut o inimă pornită spre dărnicie, și au început să aducă aurul, argintul și bijuteriile lor pentru a clădi cortul. Femeile și-au dat până și oglinzile din alamă poleită pentru a le folosi în construcția unui altar de bronz! Acesta chiar a fost un sacrificiu.

În cele din urmă, cei care numărau și cântăreau toate darurile i-au vorbit lui Moise. „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor, pe care a poruncit Domnul să le facem,” au zis ei (Exodul 36:5). Astfel că Moise a dat o poruncă ce s-a proclamat în întreaga tabără: „Nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaș” (Exodul 36:6). Incredibil cum ar părea, au trebuit să-i țină pe oameni să nu mai aducă daruri. Nu numai că era suficient pentru construirea cortului, era de fapt prea mult! Aceasta se întâmplă când Dumnezeu mișcă în inimile poporului Lui să dăruiască.

4. Dă cu bucurie.

Pavel i-a instruit pe corinteni să nu dea cu părere de rău (II Corinteni 9:7). Pot cu siguranță înțelege acest îndemn. Știu cum m-aș simți dacă aș veni la tine acasă să împrumut o cană de zahăr iar mai târziu aș auzi de la toți prietenii mei cât de tare te-ai supărat că mi-ai dat-o. Cu toate că mi-ai zis că nu e nevoie să o dau înapoi, te plângi tuturor celor cu care te întâlnești că nu ți-am adus zahărul înapoi. Aș fi ispășit să iau un sac de zahăr, să-l răstorn în fața casei tale și să zic: „Ia-ți zahărul.”

Dacă nu ne place când oamenii ne dau în silă, gândiți-vă cum se simte Dumnezeu. Dacă ești zgârcit cu ceea ce-i vei da lui Dumnezeu, atunci mai bine păstrează-ți banii. Sunt sigur că Dumnezeu zice: „Păstrează-ți ce ai. Nu am nevoie.” Dumnezeu nu vrea dacă este în silă sau chiar din datorie. Pavel a zis: „Nu cu părere de rău sau cu silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu””. Îmi place cuvântul grec pe care-l folosește pentru „bucurie”. Este termenul hilaros, care a ajuns în limba engleză „ilar”. Acesta este modelul de dăruire pe care-l vrea Dumnezeu de la noi.

În Vechiul Testament ei numeau acest mod de dăruire „dar de bunăvoie” Domnului. Fiecare om dădea de bunăvoie. În același mod, Isus le-a zis

ucenicilor: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Pavel a zis: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui” (II Corinteni 9:7). Dă de bunăvoie suma la care te-ai decis. Niciodată să nu dai forțat sau constrâns pentru că vei fi predispus să pizmuiești ceea ce ai dat.

Isus a indicat că nu suma este importantă. Într-o zi El privea oamenii cum își puneau banii în vistieria templului. I-a văzut pe bogați făcând paradă cu toată pompa și punând un dar destul de mare. Dar când o văduvă și-a târșăit picioarele până acolo și a pus doi bănuți, Isus s-a întors spre ucenicii Săi și a zis: „Ați văzut? Ea a dat mai mult decât toți, pentru că ei au dat din prisosul lor. Această femeie a dat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese să trăiască” (vezi Marcu 12:41-44).

În ochii Domnului, nu era importantă suma, ci inima din spatele darului, și cât a costat să dai. Domnul pare că iubește dăruirea de sacrificiu. Totuși dacă o persoană are darul dărniceii, acea persoană nu-l privește ca un sacrificiu. Se gândește - îl voi da Domnului. Mi-ar fi plăcut să am mai mult să dau.

Așa cum planifici în inima ta, zice Biblia, așa să dai. Acest lucru este între tine și Dumnezeu, căci Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie.

5. Dă cinstit.

Nu pretinde că ai dat mai mult decât ai dat de fapt, căci Domnul nu apreciază acest lucru. Vă amintiți de istoria lui Anania și a Safirei din Faptele Apostolilor capitolul 5? Ei au încălcat acest principiu și au plătit cu viața pentru acest lucru. Lui Dumnezeu nu-i place când pretindem că dăm mai mult decât dăm de fapt. Nu trebuie să dai totul; Dumnezeu nu-ți cere asta. Însă El urăște ipocrizia - întreabă-i pe Anania și pe Safira.

6. Dă de bunăvoie.

Isus a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” Psalmistul a zis: „Atunci îți voi aduce jertfe de bunăvoie, voi lăuda Numele Tău, Doamne, căci este binevoitor” (Psalm 54:6).

Știați că verbul „a da” și celelalte forme derivate din el sunt folosite în Biblie de 1981 ori? Am putea deduce din aceasta că Dumnezeu are multe de spus despre dăruirea noastră, iar aceasta ar trebui să fie adevărată. Însă știați că majoritatea acestor referințe vorbesc nu de ce i-am dat noi lui Dumnezeu, ci de ce El ne-a dat nouă? Este adevărat, probabil într-o proporție de cinci la unu.

Exemplul nostru principal ar trebui să fie Însuși Isus. După cum a zis și Pavel: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (II Corinteni 8:9).

R.G. La Toumeau în mod sigur a urmat principiul Domnului. În anii `40 și `50, acest bărbat inteligent și inovativ s-a îmbogățit inventând și fabricând echipament mare de mutat pământul. Când și-a început afacerea, el a făcut o înțelegere cu Dumnezeu să dea zece la sută din tot profitul lui Domnului. Timpul a trecut și el a fost din ce în ce mai binecuvântat, astfel că el a făcut o nouă înțelegere cu Dumnezeu, să dea douăzeci la sută din profit. Pe măsură ce afacerea continua să crească, el a ridicat dăruirea lui la treizeci, patruzeci, apoi cincizeci, șaiszeci până când la vremea când a plecat să fie cu Domnul, el dădea nouăzeci la sută lucrării Domnului din întreaga lume. Nouăzeci la sută. Dumnezeu l-a binecuvântat atât încât cele zece procente pe care le păstra pentru el însuși erau mai mult decât îndeajuns ca să trăiască. El a învățat că Dumnezeu nu poate fi întrecut în dărnicie.

Noi îi dăm lui Dumnezeu din resursele noastre, însă în realitate noi îi dăm înapoi lui Dumnezeu ce este deja al Lui. Ce am în afară de ce mi-a fost dat de Dumnezeu? Deci dacă Dumnezeu mi l-a dat, de fapt îi aparține Lui. Așadar, dacă Îi dau înapoi, eu dau doar ce este deja al Lui.

Propria-mi atitudine în ceea ce privește dăruirea s-a schimbat de-a lungul anilor. Înainte era: Câți din banii mei pot să-mi permit să-i dau lui Dumnezeu luna aceasta? Acum atitudinea mea este: câți din banii lui Dumnezeu îndrăznesc eu să cheltuiesc pe mine luna aceasta? Toți banii „mei” sunt ai lui Dumnezeu; eu doar Îi dau înapoi ce este al Lui. El m-a făcut administrator peste bunurile lui pentru o perioadă scurtă. Vreau să dau o bună socoteală a responsabilității mele în felul în care am cheltuit ceea ce El mi-a pus în mâini.

7. Dați din dragoste.

Indiferent dacă Îi dăm lui Dumnezeu sau cuiva aflat în nevoie, dăruirea noastră trebuie să fie motivată de iubire. Pavel a zis: “Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (I Corinteni 13:3). Dacă vând tot ce am și-l dau săracilor, și totuși fac asta cu resentiment și nu din dragoste - probabil că motivul meu este să fiu văzut de oameni sau să fiu recunoscut ca filantrop. Iar acest lucru nu-mi folosește la nimic. Dar dacă dau din dragoste, îmi folosește mai mult decât îmi pot imagina.

Dând Altora

Darul dăruirii este probabil exercitat mai mult în ceea ce le dăm altora decât în ce-l dăm lui Dumnezeu. Iar ce este interesant este că atunci când dăm celor mai puțin norocoși, Dumnezeu consideră acest lucru un dar pentru El. “Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40). Proverbe 19:17 spune: “Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul”. Dacă dai numai o cană de apă rece unuia dintre acești micuți, Isus spune că nu-ți vei pierde răsplata (vezi Matei 10:41,42).

Ni se poruncește să dăm săracilor. În Deuteronom 15: 7,8, Dumnezeu a zis: Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit. Ci să-ți deschizi mâna, și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui.”

Dumnezeu ne-a binecuvântat atât de mult și noi îi mulțumim pentru acest lucru. Dar trebuie să fim atenți să nu ne împietrim inimile față de cei ce sunt în nevoie. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea o inimă generoasă, ca să putem primi darul dărnicie. Generozitatea noastră trebuie să meargă mai presus de lucrurile materiale, pentru a include timpul și energia și chiar pe noi înșine. Suntem chemați să facem orice putem pentru a-i întări pe cei slabi și de a-i ajuta pe cei în nevoie. Astfel putem aduce glorie lui Dumnezeu, cinstindu-L și slăvindu-L prin faptul că suntem un canal al resurselor cerurilor pentru cei în nevoi.

Dumnezeu promite că te va binecuvânta dacă vei face astfel. Întregul text din proverbe 19:17 spune: “Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.” Ai vrea să-l împrumuți niște bani lui Dumnezeu? El dă înapoi cu dobândă! Dumnezeu zice: “Fă tu asta pentru mine, iar Eu voi face ceva incredibil pentru tine. Îți voi da banii înapoi.” De ce nu încerci? Împrumută-L pe Dumnezeu și vei vedea ce-ți va da înapoi.

Ce Trebuie Să Dăm?

1. Dă-te pe tine însuși.

Când Pavel le-a scris corintenilor despre cât de liberi erau macedonienii în darul lor pentru săracii din Ierusalim, el a zis: “s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu” (II Corinteni 8:5). Aceasta este într-adevăr ce vrea Dumnezeu - El vrea să i te dai Lui. Dumnezeu te vrea mai mult decât vrea banii sau posesiunile tale.

Dumnezeu nu este falit. El nu are nevoie de banii tăi. Dumnezeu a zis: “Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor... Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea” (Psalm 50:10,12). Dumnezeu ne spune: “Ce te face să crezi că aș veni la tine pentru daruri? Eu am creat tot ce există, și totul îmi aparține. Dacă aș vrea o friptură, am toate vitele la dispoziție. De ce să-ți cer ție ajutorul?”

Noi avem nevoie de ajutorul și sprijinul Lui. El nu are nevoie de al nostru. El te vrea pe tine mai mult decât îți vrea banii sau posesiunile.

2. Dă-ți talentele și timpul.

Când vorbim despre dăruire, de prea multe ori ne gândim numai la bani. În mod sigur acesta este ultimul lucru pe care-l vrea Dumnezeu de la noi. Din păcate, de multe ori când ne dăm banii Domnului, ne gândim că ne-am îndeplinit obligația. “Dar nu am pus cincispe dolari la ofertă duminica trecută? Ce mai vrea Dumnezeu?” El te vrea pe tine și vrea timpul tău.

Te-ai gândit vreodată să dai din timpul tău lui Dumnezeu? Poate că Dumnezeu ți-a dat un talent, o capacitate sau o abilitate pe care o poate folosi. De fapt, sunt sigur că El ți-a dat. Indiferent ce talent sau capacitate ai poate fi folosită de Dumnezeu. Așa că dă-I lui Dumnezeu timpul tău, energia ta și folosirea talentelor pe care ți le-a împrumutat.

3. Dă mulțumirile și laudele tale.

Cartea Evrei vorbește despre a-i aduce lui Dumnezeu “o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”. Dă-i lui Dumnezeu lauda și mulțumirea și închinarea datorită Numelui Lui.

De trei ori în Biblie ni se spune să-i “dăm lui Dumnezeu slava datorită Numelui Său.” De șase ori Scriptura ne spune “să aducem mulțumire lui Dumnezeu, căci El este bun, iar mila Lui nu se sfârșește niciodată.” Eu cred Cuvântul lui Dumnezeu chiar dacă ne spune ceva doar o singură dată. Dar dacă ne spune același lucru de două ori, atunci trebuie să fim atenți. Însă dacă Dumnezeu ne spune același lucru de nouă ori, chiar trebuie să fim extraordinar de atenți.

I-ai mulțumit lui Dumnezeu azi? I-ai dat Lui slavă săptămâna aceasta? O, de-ar curge de pe buzele noastre mulțumiri continue și adresa lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui!

Numele lui Dumnezeu este Yahwe, și ni se spune că numele lui Yahwe este un turn puternic unde se duc neprihăniții și stau la adăpost (Proverbe 18:10). Deci să-I dăm Domnului slava pe care o merită Numele Lui. Numele Lui înseamnă “cel ce devine”, iar Dumnezeu este expert în a deveni pentru tine orice ai tu nevoie. De aceea ni se și spune să-i dăm lui Dumnezeu slava Numelui Lui!

Darul care Crește

Ca și credincioși, avem doar o intrare de putere, Duhul Sfânt. Totuși, această putere are mai multe ieșiri, iar una din ele este dăruirea. Darul dărniciilor se dezvoltă și crește. Cu cât dai mai mult, cu atât Dumnezeu îți dă mai mult să dai. Te vei descoperi că devii un canal prin care El începe să toarne în tine resursele Sale. Când vede că acest canal este deschis, El începe să toarne în tine ca din tine să poată curge și în alții. Așa cum i-a zis prorocul împăratului Asa: “Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui” (II Cronici 16:9).

Știi că Dumnezeu se uită după oameni care să facă voia Lui, pe care El să-i poată face canale prin care să-și toarne Duhul Lui, puterea, dragostea și resursele Lui? Adevărata bogăție este măsurată nu prin ce păstrăm, ci prin ce dăm. Isus a zis: “Este mai fericit să dai decât să primești” (Faptele Apostolilor 20:35).

Dacă Dumnezeu ți-a dat darul dărniceiei, exercită-l cu simplitate. Fii acel instrument și acel canal prin care Dumnezeu își poate turna resursele Sale pentru a împlini nevoile altora. Vei fi mult mai binecuvântat decât îți poți imagina. Este într-adevăr o mai mare binecuvântare să dai decât să primești.

21. O Responsabilitate Copleșitoare

Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă.

- Romani 12:8

Dumnezeu a rânduit în biserică ... [pe cei cu darul] cârmuirilor.

- I Corinteni 12:28

Ca o societate să existe trebuie să fie reguli și oameni care să stabilească și să întărească aceste reguli. O societate fără reguli degenerază rapid într-o stare de anarhie și haos. Oamenii încep să trăiască ca sălbatici, fiecare pentru el, făcând orice i se pare lui drept.

Datorită acestui lucru există guvernele. Scopul guvernului este să asigure liniștea și să stabilească și întărească legi ce vor garanta bunăstarea tuturor membrilor societății. Guvernele bune caută să elimine răul și să păstreze ce este bun. Omul a încercat multe forme de guvernare de-a lungul istoriei pentru a îndeplini aceste scopuri.

Unele din formele timpurii de guvernare erau sistemele feudale, în care conducători rivali domneau peste sate sau orașe. Acestea, treptat-treptat, s-au transformat în monarhii, în care regii și reginele domneau peste mai mult pământ și în cele din urmă, domneau asupra mai multor națiuni.

Statele Unite au fost formate ca republică constituțională cu o formă de guvernământ reprezentativ. Cetățenii aleg reprezentanții să creeze legile după care va fi guvernată națiunea.

Chiar în ziua de azi sunt forme de guvernare totalitare unde oamenii sunt conduși de dictatori. Cetățenii nu au nici un cuvânt de spus cu privire la

cine-i va reprezenta. Ei au alegeri, însă câștigătorii deja au fost aleși. Nu există alegeri reale.

Toate aceste forme de guvernământ - precum și toate celelalte create de om - au fost fără succes. Omenirea s-a dovedit incapabilă de a-și governa populația fără greșeli sau corupția să nu distrugă orice formă de guvernare pe care a creat-o. Omul este incapabil de a conduce cu dreptate.

Dumnezeu este singurul care poate conduce omul în perfectă dreptate.

Guvernământul în Vechiul Testament

Prima menționare a guvernământului în Biblie se găsește în proorocul Isaia: "Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domni va fi pe umărul Lui; îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor" (Isaia 9:6,7).

Textul din Isaia ne ajută să recunoaștem că în ordinea adevărată a lui Dumnezeu, cea mai bună și înaltă formă de guvernare este o teocrație (o monarhie divină). Când Isus va veni să stabilească guvernul lui Dumnezeu pe pământ, El va sosi ca Rege al regilor și Domn al domnilor.

De fapt, singura formă de guvernare pe care a aprobat-o și a stabilit-o Dumnezeu a fost teocrația. Numele Israel înseamnă „guvernate de Dumnezeu”. Israel a fost o teocrație; Dumnezeu conducea națiunea.

De la începuturi exista conștiința națională că Dumnezeu conducea și domnea peste poporul lui Israel. Cortul - locul întâlnirii cu Dumnezeu - era întotdeauna așezat în centrul taberei. Toți din tabără își așezau corturile în așa fel încât să se uite spre cortul întâlnirii. Când cineva ieșea din cortul său, vedea cortul lui Dumnezeu. În timpul zilei, israeliții vedeau un nor asupra cortului, iar noaptea vedeau un stâlp de foc. Toate aceste lucruri îi făceau conștienți de faptul că erau conduși de Dumnezeu ca și popor al Său.

Cu toate că Dumnezeu conducea, El l-a făcut pe Moise primul lider uman al poporului. Moise era instrumentul lui Dumnezeu pentru a îndeplini scopul Său în viețile israeliților. Ori de câte ori se isca vreo problemă ce avea nevoie de o decizie, Moise îl întreba pe Domnul, iar Dumnezeu îi vorbea, îi dădea direcționare și călăuzire și legile necesare pentru a governa viața socială a națiunii.

Sub Moise erau numiți șaptezeci de bătrâni pentru a acționa ca ajutoare. Poporul își aducea problemele la acești bătrâni, care luau decizii potrivit legii Domnului. Dacă o problemă era prea dificilă pentru ei, atunci o aduceau înaintea lui Moise, care se ducea la Dumnezeu pentru a afla răspunsul divin.

Sub Moise era de asemenea Aaron, marele preot și lider al poporului în lucrurile duhovnicești. Sub Aaron erau diferite ordine ale preoțimii, oameni ce duceau sarcinile cortului sau care conduceau serviciul în cort.

De-a lungul perioadei antice a Israelului, a domnit o ordine guvernamentală stabilită divină. Preoții erau sub conducerea lui Aaron, Aaron și cei șaptezeci de judecători erau sub Moise, Moise era sub Dumnezeu. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al ordinii, al guvernării. El stabilește ordinea în univers și în poporul Lui.

Guvernământul în Noul Testament

Dumnezeu a stabilit ordinea și în biserică. Pavel spune că unul din darurile Duhului este darul cârmuirii (Romani 12:8); I Corinteni 12:28). Oamenii sunt dăruți cu capacitatea de a conduce în trupul lui Cristos prin chemarea, puterea și călăuzirea Duhului Sfânt.

În vârful ierarhiei bisericii se află Isus Cristos. El este capul trupului, autoritatea supremă asupra bisericii. Din multitudinea de ucenici care L-au urmat pe Isus, El a ales doisprezece pe care i-a numit apostoli. Aceștia erau oamenii care au devenit primii lideri ai bisericii. Acest lucru explică de ce ni se spune în I Corinteni 12 că Domnul a pus în biserică mai întâi pe apostoli.

Apostolii au numit episcopi pentru a se ocupa de bunăstarea spirituală a bisericii. Episcopii trebuie să se dovedească apți pentru a conduce în biserică fiind capabili de a-și controla propriile case. „Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” a întrebat Pavel în I Timotei 3:5. În cele din urmă, sub episcopi erau diaconii, care se ocupau de resursele materiale ale bisericii.

În acest mod, Dumnezeu a stabilit în biserică cine erau cei ce puteau conduce. Acești lideri trebuie să-și exercite conducerea oamenilor în problemele Duhului.

Conducerea Este un Dar

Dumnezeu a dăruit anumiți oameni cu darul cârmuirii. Deseori spunem că o anume persoană „este un lider dăruit”. El are a avea acea personalitate și acea purtare ce atrage oamenii la conducerea lui.

Întotdeauna există o mare nevoie pentru o bună conducere. Când Moise a realizat că va ieși din scenă, el s-a rugat ca Dumnezeu să trimită un om peste popor care-i va putea păstori bine. Dumnezeu a răspuns că deja alesese: Iosua, un om în care locuia Duhul lui Dumnezeu (vezi Numeri 27:15-23). Cu toate că Moise a murit, domnia lui Dumnezeu a continuat.

Națiunea nu s-a micșorat, căci următorul lider era umplut de Duhul și a continuat să conducă sub călăuzirea și direcționarea lui Dumnezeu.

Aceasta este prima calificare pentru conducere din toate perioadele: un om care are Duhul, care este guvernat și condus de Duhul. Nimic nu poate substitui vreodată acest lucru, iar lipsa lui este întotdeauna devastatoare.

Isaia ne spune: „Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire, și pe cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți” (Isaia 9:16). Aceasta este trista consecință a unei conduceri sărace - oamenii sunt pierduți. Isus a zis: „Când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă” (Matei 15:14); în timp ce Proverbe 29:2 zice: „Când se înmulțesc cei buni, poporul se bucură, dar când stăpânește cel rău, poporul geme.”

Este un lucru glorios când cei chemați de Dumnezeu să conducă poporul lui Dumnezeu o fac prin înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Sub conducerea lor duhovnicească crește o legătură minunată de dragoste și slujbă unul față de altul și supunere unul altuia prin harul lui Isus Cristos.

Însușirile pentru Conducere

Cine se califică să fie lider în biserică? Pavel a scris în I Timotei 3:1-4,6,7:

„Adevărat este cuvântul acesta: Dacă cineva râvnește să fie episcop, dorește un lucru bun. Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa, să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința... Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului.”

Cum Pavel face o listă a acestor însușiri, se pare că elimină mai pe toți, de la chiar prima cerință: „fără prihană”.

Este interesant cum anumiți oameni vor sări la oricare una din aceste însușiri și o vor sublinia mai mult decât celelalte. „Îmi pare rău, dar mi se pare că această persoană este descalificată căci nu m-a invitat niciodată acasă la el. Nu este primitor de oaspeți.” Nu așa trebuie tratat acest pasaj. Poți ajunge în fel de fel de probleme în acest mod. De exemplu, Pavel zice că un episcop nu trebuie să fie doritor de câștig mârșav. Te-ai uitat vreodată la mașina sport a vecinului și ți-ai dorit să fi fost a ta? Asta înseamnă să fii doritor. Te-ai descalifica datorită acestui lucru? Mă îndoiesc.

Lista lui Pavel nu este o sită legalistică prin care putem strecura toți păcătoșii. Dacă ar fi fost așa, nici unul dintre noi nu ar fi reușit să trecă, iar biserica nu ar avea nici un lider. Ci, ea dă o imagine generală a omului

pe care Dumnezeu îl cheamă la conducere; nu un om perfect, ci un om care este devotat Domnului și care crește în har prin puterea Duhului Sfânt. Pavel nu caută perfecțiunea; el caută maturitatea.

Cum Trebuie să Conducem?

Biblia dă câteva reguli celor care vor conduce sau care vor avea un rol în guvernare.

1. Condu în frică de Dumnezeu.

Când împăratul David stătea să moară, ultimele lui cuvinte au inclus această poruncă cheie: „Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu” (II Samuel 23:3). Nici un om ce trăiește fără frică de Dumnezeu nu are nici un drept să domnească peste alții. El nu este calificat. Garantez că orice om care nu are frică de Dumnezeu va fi un domnitor corupt: va fi depravat și necinstit. Nici un om nu poate domni peste alții decât dacă este conștient că el însuși este condus. Nici un om nu poate conduce dacă el însuși nu este condus.

Nebucadnețar, marele împărat din imperiul antic babilonian, a fost recunoscut de Dumnezeu drept unul dintre cei mai mari lideri din istoria umană. Visând o statuie în Daniel 2, Dumnezeu îl identifică pe Nebucadnețar drept capul de aur, superior tuturor celorlalți împărați.

Însă, datorită măreției lui, Nebucadnețar nu a ținut seama de Dumnezeu. El a crezut că el era la vârf, el era autoritatea supremă. El condamna pe oricine dorea și ridica pe oricine dorea. Nu era îngăduit să ajungi la o putere mai mare; ce zicea Nebucadnețar, așa se făcea. El a devenit mândru ... iar Dumnezeu l-a smerit. Dumnezeu a îngăduit ca el să sufere până când șapte vremi de nebie au trecut ca lumea să știe că Cel Preaînalt domnește în împărăția oamenilor și că El dă oricui dorește, chiar și celor mai mici dintre oameni.

Biblia stabilește multe autorități și scări ierarhice, însă întotdeauna la vârf se află Dumnezeu. Dacă un om nu este conștient că este condus de Dumnezeu și este responsabil înaintea lui Dumnezeu, și va trebui să ajungă înaintea lui Dumnezeu, acel om este descalificat din funcția de autoritate. Dacă totuși îi este dată autoritatea, el va profita de ea. Și curând va perverti această autoritate spre beneficiul lui și va deveni un tiran.

Nici un om nu poate conduce el însuși, el trebuie să fie conștient că este responsabil înaintea Celui care este mai presus decât el, și că într-o bună zi îi va da socoteală Lui.

2. Condu cu hărnicie.

Proverbe 12:24 zice: „Mâna celor harnici va stăpâni.” Cred că acesta este versetul care l-a determinat pe Pavel să scrie în Romani 12:8: „Cine

cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă.” Pavel le spune celor care au darul cârmurii că trebuie să o facă cu râvnă.

Cârmuitorii trebuie să fie sârguincioși în a se proteja împotriva căderii în capcanele puterii. Ei trebuie să fie atenți să nu-și folosească funcția pentru câștigul personal. Prea des vedem asemenea corupție a puterii printre cei aflați la putere.

Aceasta a fost și problema lui Saul în Vechiul Testament. El a căzut cursa ce înghite așa de mulți conducători, gândind că el era autoritatea supremă, și că el avea ultimul cuvânt. El a uitat că el însuși era condus de Dumnezeu.

Dacă ți-a fost dată cârmuirea, este important să-ți amintești că într-o zi vei sta înaintea Judecătorului universului și vei da socoteală de ce ai făcut. Credințioșia ta în conducere acum va determina ce fel de autoritate vei avea în împărăția viitoare. Isus a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată avuția sa” (Luca 12:42-44).

Scriptura ne promite că vom locui și vom domni împreună cu Isus Cristos peste întreg pământul. Într-o zi ni se va da privilegiul de a domni cu El când împărăția lui Dumnezeu va veni pe acest pământ, și voia lui Dumnezeu se face în sfârșit pe această planetă. Măsura autorității noastre în împărăția viitoare va depinde de cât de sârguincioși exercităm noi conducerea peste acele lucruri pe care Dumnezeu ni le dă în conducerea noastră aici.

Dumnezeu l-a luat pe David de la păstoria oilor - cea mai joasă slujbă pe care o poate avea cineva - și l-a făcut împărat peste Israel. La un moment dat, Saul, predecesorul lui David, și-a dat seama de propriile-și începuturi umile. Însă în cele din urmă el a dezvoltat o părere superioară despre el, răsculându-se împotriva autorității lui Dumnezeu, și a fost detronat..

Dacă Dumnezeu ți-a dat o poziție de conducere, caută ajutorul Duhului Sfânt. Nu abuza de poziția ta. Condu cu râvnă, știind că dai socoteală lui Dumnezeu despre modul în care-ți exerciți puterea pe care El ți-a dat-o în mână.

3. Proclamă Cuvântul lui Dumnezeu.

Evrei 13:7 spune că liderii trebuie să le vorbească oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu; iar Pavel i-a spus lui Timotei doar să „Propovăduiască cuvântul!” (II Timotei 4:2). Cârmuitorii sunt responsabili pentru bunăstarea spirituală a oamenilor din grija lor, iar cea mai bună modalitate de a asigura o turmă sănătoasă este să le propovăduiești Cuvântul lui Dumnezeu.

Când cârmuitorii fac bine acest lucru, atunci oamenii se supun autorității Cuvântului și liderii pot „priveghea asupra sufletelor voastre, ca unii care au

să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face acest lucru cu bucurie, nu suspinând” (Evrei 13:17).

O Responsabilitate Copleșitoare

Este o responsabilitate copleșitoare să-L reprezinți pe Dumnezeu în fața oamenilor. Dacă ai un rol de conducere, trebuie să conduci cu frică de Dumnezeu, asigurându-te că nu-L reprezinți greșit pe Dumnezeu oamenilor. Lui Dumnezeu nu-i place să fie reprezentat greșit, cum nici ție nu-ți place. Acesta a fost păcatul care nu l-a lăsat pe Moise să intre în țara promisă. La apele de la Meriba poporul se plângea: „Moise, murim de sete. Ne pare rău că am plecat din Egipt. Stăm în pustiu de 40 de ani și tot nu ne-ai dus în țara promisă. Am fost nebuni că am ascultat de tine.” Erau gata să-l omoare cu pietre pe Moise.

Moise a plecat de lângă ei și s-a dus înaintea Domnului, supărat și mâniat datorită felului în care-l tratau oamenii. Dumnezeu a zis: „Moise, du-te și vorbește-i pietrei și apa va țâșni din ea.” Moise s-a alăturat iar poporului și a zis: „Răzvrătiților! Cât mai trebuie să vă mai suport? Trebuie să lovesc iar piatra ca să va dau apă?” Și a lovit stânca cu toiagul.

Dumnezeu este atât de plin de har, atât de iubitor, și atât de bun, încât apa a țâșnit oricum, iar oamenii au băut și s-au îmborsărit. Însă Dumnezeu a zis: „Moise, vino aici, fiule.”

„Da, Doamne?”

„Ce ți-am zis să faci?”

„Ai zis să vorbesc stâncii.”

„Și atunci, de ce ai lovit stânca? Moise, tu nu M-ai reprezentat înaintea oamenilor. M-ai reprezentat într-un mod greșit. I-ai făcut să creadă că sunt mâniat pe ei. Ei cred că sunt supărat pe ei. Astfel Moise, pentru că ai eșuat să Mă reprezinți, nu-ți voi îngădui să intri în țara promisă.”

„Cum? Dar, Doamne, stai puțin! Timp de patruzeci de ani i-am tot suportat pe oamenii ăștia, în speranța că...”

„Nu-mi mai vorbi despre acest lucru, Moise. Acest subiect s-a încheiat. Pentru că ai eșuat în a Mă reprezenta înaintea oamenilor la apele de la Meriba, nu vei intra în țara promisă.”

Atât de importat este să-l reprezentăm pe Dumnezeu cu adevărat.

Mă întreb cât de des când ne confruntăm cu frustrări personale în lucrare - biserica nu crește atât de repede pe cât ar trebui, sau sunt certuri în congregație, sau alte probleme - și suntem supărați încât predicăm cu gura

încleștată. Oamenii ne aud și cred: Oh, Dumnezeu e chiar supărat pe noi azi! Și astfel nu-l reprezentăm într-un mod adecvat pe Dumnezeu.

Mă întreb dacă Dumnezeu nu se supără pe noi, măcar puțin. Mă întreb dacă El nu zice: „Stai puțin! Eu nu sunt supărat pe ei! Îi iubesc. Tu ești cel ce mă reprezintă, însă din lucrurile pe care le-ai spus și felul în care le-ai spus, acum ei cred că sunt mâniat pe ei și sunt gata să-i arunc de la Mine. M-ai reprezentat într-un mod greșit și nu-Mi place.”

Când luam parte la o conferință pentru păstori în Germania, o fată în mod clar agitată, m-a abordat să vorbească. Mergea la o biserică ce susținea ceea ce este numită în mod comun, o doctrină de păstorie. Membrii unei asemenea biserici nu pot lua nici o decizie proprie, ci li se cere să vorbească cu „păstorul” bisericii cu privință la orice decizie. Nimănui nu îi este îngăduit să cumpere o mașină sau îmbrăcăminte sau chiar o pereche de pantofi dacă păstorul nu îi dă permisiunea să facă așa ceva. Membrii trebuie să meargă la pastor, care îi va călăuzi în căile și lucrurile Domnului.

Această doctrină se bazează pe o folosire greșită a versetului din Evrei 13:17 care zice: „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos.”

Această fată era ținută în robie. Liderii bisericii ei spuneau: „Dacă nu ascuți de biserică noastră, nu ascuți de Dumnezeu și vei ajunge în iad. Și dacă te duci la altă biserică, vei ajunge în iad, pentru că te răzvrățești autorității lui Dumnezeu.” Această biată fată era disperată. Mergea la o altă biserică pe ascuns și-i era teamă că păstorul ei va afla și o va consemna în iad imediat. Era tragic.

I-am arătat din Scriptură unde Isus a insistat că cei ce erau chemați să fie lideri trebuiau să fie slujitorii tuturor. Nu trebuie să-i ținem pe oameni în robie amenințându-i cu iadul. Nu acesta este Domnul nostru și acest lucru nu-L reprezintă cine este El cu adevărat.

O, cât de atenți trebuie să fim în conducerea noastră pentru că noi îl reprezentăm pe Dumnezeu oamenilor ca și lideri. Trebuie să fim atenți să nu-l reprezentăm în mod greșit.

Fiecare Are Un Domeniu

Poate că nu ești pastorul unei biserici sau episcopul unei congregații, însă, într-un fel sau altul, și tu ești un lider. Noi toți avem un domeniu de influență. Indiferent cine ești, Dumnezeu te-a pus într-o poziție de autoritate asupra altora. Tu ești călăuză lor, direcționându-le activitățile, spunându-le când pot pleca, când pot sta, ce pot face, ce nu pot face. Exercițând această dominare, este important să realizezi că și tu ești

dominat. Avem nevoie de acel fel de lideri care îi face pe oameni să realizeze că Dumnezeu este liderul suprem.

Isus Cristos este capul trupului. El este autoritatea supremă, și toate deciziile noastre trebuie cedate Lui. Isus este Domn peste biserica Lui, iar noi suntem aici doar pentru a implementa dorințele Lui. Noi nu suntem aici pentru a conduce; nu suntem aici nici măcar pentru a lua decizii. Noi suntem aici pentru a afla deciziile Lui și pentru a implementa dorințele Lui.

Singurii care pot face acest lucru cu credincioșie sunt cei ce sunt umpluți de Duhul, care au darul cârmuirii. Și, după cum asemenea lideri îl caută pe Dumnezeu prin rugăciune pentru călăuzirea Lui, voia Lui și scopul Lui pentru biserică, noi toți vom fi binecuvântați.

22. Un Ajutor Gata în Timp de Nevoie

... cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.

- Romani 12:8

Pe măsură ce avansarea în tehnologie ne dă posibilitatea de a crea telescoape din ce în ce mai puternice, la fiecare câțiva ani astronomii revizuiesc estimările lor cu privire la dimensiunea universului. Ei ne spun că universul nostru crește, că galaxiile cele mai îndepărtate de noi se retrag cu viteze incredibile.

Când am intrat la liceu am fost învățați că universul era de 4 miliarde ani lumină în diametru. Când am terminat facultatea, spuneau că universul era de cam 8 miliarde ani lumină. În ziua de azi ei spun că universul este undeva între 12 și 18 miliarde ani lumină în diametru. Deci, se extinde foarte repede.

Cineva m-a întrebat odată: „Te supără când ei anunță aceste noi estimări ale dimensiunii universului?”

„Nicidecum,” am răspuns eu. „De fapt, mă încântă. Dumnezeu a spus în Psalmul 103:11: „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El.” El nu a spus cât de sus au fost cerurile, ci cât de sus sunt, bunătatea Lui e atât de mare pentru cei ce se tem de El. Din moment ce universul se extinde, acest lucru înseamnă că și bunătatea Lui crește mereu! Universul ce se mărește nu mă supără; mă face să-mi dau seama că bunătatea lui Dumnezeu este cu atât mai mare!”

Un Dumnezeu Milos

Mila este o calitate divină, ce izvorăște din chiar caracterul și natura lui Dumnezeu. Este o atitudine ce se dezvoltă din compasiune, din ajutorarea cuiva aflat în nevoie, și este caracterizat de bunătate și blândețe.

Mila contrastează cu dreptatea. De multe ori zicem despre o persoană: „A primit ce-a meritat.” Acesta este dreptatea. Însă neprimirea a ceea ce meriți este mila. Noi toți merităm dreptate, însă Dumnezeu ne dă milostenie. Pentru că Dumnezeu este sursa milosteniei și a alinării, milosteniile lui Dumnezeu sunt un subiect comun în Biblie.

Prima menționare a milei în Scriptură vine într-un pasaj ce descrie cum Domnul a distrus cetățile Sodoma și Gomora. Când îngerul Domnului a venit să-i ia pe Lot și familia lui din cetățile nelegiuite, îngerul a zis: „Grăbește-te căci nu putem distruge cetățile acestea până când nu ieși de aici.” Lot a răspuns: „Iată că am căpătat trecere înaintea Ta, și ai arătat mare îndurare față de mine, păstrându-mi viața” (Geneza 19:19).

Lot a realizat că ar fi putut fi una din victimele distruse foarte ușor din cele două orașe nelegiuite. El și-a dat seama că a fost doar îndurarea lui Dumnezeu care l-a despărțit de cei ce au murit.

Și Iacov a realizat cât de nevrednic era el de îndurarea lui Dumnezeu. El al zis: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credințioșia, pe care ai arătat-o față de robul Tău” (Geneza 32:10). Avea dreptate. El era un conspirator. Numele lui înseamnă „apucător de călcâi”, unul care profită de altcineva prin mijloace prefăcute. Iacov a înșelat și a conspirat întreaga lui viață, și totuși Dumnezeu și-a arătat îndurarea față de el și l-a făcut strămoș al Domnului Isus.

Uitându-ne la propriile noastre vieți și văzând ce a făcut Dumnezeu pentru noi, realizăm faptul că nici noi nu merităm îndurările Lui. Într-adevăr Domnul a fost bun și plin de îndurare față de noi. Bindecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a acordat nu sunt rezultatul meritului nostru, ci ele au venit datorită milei Lui.

Multe pasaje din Scriptură descriu îndurările lui Dumnezeu. II Corinteni 1:3 spune: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri.” Daniel 9:9 spune: „La Domnul Dumnezeul nostru, însă, este îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!” Ieremia a scris: „Bunătațile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt” (Plângerile lui Ieremia 3:22). Psalmul 116:5 ne spune: „Domnul este milostiv și drept, și Dumnezeul nostru este plin de îndurare.” Moise a insistat: „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea” (Numeri 14:18). Deuteronom 4:31 spune: „Căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu plin de îndurare care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi.” Neemia 9:31 ne spune: „Dar, în marea Ta îndurare, nu i-ai nimicit și nu i-ai părăsit, căci Tu ești un Dumnezeu milostiv și îndurător.” Mica rezumă toate aceste idei când spune că lui Dumnezeu „îi place îndurarea” (Mica 7:18).

Lui Dumnezeu îi place îndurarea! Nu cred că vei înțelege acest lucru până nu ești bunic. Of, cât de mult îmi place să mijlocesc pentru nepoții mei. Când nu se au prea bine cu părinții lor, eu întreb: „Pot să-i iau pe afară, la o plimbare?” și astfel îi scap de bătaie. Îmi place îndurarea; este glorios.

Dumnezeu nu este numai plin de compasiune și îndelung răbdător, însă mila Lui durează o veșnicie! De vreo 41 de ori Biblia declară că îndurarea Domnului durează veșnic. Psalmul 100:5 este tipic pentru acest lucru: „Căci Domnul e bun, bunătatea lui ține în veci.”

Atât de mulți oameni nu cred acest lucru. Ei nu-L văd pe Dumnezeu îndurător. Opiniile lor au fost formate în mare parte de minciunile lui Satan și ei au un concept extrem de greșit despre Dumnezeu.

Pentru mulți ani am crezut că Dumnezeu era supărat pe mine mai tot timpul. Știam ce vroia Dumnezeu de la mine; știam că vroia perfecțiunea. Dar, din moment ce nu eram perfect, îmi imaginam că Dumnezeu era în mod constant supărat pe mine. Nu puneam la întrebare nici o problemă ce mi se întâmpla, căci credeam că era judecata lui Dumnezeu și o meritam. Dacă aș fi ascultat cum se descrie Dumnezeu pe El Însuși!

Când Dumnezeu l-a întâlnit pe Moise pe munte pentru a da a doua copie a legii - Moise rupsesse primele table ale legii - Biblia spune: „Domnul S-a pogorât și a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exodul 34:5-7). Acesta este Dumnezeul pe care-L slujim; așa se descrie El. El este un Dumnezeu milos!

Din tinerețe, opinia mea față de Dumnezeu s-a schimbat drastic. Astăzi Îl știu ca pe un Dumnezeu iubitor căruia îi place îndurarea veșnic. Știu că nu este supărat pe mine și nu aș putea fi mai fericit că El m-a chemat să-L slujesc!

Prin Natura Noastră, Noi Nu Suntem Îndurători

Marea îndurare a lui Dumnezeu doar subliniază faptul urât că noi suntem departe de a fi îndurători. Omenirea este răzbunătoare prin însăși natura ei. Nouă ne place să fim chit. Ne palce ideea „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.” Ai auzit zicala: „A greși e omenește, a ierta este divin.” De asemenea ar putea spune să cauți răzbunarea este omenește, să arăți îndurare este divin.

Problema mea este că în timp ce vreau să primesc îndurare de la Dumnezeu, în același timp vreau să fac și dreptate. Nu vreau ca oamenii să scape după ce mi-au greșit. Vreau dreptate ... cu excepția, bineînțeles, când vin la Dumnezeu cu propriile mele eșecuri. Atunci vreau îndurare!

Datorită faptului că îndurarea nu este una din caracteristicile noastre naturale, e necesară lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimile noastre ca să fim plini de îndurare. Dumnezeu trebuie să planteze acest aspect al naturii Sale în noi; este un dar. Deci, este adecvat că arătarea de îndurare este înregistrată ca unul din darurile Duhului.

Dacă cineva ne greșește și ne găsim complotând împotriva lui pentru a fi chit, trebuie să ne aducem acea atitudine la cruce și să zicem: „Doamne, dă-mi mila și îndurarea Ta. Doamne, ajută-mă să arăt îndurare în această situație. Doamne, îndepărtează din inima mea această dorință de răzbunare.”

Ca noi să arătăm îndurare, e necesară o lucrare specială a Duhului Sfânt în viețile noastre. Așadar, este înregistrată adecvat ca un dar.

Când nu Există Îndurare

Unii oameni par a avea darul îndurării. Ei le dau celor ce le greșesc o a doua, a treia, a patra șansă. Este un dar. Ei au această abilitate de a arăta îndurare. Eu știu un lucru cu siguranță: unii oameni au darul îndurării, iar alții nu.

Când unii oameni arată „îndurare”, ei sunt sombri și îți dai seama că chiar dacă au zis că te-au iertat, ei gândesc: „Ah, ce n-aș da să te arunc la pământ pentru ce ai făcut, dar Dumnezeu îmi spune că trebuie să arăt îndurare. Însă nu cred că-mi pot reveni din acest lucru.” Acești oameni încearcă să te facă să te simți vinovat și plin de regrete, pentru a-ți da seama de seriozitatea greșelii tale.

Acum mulți ani a murit socrul meu și împreună cu Kay m-am dus la serviciile funerare pentru a face aranjamentele de rigoare pentru a-l înmormânta. Un om într-un costum negru și cu cravată ne-a salutat tot sucindu-și mâinile și ne-a întrebat: „Vă pot ajuta?” Bietul om își mâncase toate unghiile și era într-o stare foarte emotivă. Vorbind despre serviciu, tot zicea: „Tatăl dumneavoastră - vai, dragă! Așa o copilă să-și piardă tatăl!” Apoi a început să plângă. Ne descurcam destul de bine până când l-am întâlnit pe acest om! El încerca să ne arate milă, însă cu siguranță nu avea acest dar.

Când lov suferea prin toate încercările lui, prietenii lui au venit să-l consoleze - dar au sfârșit prin a-l acuza. Ei și-au oferit teoriile lor pentru motivul nenorocirilor lui. Unul i-a zis că era un ipocrit, altul i-a zis că era un mincinos, și toți au zis că Dumnezeu îl pedepsește pentru un păcat secret. În cele din urmă, lov a zis: „nenorociți mângâietori sunteți voi! Nu-mi arătați deloc milă. Nu-mi sunteți de nici un ajutor.” Și-și dorea să nu fi venit.

Pe de altă parte, sunt momente când simți că ai făcut-o lată și simți că lumea se sfârșește. Nu mai există nici un motiv să mai încerci să continui.

Atunci, în descurajarea ta intră prietenii care chiar au darul milei. Ei sunt atât de veseli și de încrezători în viitor, încât te scot din disperarea ta.

Acesta este modul în care acționează oamenii care au darul îndurării. Nu vin cu o față lungă și cu un murmur încet: „Ei bine, nu știu. Cred că putem încerca să ieșim la capăt împreună. Voi fi lângă tine mereu, frate.”

Cei care au darul milei spun ceva de genul: „Știi, Domnul e pe tron, și încă n-am văzut cum se va termina. Dumnezeu ne va ajuta să o scoatem la liman, și vom vedea victoria lui Dumnezeu. Tot ce trebuie să facem este să așteptăm răspunsul Domnului și să ne încredem în El, iar El ne va ajuta în această situație. Într-adevăr, ai greșit; dar slavă lui Dumnezeu că El este îndurător în iertarea Lui. El este bun și iubitor. Să începem de aici. Să nu ne poticnim de trecut.” Ei te încurajează și te scot din descurajarea în care te afli, și atunci știi că mai poți continua încă o zi. Și de-abia aștepți să vezi ce are Dumnezeu pregătit pentru tine.

Mila Trebuie Făcută cu Bucurie

Pavel a zis că cei ce au darul milosteniei trebuie exercitat cu bucurie (Romani 12:8). Bineînțeles, fără Duhul Sfânt ce ne împuternicește, este imposibil.

Unii oameni au un mod de a zâmbi și de a zice: „Ei, nu-i nimic”, dar încă mai completează răzburare în inima lor. De obicei îți poți da seama că nu sunt într-adevăr milostivi. Lipsa lor de bucurie îți dă de știre că încă mai fierb cu privire la ce lucru greșit li s-a făcut.

Nici pe departe nu este aceasta arătarea de milostenie. Este posibil să arăți îndurare datorită poruncii lui Dumnezeu, chiar fără să ai îndurare în inima ta. Totuși, aici o vrea Dumnezeu, în inima ta. Duhul vrea ca atitudinea inimii tale să se potrivească acțiunilor tale.

Dacă ajut oamenii aflați în nevoie, trebuie să o fac cu bucurie. Dacă stau să răspund la telefon, și telefonul sună, iar eu mă gândesc: „Oh, nu! Oare ce probleme scârboase mai are persoana care sună?” atunci nu ar trebui să stau la telefon. Avem nevoie să arătăm milostenie cu bucurie, iar dacă nu facem așa, ar fi mai bine să nu mai întindem o mână deloc. Doar serviciul făcut pentru Dumnezeu cu o inimă dornică, plină de iubire, merită răsplătă.

Cei ce au darul milosteniei sunt dornici să o facă cu bucurie pentru că Dumnezeu a fost atât de plin de compasiune față de ei și i-a binecuvântat atât de mult. Inimile lor tresaltă la șansa de a acorda milostenie altora. Este o plăcere și o încântare să arate milostenie. O persoană cu darul milosteniei iubește să se arunce într-o nevoie pentru a ajuta pe cineva la vreme de nevoie. Nu se poate abține să nu arate milostenie cu bucurie.

Milostenia Duce la Iertare

Milostenia este o trăsătură paralelă a iertării; să arăți iertare înseamnă să arăți milostenie. Așadar, lucrurile spuse cu privire la iertare sunt de asemenea adevărate cu privire la milostenie.

Isus ne spune să fim atenți cum îi judecăm pe alții, căci cu ce măsură judecăm, cu aceeași vom fi și noi la rândul nostru judecați. Dacă suntem aspri și plini de judecată, ne vom confrunta cu o judecată aspră. Dacă suntem milostivi, vom primi și noi îndurare (vezi Matei 7:1,2). Iacov a zis: „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata” (Iacov 2:13).

În modelul Lui de rugăciune, Isus a inclus și această cerință: „Și iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile greșiților noștri.” La sfârșitul rugăciunii, Isus s-a oprit pentru a sublinia această cerință. „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre,” a zis El în Matei 6:15. Aceasta înseamnă că Isus a făcut ca iertarea noastră să depindă de cât de iertători suntem. Unii dintre voi, teologii vor vrea să argumenteze această idee, însă să n-o faceți cu mine - vorbiți cu Isus. El este Cel ce a zis-o. Ideea de bază a lui Isus a fost aceasta: Dacă am primit iertare de la Dumnezeu, vom ierta și noi pe alții. O pildă în Matei 18 subliniază acest principiu.

Un slujitor a împrumutat 16 milioane de dolari de la stăpânul lui. Când a cerșit să aibă mai mult timp ca să plătească datoria, stăpânul lui i-a iertat întreaga datorie. Totuși, slujitorul l-a găsit pe cel ce-i datora 16 dolari, l-a apucat de gât și l-a amenințat că dacă nu-i plătește imediat, îl va arunca în închisoarea datornicilor. Când omul i-a cerut să-l mai păsuiească puțin, slujitorul l-a aruncat în închisoare.

Prietenii slujitorului au văzut ce s-a întâmplat și i-au spus stăpânului. Furios, stăpânul l-a tras pe acel netrebnic la el și l-a întrebat: „Spune-mi, câți bani îmi datorii?” „Cam 16 milioane de dolari,” a răspuns slujitorul. „Și nu ți-am iertat eu datoria?” „Ba da,” a răspuns slujitorul. „Și atunci ce aud eu că ai aruncat un alt slujitor în închisoarea datornicilor pentru 16 dolari?” a strigat stăpânul. Apoi a poruncit oamenilor lui să-l ia și să-l arunce în închisoare până va fi plătit întreaga sumă.

Isus a folosit sume extreme ca noi să înțelegem. Dumnezeu ne-a iertat atât de mult - o datorie enormă de păcat. Dumnezeu a șters-o de tot. Datorită a ceea ce a făcut Fiul Său pe cruce, Dumnezeu ne-a zis: „Te iert”. Totuși noi suntem atât de predispuși spre a ține amărăciune împotriva unui slujitor ca și noi datorită unei mici greșeli ce ne-a făcut. Poate că cineva nu a zâmbit când am trecut pe lângă el, și noi ne gândim, ți-o coc eu ție. Despre acest lucru vorbește Dumnezeu aici. Dacă am fost iertați de o datorie atât de imensă, cine suntem noi să nutrim revendicări minuscule împotriva fraților noștri?

E ceva greșit când spunem: „Te iert, dar nu pot uita ce mi-ai făcut.” E ca și cum ai spune: „O să îngrop securea, dar voi lăsa mânerul ei în afară, în caz că voi avea nevoie de ea, voi putea să o scot repede.” Aceasta nu este adevărată iertare sau milostenie. Și cu siguranță nu este ceea ce vrem ca Dumnezeu să facă cu noi. Deci, când ierți, uită. Aceasta este adevărata iertare și adevărata milostenie.

Partea Pozitivă a Milosteniei

Nu putem prinde ideea că arătarea de milostenie este doar o acțiune negativă; nu doar ne face să ne reținem de la judecată. Darul milosteniei ar trebui să ducă o persoană la acțiuni pozitive.

De câte ori ne amintim în Noul Testament când oamenii au cerut îndurare? Orbul a strigat: „Isus, Fiul lui David, ai milă de mine!” (Marcu 10:47). Aceasta nu a fost o cerință pentru iertare sau un pretext pentru a împiedica judecata. El îi cerea lui Isus să aibă milă de el, să aibă compasiune față de nevoile lui. Aduceți-vă aminte de cei zece leproși care au strigat: „Isuse, învățătorule, ai milă de noi!” (Luca 17:13), femeia cananeancă ce a strigat pentru fata ei: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David” (Matei 15:22), și tatăl cu fiul care era posedat de diavol a strigat pentru milă (Matei 17:15). În fiecare caz, Isus a fost mișcat de compasiune pentru a-i ajuta pe acești oameni suferinzi.

Milostenia este forța ce conduce lucrarea Aripă Acoperitoare, un grup ce duce pături în preajma Crăciunului oamenilor fără adăpost, ca să se poată acoperi în nopțile friguroase de iarnă. Mila și compasiunea pentru copiii nenăscuți este forța ce conduce Operațiunea Salvarea. Mila este ceea ce cauzează acești oameni să stea în fața clinicilor ce se ocupă cu avorturi pentru a da glas protestelor lor față de crimele naționale oribile de a îngădui ca viața să fie luată chiar din pântec. Bunul Samaritan a avut milă de evreul care a fost jefuit de tâlhar.

Când ești motivat de milă, vei vedea o nevoie și inima-ți va fi mișcată, încât vei ajuta. Mila este ceea ce întinde o mână de ajutor cuiva în probleme sau necăjit. Aceasta este partea pozitivă a arătării milei.

Arătarea de Milă: O Poruncă Divină

Ar trebui să observăm că trebuie să arătăm milă- indiferent dacă avem sau nu acest dar. Nu este o opțiune, este o poruncă.

Isus ne-a poruncit în Luca 6:36: „Fiți milostivi, dar, după cum și Tatăl vostru este milostiv.” Noi trebuie să preluăm această caracteristică a naturii lui Dumnezeu. Ca și copil al lui Dumnezeu, trebuie să fii milostiv, după cum Tatăl tău este milostiv. Dumnezeu este exemplul nostru în arătarea milei,

iar noi trebuie să fim precum Tatăl nostru. El stabilește standardul pentru noi.

Mica 6:8 spune: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Iar în Zaharia 7:9, Domnul a zis: „Faceți cu adevărat dreptate, și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul.”

Tot așa cum iertarea noastră se relaționează la trăsătura de a fi iertători noi înșine, Isus a legat arătarea de milă cu primirea de milă. Multe din harurile pe care Dumnezeu ni le acordă sunt legate de cum acordăm noi aceleași haruri asupra altora. În predica de pe munte, Isus a zis: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” (Matei 5:7). Aceeași idee se găsește și în Vechiul Testament. II Samuel 22:26 spune: „Cu cel bun, Tu ești bun, cu omul drept Te porți după dreptate.”

Noi suntem atât de milostivi când este vorba despre noi, și întotdeauna suntem gata să justificăm ce am făcut. Aceasta este parte din natura umană. Însă atât de des, când vedem pe altcineva făcând exact același lucru pe care l-am făcut noi înșine, devenim aspri și critici. Suntem gata să chemăm echipa de linșaj și să-i strângem laolaltă. „Știți ce au făcut?” îi acuzăm noi.

Uităm că atunci când eșuăm să arătăm milă altora, stabilim standardul după care Dumnezeu ne va judeca într-o zi. De aceea îmi place să fiu milostiv. Când voi sta înaintea lui Dumnezeu, vreau ca El să fie foarte milostiv cu mine. Aduceți-vă aminte de Iacov 2:13: „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă.” Când vei sta înaintea lui Dumnezeu, vei primi aceeași măsură de milă pe care ai arătat-o altora. Dacă nu ai arătat milă, atunci El te va judeca fără milă. Vrei să te confrunți cu așa ceva? Eu nu! De aceea este atât de important pentru mine să fiu milostiv. Slujim unui Dumnezeu milostiv, și, pe măsură ce El plantează această natură în noi, noi devenim mai mult ca El. Devenim mai milostivi.

O Atingere a Inimii lui Dumnezeu

Mila este un dar a Duhului. Prin darul milosteniei ni se dă o mică atingere din inima lui Dumnezeu. Compasiunea lui Dumnezeu pentru lume, grija Lui pentru cei săraci și în nevoi devine a noastră atunci când El pune acest dar în inima noastră. El ne îngăduie să fim instrumentul exprimării dragostei Lui și dorinței Lui pentru oamenii aflați în suferință.

Întotdeauna este o experiență emoționantă și palpitantă să realizez că Dumnezeu mă folosește să îndeplinesc scopurile și lucrarea Lui. Mă minunez că Dumnezeu mă folosește să fiu instrumentul milei Lui față de alții. Și-mi dau seama că acest lucru este posibil doar prin mila Lui infinită.

Dacă Dumnezeu ți-a dat darul milosteniei, folosește-l cu bucurie. Dă-ți seama cât ești de privilegiat să fii instrumentul lui Dumnezeu să aduci

compasiunea și mila Lui altora. Lasă-l să te umple cu dragostea Lui ca și tu, la rândul tău, să o reverși asupra altora. Și, pe măsură ce vor trece anii, vei ajunge să apreciezi Psalmul 103:11 din ce în ce mai mult, pentru că, indiferent de cât de mare va crește universul, vei înțelege că îndurările Lui sunt și mai mari.

„Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El.”

PARTEA A IV-A: Cum Ar Trebui Să Răspundem Duhului Sfânt?

23. Adevăratul Botez De Foc

Ioan le-a răspuns: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”.

- Luca 3:16

Ceva timp în urmă am dat peste autobiografia unui mare evaghelist american, Charles Finney. De fiecare dată când citesc descrierea lui despre lucrarea specială pe care a făcut-o Dumnezeu în viața lui într-o seară cu mult timp în urmă, mă emoționez:

Chiar înaintea serii, gândul mi-a acaparat mintea cum imediat ce eram lăsat singur în noul birou, voi încerca să mă rog din nou, că nu voi abandona acest subiect al religiei și nu voi renunța la el. Și astfel, cu toate că nu mai aveam vreo îngrijorare cu privire la sufletul meu, voi continua să mă rog.

Până seara am aranjat cărțile și mobila și am făcut un foc strașnic în șemineu, cu speranța că voi petrece seara de unul singur. La căderea întunericului, Squire Wright, văzând că totul fusese aranjat, mi-a urat noapte bună și a plecat spre casă. L-am condus la ușă și, închizând ușa și întorcându-mă, inima-mi părea a se topi în mine. Toate sentimentele mele păreau a se ridica și a se revărsa. Iar rostirea inimii mele era: vreau să-mi torn întregul suflet înaintea lui Dumnezeu.

Ridicarea sufletului meu era atât de mare, încât am fugit în camera din dos a biroului din față să mă rog. Nu era nici fos și nici lumină în acea cameră, și totuși mi se părea a fi perfect luminată. Intrând și închizând ușa după mine, mi se părea că L-am întâlnit pe Domnul Isus Cristos față-n față. Nici nu mi-a trecut prin minte nici atunci, nici mai târziu că totul nu era altceva decât o stare mintală. Din contră, mi se părea că L-am văzut ca și cum ai vedea pe

oricine altcineva. Nu mi-a zis nimic, dar se uita la mine într-o asemenea manieră de a mă pune la picioarele Lui.

De atunci am privit la acest momente ca cea mai remarcabilă stare mintală, căci păruse a fi realitatea însăși. Am căzut la picioarele Lui și mi-am vărsat sufletul înaintea Lui. Am plâns ca un copil și am mărturisit așa cum puteam cu vocea mea înecată. Mi se părea că l-am spălat picioarele cu lacrimile mele și totuși nu aveam impresia distinctă că l-am atins, din ce-mi aduc aminte.

Trebuie să fi continuat în această stare mult timp, dar mintea mea era prea absorbită de interviu ca să-mi pot aminti tot ce am zis. Însă știu că imediat ce mintea mea s-a calmat suficient ca să mă opresc din interviu, m-am întors în biroul din față și am găsit focul pe care îl făcusem din niște bucăți mari de lemn aproape stins.

Dar, când m-am întors și eram gata să mă așez lângă foc, am primit un botez măreț cu Duhul Sfânt - fără a mă aștepta la el, fără a mă gândi vreodată că era așa ceva pentru mine. Fără nici o amintire că aș fi auzit vreodată acest lucru menționat de altcineva, Duhul Sfânt s-a pogorât asupra mea în mine într-un mod ce părea că trece prin mine, în trup și-n suflet. Puteam simți acea impresie ca un fel de val de electricitate ce a trecut prin mine în adâncul meu. Într-adevăr, părea că vine în valuri și valuri de dragoste lichidă, căci altfel nici că aș putea-o exprima. Părea a fi chiar suflarea lui Dumnezeu. Nu-mi pot aduce aminte detaliat, dar părea a mă răcori ca niște aripi uriașe ce se rotesc.

Nu există cuvinte ce pot exprima dragostea minunată ce mi-a fost pusă în inimă. Am plâns zgomotos de bucurie și dragoste. Nu știu, dar cred că mai degrabă ar trebui să zic că am strigat tare izbucnirile nespuse ale inimii mele. Valurile veneau peste mine unul după altul până când îmi aduc aminte că am strigat: „Voi muri acă aceste valuri continuă să treacă peste mine.” Am spus: „Doamne, nu mai pot.” Și totuși nu mi-era frică de moarte.

Relatarea lui Finney despre propria lui experiență a botezului cu Duhul Sfânt este minunată, însă de asemenea ridică niște întrebări importante. Ce este exact botezul cu Duhul Sfânt? Este același lucru cu convertirea? Este un eveniment ce are loc după nașterea din nou? Este întotdeauna însoțit de manifestări speciale sau poate fi o experiență mai puțin intensă? Cum îl primești?

Pentru că aceste întrebări au o importanță vitală pentru fiecare credincios, este critic să petrecem puțin timp luându-le în considerație pe fiecare în parte.

Ce Este Botezul cu Duhul?

În Luca 3:16, Ioan Botezătorul spune despre Isus: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălțăminteii. El vă va boteza cu Duhul

Sfânt și cu foc.” În Ioan 1:33, încă o dată, Ioan Botezătorul vorbește despre Isus: „Eu nu-L cunoșteam, dar cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-se și oprindu-se este cel ce botează cu Duhul Sfânt.”

Faptele Apostolilor 1:4 descrie cum Isus era adunat împreună cu ucenicii Săi când le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci trebuie să aștepte promisiunea Tatălui, „pe care ați auzit-o de la Mine; căci Ioan a botezat cu apă, dar nu peste multe zile voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

Aceste versete ne învață că există o experiență în mod adecvat numită botezul cu Duhul Sfânt. Dar ce este ea mai exact?

Este La Fel Cu Nașterea Din Nou?

Biblia ne învață că botezul cu Duhul Sfânt este separat și diferit de nașterea din nou. Una înseamnă să fii născut din Duhul și alta să fii botezat cu Duhul Sfânt. Câteva pasaje din Biblie ne confirmă acest lucru.

În Ioan 20:22, citim că Isus a suflat peste ucenicii Lui și le-a zis: „Luați Duhul Sfânt.” Legile interpretării biblice insistă că semnificația evidentă este de obicei cea corectă. Deci, dacă Isus a suflat peste ucenicii Săi și a zis: „Luați Duh Sfânt”, semnificația evidentă este că ei au primit Duh Sfânt în acel moment - Duhul Sfânt a început să locuiască în ei.

Totuși nu toți acceptă această interpretare. Unii spun că vorbele lui Isus erau doar simbolice. Ei cred că nașterea din nou și botezul Duhului Sfânt sunt una și aceeași experiență, iar vorbele Domnului din Ioan 20:22 doar arată ce urma să se întâmple în ziua Cincizecimii.

Totuși nu există nici o împuternicire biblică pentru o asemenea interpretare. Nimic din Biblie nu indică faptul că ucenicii nu au primit Duhul Sfânt în Ioan 20:22. De fapt mie-mi este greu să cred că atunci când Isus a zis: „Luați Duh Sfânt”, nimic nu s-a întâmplat.

Și dacă luăm în considerare trecutul, devine clar că ceva s-a întâmplat în Ioan 20. Mai devreme Isus i-a zis lui Petru: „După ce te întorci la Dumnezeu, să-i întărești pe frații tăi”, iar după Ioan 20 îl vedem pe Petru făcând exact acest lucru. El a început să preia rolul de lider în biserică și a devenit unul din vorbitorii importanți. Deci, pare clar că Petru chiar a primit Duhul în Ioan 20.

Totuși, de-abia după acest eveniment a promis Isus ucenicilor Săi botezul Duhului Sfânt. În Faptele Apostolilor 1:4, 5 Isus le-a spus oamenilor Lui să aștepte în Ierusalim promisiunea Tatălui, „căci Ioan a botezat cu apă, dar nu peste multe zile voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” Acea promisiune a fost împlinită în ziua Cincizecimii. Aceasta înseamnă că botezul cu Duhul Sfânt la ceva vreme după concertirea ucenicilor și după ce au primit Duhul Sfânt să locuiască în ei.

Răspuns la o Altă Obiecție

Unii interpreți au pus laolaltă două pasaje scrise de Pavel într-o încercare de a demonstra că nașterea din nou și botezul cu Duhul au loc întotdeauna în același timp. Ei nu susțin că nașterea din nou și botezul sunt una și aceeași experiență, totuși ei susțin că aceste experiențe nu sunt distincte ochilor umani.

În primul rând, acești critici indică I Corinteni 12:13, care spune că toți suntem botezați de Duhul într-un singur trup. Botezul Duhului, conform acestor critici, este ceea ce ne face parte din trupul lui Cristos.

În Matei 3:11, Ioan proorocește venirea lui Isus și declară, în legătură cu El, că El îi va boteza cu Duhul Sfânt și foc. Ioan îi boteza pe oameni în apă. Ioan era botezătorul, Duhul Sfânt era elementul, iar problema era pocăința față de păcat.

În I Corinteni 12, Duhul Sfânt este botezătorul iar problema este inițierea în trupul lui Cristos. Promisiunea era că Isus va fi botezătorul, Duhul Sfânt era elementul iar problema era puterea de a mărturisi.

În al doilea rând, cei ce neagă faptul că botezul Duhului Sfânt este separat de nașterea din nou de obicei citează din Efeseni 4, unde Pavel încurajează biserica să păstreze unitatea Duhului. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”, scrie el (4:4-6). După ce a arătat că este un singur botez, argumentul este că singurul botez este botezul Duhului în trupul lui Cristos.

Însă această interpretare pierde înțelesul pasajului din Efeseni. Aici, înțelesul celor spuse de Pavel este că există un singur trup în Cristos - nu sunt mai multe asemenea trupuri. Pavel ne avertiza de tipul de dizidentă pe carel vedem atât de des astăzi printre denominațiunile ce se războiesc între ele.

Pavel spunea: „Nu, nu. Există un trup, trupul lui Cristos. Există un singur botez.” Nu există un botez luteran, unul prezbiterian, unul metodist și unul baptist; nu poți împărți trupul lui Cristos așa. Este doar un singur Domn și un singur botez.

Așadar este o greșeală să pui laolaltă pasajul din Efeseni 4:5 cu I Corinteni 12:13 într-o încercare de a dovedi validitatea botezului cu Duhul drept eveniment separat ce are loc după convertire. Există o experiență separată de nașterea din nou care este numită adecvat botezul cu Duhul Sfânt.

Trei Prepoziții Cheie

Încă mai avem de descris ce este botezul cu Duhul Sfânt și ce face. Pentru a ne ajuta să înțelegem, haideți să ne uităm la trei prepoziții din limba greacă ce sunt folosite pentru a descrie relațiile cu Duhul Sfânt.

În Ioan 14, Isus încurajează un grup de ucenici descurajați. El le promite că le va trimite un Mângâietor - Duhul adevărului - care va locui cu ei pentru totdeauna, „pe care lumea nu-L poate primi pentru că nici nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi îl știți, căci rămâne în voi și va fi cu voi” (Ioan 14:17).

Observați că Isus a spus că Duhul Sfânt locuia „cu” oamenii Lui, sau „împreună” cu ei. Prepoziția din greacă folosită aici este *para*. Totuși, curând Duhul va fi mai mult decât „cu” ucenicii; curând El va locui „în” ei. Aici prepoziția este *en*. Eu cred că ucenicii au trecut de la *para* la *en* în Ioan 20, când Isus a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt.”

Aceleași două prepoziții caracterizează și propria ta experiență. Înainte de convertirea ta, Duhul Sfânt a fost cel ce ți-a arătat vina pentru păcatul tău. A fost Duhul Sfânt cel ce ți l-a descoperit pe Isus Cristos ca Cel ce îți putea îndepărta păcatele, care te-a convins să-L primești pe Isus ca Domnul al tău. În momentul în care l-ai acceptat pe Isus ca Domn al vieții tale, Duhul Sfânt a intrat în tine și a început să locuiască în tine. Ai trecut de la *para* la *en*.

Totuși, nu fiecare credincios are botezul cu Duhul Sfânt. În Faptele Apostolilor 1:8, Isus le-a spus oamenilor Lui: „Veți primi putere când Duhul Sfânt se va pogori peste voi.” Aceasta este cea de-a treia prepoziție, *epi* - Duhul vine „peste” voi sau „asupra” voastră. (Eu personal prefer ideea că El te umple de dai pe dinafară.)

Acest *epi* împuternicește credinciosul pentru slujire. Este o revărsare a Duhului Sfânt, o curgere din viața mea a dinamiei, a dinamicii, a puterii Duhului lui Dumnezeu, ce lucrează prin viața mea și-i atinge pe cei din jurul meu. În Fapte 1:8, Isus a zis: „Veți primi putere (dunamis) când Duhul Sfânt se va pogori peste (epi) voi.”

Una este să ai Duhul Sfânt „cu” tine (*para*), alta este să ai Duhul Sfânt „în” tine (*en*), dar ceva și mai mult să ai Duhul Sfânt „peste” tine (*epi*). Îngăduiți-mi să ilustrez diferența.

Dacă aș pune un pahar gol lângă o carafă mare de apă, această carafă va fi *para*, „cu” paharul. Dacă încep să torn apă din carafă în pahar, acum apa este „în”, *en* această carafă. Pe măsură ce paharul se umple cu apă și eu continui să torn apă în el, paharul începe să dea pe dinafară. Ai început cu *para*, ai trecut la *en* și ai ajuns la *epi*.

La fel este și cu Duhul Sfânt în viețile noastre. Mai întâi El este „cu” noi, începe să locuiască „în” noi, dar pe măsură ce Domnul continuă să toarne Duhul Său „peste” noi, El începe să se reverse din noi.

Deși mulți credincioși au Duhul Sfânt în ei, din viețile lor nu se revarsă Duhul Sfânt. Ei au nevoie să experimenteze epi, acest botez cu Duhul Sfânt.

Puterea de a Sluji

Atât de mulți credincioși au pe Duhul strâns înăuntrul lor și pus dopul să nu iasă afară. Duhul nu se revarsă din viețile lor și ei par mulțumiți să fie creștini nominali, să fie prin preajmă, dar niciodată să nu debordeze. Și totuși, este dorința lui Dumnezeu, scopul și voia Lui ca viețile noastre să debordeze de Duhul.

Când Petru s-a ridicat în Ziua Cincizecimii și a propovăduit mesajul lui Isus Cristos oamenilor, Duhul Sfânt a adus convingere de păcat în inimile lor și ei au strigat: „Fraților, ce să facem?” (Faptele Apostolilor 2:37). Ei și-au recunoscut păcatul și ce făcuseră greșit. Petru a răspuns: „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38). „Darul” despre care vorbește Petru este epi, revărsarea puterii lui Dumnezeu pentru slujire. Apoi el a concluzionat: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Faptele Apostolilor 2:39).

Observați că Petru nu a indicat deloc că acest dar al Duhului Sfânt va înceta cu moartea ultimului apostol. De fapt, chiar contrariul pare a fi adevărat. Promisiunea darului Duhului Sfânt este „pentru voi și copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” Aceasta înseamnă că promisiunea este pentru noi astăzi, indiferent unde locuim și indiferent din ce cultură suntem.

Sunt convins că cea mai mare nevoie în biserica din ziua de astăzi este o reînnoire a învățării pe tema Duhului Sfânt. De-abia atunci vom putea fi împuterniciți să mergem în lume ca martori eficienți pentru Isus Cristos. Singura speranță pentru națiunea noastră astăzi este o trezire spirituală ce începe în biserică cu o mișcare proaspătă a Duhului Sfânt în viețile și în inimile sfinților lui Dumnezeu. Și acest lucru necesită epi, botezul cu Duhul Sfânt.

Botezul Duhului în Faptele Apostolilor

Faptele Apostolilor capitolul 2 descrie cum și-a împlinit Dumnezeu promisiunea de a-i boteza pe copiii Lui cu Duhul Sfânt. În timp ce ucenicii așteptau în camera de sus, deodată a venit un sunet din cer ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut întreaga casă. În același timp au fost văzute niște limbi ca de foc împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți ucenicii s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi. (2)

În Faptele Apostolilor 8 are loc o mare trezire în timp ce Filip propovăduia. Mulți au crezut și au fost botezați. Când apostolii din Ierusalim „au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan, care s-au dus la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.” Pentru că încă nu se pogorâse Duhul peste (epi) nici unul dintre ei, căci fuseseră numai botezați în numele Domnului Isus.” (Faptele Apostolilor 8:14,15). Cu toate că acești credincioși fuseseră botezați în numele lui Isus, încă nu primiseră darul Duhului Sfânt. Când Petru și Ioan și-au pus mâinile peste ei și s-au rugat pentru ei, ei au primit Duhul Sfânt.

Faptele Apostolilor 9 ne spune că Pavel, care era cunoscut drept Saul în Tars, era în drumul lui spre Damasc pentru a-i arunca în închisoare pe cei ce chemau numele Domnului. Deodată, o lumină mai puternică decât soarele amiezii l-a aruncat pe Pavel la pământ și el a auzit o voce ce-i spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” El a răspuns: „Cine ești Tu, Doamne?” și răspunsul a venit: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.” Atunci el a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9:1-6).

Nu văd cum cineva ar putea pune sub semnul întrebării dacă sau nu Pavel a fost convertit atunci pe acel drum spre Damasc. Când un om se supune Domniei lui Isus Cristos, acesta este un semn precis al convertirii. De asemenea este un semn precis al intrării Duhului Sfânt în viața acelei persoane. Nici un om nu-L poate numi pe Cristos „Domn” decât prin Duhul Sfânt (vezi I Corinteni 12:3), totuși aici Pavel zice: „Ce vrei să fac, Doamne?” Isus i-a spus să se ducă în cetate și acolo va afla. Un Saul orb a fost condus în Damasc și dus în casa unui bărbat numit Iuda care locuia pe ulița Dreapta, principala stradă din cetate.

Un anumit ucenic, pe nume Anania a avut atunci o vedenie în care Domnul i-a zis să-l caute pe Saul. După un scurt argument cu Domnul, Anania a ascultat, l-a găsit pe Pavel și a zis: „Frate Saule, Domnul Isus care îți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt” (Fapte 9:17). Observați că umplerea cu Duhul Sfânt a lui Pavel a avut loc după convertirea lui pe drumul spre Damasc și a fost diferită de ea.

În Faptele Apostolilor capitolul 10, Petru a fost trimis la casa sutașului numit Corneliu, care-i adunase pe mulți dintre prietenii lui acasă la el. Când Petru a început să declare adevărul despre Isus Cristos, Duhul Sfânt s-a pogorât peste (epi) toți cei ce au auzit Cuvântul. Evreii care veniseră cu Petru au fost surprinși că darul Duhului Sfânt a fost turnat peste neamuri. În acest caz se pare că și convertirea neamurilor, dar și umplerea lor cu Duhul Sfânt a fost o experiență simultană.

Mai târziu, când Petru explica ce se întâmplase, el a spus clar că nu acceptă responsabilitatea acestui fapt. „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 11:15,16). În esență, Petru a zis: „Doar am

început să vorbesc cu ei, și în timp ce vorbeam, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei. N-am făcut nimic - doar s-a întâmplat. Apoi mi-am adus aminte despre cum a zis Isus că El ne va boteza cu Duhul Sfânt.”

În Faptele Apostolilor 19, Pavel a venit la Efes, unde mulți credeau datorită lucrării lui Apolo. Dar lipsea ceva. Poate că era o lipsă a bucuriei. Ziceau că sunt creștini, dar doar uitându-te la fețele lor nu ți-ai fi dat seama; păreau atât de sombri și aproape mâniați pe întreaga lume. Sau poate era o lipsă a dragostei, sau un duh tăios, critic. Sau poate că Pavel a detectat o lipsă a înflăcăării - nu erau nici fierbinți, nici reci, erau doar călduți.

Orice ar fi fost, Pavel a observat că ceva le lipsea din experiența și din relația efesenilor cu Domnul. El era hotărât să identifice ce era, astfel că i-a întrebat: „Ați primit Duhul Sfânt de când ați crezut?” Cu alte cuvinte, „Ați avut voi această relație ulterioară” Ați primit Duhul Sfânt?” (3)

Ei au răspuns: „Nu am auzit niciodată de Duhul Sfânt.” Erau total ignoranți. „Duhul Sfânt? Ce-i asta?” Atunci Pavel a întrebat: „Cum ați fost botezați? Ați fost botezați așa cum a zis Isus în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt?” Ei au răspuns: „Nu, am fost botezați cu botezul lui Ioan.” Botezul lui Ioan era un botez al pocăinței de păcat, nu un botez în Cristos. Și chiar atunci ei au fost botezați în numele lui Isus Cristos. Iar când Pavel și-a pus mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei (epi), și ei au vorbit în limbi și au proorocit (vezi Faptele Apostolilor 19:1-6). Încă o dată, acest botez a fost o experiență ulterioară convertirii.

Experiențe Diferite, Același Eveniment

După cumdoar am văzut, cartea Faptele Apostolilor înregistrează o mare varietate de experiențe, metode și modalități prin care oamenii au primit darul Duhului Sfânt. Gândiți-vă la această scurtă trecere în revistă:

? În Fapte 2, un zgomot din cer ce a sunat ca un vâjâit de vânt a umplut întreaga casă. Niște limbi ca de foc s-au așezat pe fiecare ucenic în parte și toți au început să vorbească în alte limbi după cum îi hăruia Duhul Sfânt.

? În Fapte 8, darul Duhului Sfânt a fost împărțit prin punerea mâinilor de către Petru și Ioan. Nu sunt menționate manifestări deosebite.

? În Fapte 9, Duhul Sfânt a fost împărțit lui Pavel de către Anania, un „nimeni”, un credincios obișnuit din Damasc.

? În Fapte 10, mesajul lui Petru a fost întrerupt când Duhul Sfânt a coborât peste neamuri, care au început să vorbească în limbi.

? În Fapte 19, Pavel și-a pus mâinile peste oamenii din Efes și ei au vorbit în limbi și au proorocit.

Observați că nu sunt două experiențe la fel. Cea mai apropiată paralelă este probabil în Fapte 2, cu experiența la casa lui Corneliu - dar și acolo nu a existat un vâjâit de vânt sau limbi de foc.

Acest lucru ne reamintește că Dumnezeu nu este legat de o metodă anume sau de o anumită modalitate de a face lucrurile. Dumnezeu poate acționa așa cum dorește, iar noi greșim încercând să modelăm experiențele noastre după experiențele altora - indiferent de cât de măreață pare a fi acea experiență.

Vă aduceți aminte de relatarea lui Finney despre propriul lui botez cu Duhul istorisită la începutul acestui capitol? Experiența lui a fost minunată și glorioasă, însă experiența noastră proprie poate fi destul de diferită de a lui. Acesta este modul în care lucrează Dumnezeu.

Fii Gata și Deschis

Îți sugerez să fii deschis la orice și oricum vrea Dumnezeu să lucreze în viața ta. Nu te uita după o senzație anume sau reacție sau răspuns. Îngăduie-I lui Dumnezeu să lucreze oricum dorește împărțindu-ți acest dar glorios.

Poate că botezul va veni prin punerea mâinilor pastorului sau cuiva din biserica ta asupra ta, așa cum s-a întâmplat și cu apostolul Pavel. Sau poate că nimeni nu-și va pune mâinile asupra ta, așa cum a fost și în Fapte 2, unde ucenicii stăteau și așteptau. Am auzit despre oameni care au fost botezați în timp ce stăteau în picioare sau erau pe podea sau în pat. Nu contează: Dumnezeu nu este legat de un anume mod de a face lucrurile.

Așa că fii deschis. Nu încerca să-L modelezi pe Dumnezeu. Ci doar primește darul Duhului Sfânt și experimentează puterea Lui dinamică în viața ta pentru a fi ceea ce Dumnezeu vrea ca tu să fii. Conectează-te la puterea Lui și fii un adevărat martor al lui Isus Cristos în această lume.

Cu câtă disperare avem nevoie de această putere astăzi! Avem nevoie de ea pentru supraviețuire. Trăim în zilele periculoase prevestite de Scripturi, când dragostea multora se va răci. Cu așa urgență avem nevoie să așteptăm pe Dumnezeu până când El ne va umple din abundență cu Duhul Său cel Sfânt. Doar atunci biserica va deveni din nou o mărturie puternică într-o lume care are nevoie de Mântuitor cu disperare.

24. Cereți și Vi Se Va Da

Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.

- Faptele Apostolilor 2:38, 39

Sărbătoarea anului sosise. Ucenicii așteptau într-o cameră în Ierusalim după cum le poruncise Isus, uitându-se upă promisiunea Tatălui. Probabil că se întrebau cum va turna Dumnezeu Duhul Său peste toți.

În cele din urmă, promisiunea lui Dumnezeu s-a împlinit. „Duhul Sfânt s-a pogorât peste cei 120 de ucenici ce așteptau cu un sunet ca un vâjâit de vânt, și a umplut casa, iar niște limbi ca de foc s-au așezat peste ei. Cu toții au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în limbi.”

Acest fenomen supranatural a atras o mulțime de oameni care se minunau la cele ce se întâmplaseră. Unii batjocoreau: „A, sunt beți.” Dar Petru s-a ridicat și i-a chemat pe oameni să asculte. „Acești oameni nu sunt beți cum vă închipuiți voi,” a zis el. „E de-abia ora nouă dimineața. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci.”

Când Petru și-a terminat mesajul despre Isus Cristos - moartea Lui, înmormântarea, învierea din morți, înălțarea la cer și trimiterea Duhului Sfânt, oamenii au realizat vina lor și au strigat: „Fraților, ce să facem?” Petru a răspuns: Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru” (vezi Faptele Apostolilor 2:1-39).

O Promisiune pentru Fiecare

Cuvintele lui Petru ne asigură că promisiunea darului Duhului Sfânt este pentru toți credincioșii din toate generațiile. De-a lungul istoriei bisericii, aceasta este promisiunea lui Dumnezeu pentru toți copiii Lui. El vrea să ne dea acest dar al Duhului Sfânt.

Prin definiție, un dar nu poate fi meritat sau câștigat. Dumnezeu nu dă darul Duhului Sfânt drept răsplată pentru credințioșie și bunătate, sau pentru că am atins un mare grad de sfințenie. Indiferent de starea-ți prezentă de dezvoltare spirituală - dacă doar ai început pe cale sau ai umblat pe ea de multă vreme - poți primi darul Duhului Sfânt. Este disponibil pentru tine chiar acum, indiferent cât de avansat sau cât de incomplet este dezvoltarea ta spirituală. Este un dar ce trebuie primit.

Aici este punctul unde mulți se împleticesc. Ei cred că trebuie cumva să devină vrednici de Duhul Sfânt, că trebuie să câștige puterea Lui și binecuvântarea Lui. Eu însumi m-am luptat cu această idee mult timp.

În timpul tinereții mele, mulți predicatori și evangheliști au pus în mine ideea că Duhul Sfânt nu poate locui într-un vas necurat. Din moment ce El este Duhul Sfânt, mi s-a spus, trebuie să devii sfânt ca să-L poți primi. Mărturiile pe care le auzeam de la oameni deseori despre cum au primit Duhul Sfânt îmi confirmau această învățătură. Și adesea mărturiile erau de genul: „Îl căutam pe Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, rugându-mă și așteptând. Luni întregi L-am așteptat pe Dumnezeu, strigând la El, căutând Duhul Sfânt. În cele din urmă, mi-am luat țigările din buzunar, le-am pus pe altar și am zis: Doamne, renunț chiar și la țigări. Atunci Dumnezeu m-a umplut cu Duhul Sfânt.” Sau altcineva zicea: „Când i-am promis lui Dumnezeu că nu voi mai pune gura pe băătură, atunci El m-a umplut cu Duhul Sfânt.”

Problema mea era că nu fumasem niciodată și nici nu băusem, așa că nu puteam scoate un pachet de țigări sau o sticlă de băătură să le pun pe altar. Astfel că încercam să-mi dau seama: „Doamne, la ce trebuie să renunț? La guma de mestecat? Prăjituri? Voi renunța la orice trebuie, Doamne.” Așa că am pus guma de mestecat și prăjiturile pe altar ... și totuși nimic nu s-a întâmplat.

Se pare că noi simțim că trebuie să fim vrednici, că noi trebuie să merităm acest dar. Totuși, pentru că știm că nu suntem vrednici și nu merită, ne descalificăm de la această binecuvântare. Nu ne așteptăm să primim darul pentru că știm că nu-l merităm; totuși, El umple doar vasele sfințite.

Însă această idee e cu totul invers. Adevărul este că Duhul Sfânt intră în viața ta pentru a te ajuta să devii sfânt. Și nu invers! Gândește-te cât de fals ar fi să-i spui cuiva: „Uite, dacă vrei să fii mântuit, du-te și pune-ți în ordine comportamentul. Renunță la toate lucrurile mizere pe care le făceai. Fă-ți viața în ordine cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu vrea să te mântuiască în starea groaznică în care te afli. Îndreaptă-te și apoi vino la Domnul.” Cunosc mulți oameni care cred acest lucru. „Voi fi mântuit după ce-mi pun viața în ordine,” spun ei.

Însă aceasta ar fi ca și cum ai zice: „Ne vom căsători de îndată ce avem suficienți bani.” Dacă te ții de acel plan, vei rămâne singur toată viața ta! În același fel, dacă încerci de unul singur să te curățești înainte de a te supune Domnului, nu vei fi niciodată mântuit.

Duhul Sfânt este dat pentru a te ajuta să-ți depășești viața trupească. Nu trebuie să te sfințești de unul singur pentru a fi adecvat pentru ca El să locuiască în tine. Singura cale prin care devii sfânt este să-i îngădui Lui să te umple cu prezența Lui sfântă. Petru a zis că noi vom primi darul Duhului Sfânt. De asemenea Isus a numit Duhul Sfânt un dar (vezi Faptele Apostolilor 1:4). Și singura cale prin care poți poseda un dar este să-l primești. Darul Duhului Sfânt trebuie primit prin credință.

Necesitatea Credinței

În cartea Galateni, Pavel a pus o întrebare retorică despre credință și despre Duhul Sfânt. El a scris: „Prin faptele legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?” (Galateni 3:2). Răspunsul evident este că au primit Duhul Sfânt prin credință. Ei au auzit despre darul lui Dumnezeu și prin credință l-au primit. Nu l-au câștigat; nu au lucrat pentru El; nu a fost o răsplată pentru atingerea vreunui grad deosebit de sfințenie sau neprihănire. Ci, mai degrabă, când au auzit cuvântul lui Dumnezeu, ei au crezut și au primit darul.

Primirea Duhului este ca și credința în Isus Cristos pentru mântuire. Este un dar al lui Dumnezeu ce trebuie primit prin credință. Nu este ceva ce meriți sau pe care l-ai câștigat și nu este nici o răsplată pentru faptele bune. Este darul lui Dumnezeu pentru noi, un dar al harului ce trebuie primit prin credință.

Și ce este credința? Scriitorul epistolei către evrei spune: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (11:1). Credința este substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor care nu se văd. Și totuși, cumva, când este vorba de primirea Duhului Sfânt prin credință, vrem să vedem o dovadă.

Mulți oameni sunt împiedicați din a cere Duhul Sfânt pentru că ei se așteaptă sau doresc un anume fel de dovadă supranaturală că Dumnezeu le-a dat răspuns la rugăciune. Doar crezând în promisiunea lui Dumnezeu nu pare a fi suficient; ei vor ca Dumnezeu să trimită un semn. Se uită după rachete pe cer, după litere mari, în flăcări, ce luminează orizontul și care scriu: „Mergi în Africa!”

Când m-am dus la seminarul teologic, am avut o problemă. Foiaia de înscriere cerea o descriere a chemării lui Dumnezeu pentru viața mea în lucrare, iar eu nu aveam o poveste măreață de zis. Așa de mulți studenți descrieseră chemări senzaționale, vedenii, vise repetate, voci, cruci pe cer. Eu nu aveam nici una din aceste descrieri. Era greu pentru mine să descriu chemarea mea pentru că era doar o voce liniștită și mică: „Vrei să-ți investești viața în lucrurile temporale sau în lucrurile eterne? Vrei să vindeci trupurile oamenilor cu ajutorul medicinei - o vindecare temporală în cel mai bun caz- sau vrei să vindeci sufletul omului, care este vindecare veșnică?” Tot ce aveam era acel gând, o provocare în mintea mea. Și totuși l-am urmat, am mers la școală și am intrat în lucrare.

Pentru mine este interesant că acum, mai mult de patru decade mai târziu, eu încă sunt în lucrare, în timp ce mulți dintre cei ce descrieseră acele chemări și vedenii dramatice vând mașini la mâna a doua. Țineți minte, Duhul lui Dumnezeu deseori lucrează în moduri foarte naturale. El nu este totdeauna în foc, în cutremur, în uragan. Deseori El vorbește cu o voce liniștită, mică.

Cred că există mult din Toma în noi toți. Toma a fost ucenicul care a zis: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune

degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Nu voi crede până nu voi vedea eu însumi.” Când le-a apărut Isus ucenicilor mai târziu, El s-a întors la Toma și a zis: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.” Tomas a răspuns: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Isus a zis: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut” (vezi Ioan 20:24-29).

Cred că ceva similar se întâmplă când noi cerem un semn din cer pentru a dovedi că Dumnezeu ne-a umplut cu Duhul Sfânt. Uneori, în mila Lui, Dumnezeu ne dă acel semn - dar apoi ne spune: „Ai simțit acele furnicături sfinte și ai crezut. Dar ferice de cei ce au crezut fără furnicăturile sfinte.”

Noi trebuie să primim Duhul Sfânt prin credință. Pot exista sau nu furnicături. Darul Duhului Sfânt este primit prin credință separat de dovadă. În mod sigur ca veni și dovada, dar nu dovada este semnul. Credința se primește fără dovadă.

Un Vicleșug al Dușmanului

Ori de câte ori iei o decizie în favoarea credinței, trebuie să înțelegi că diavolul va fi chiar acolo pentru a o provoca. Indiferent dacă ai crezut în Dumnezeu pentru vindecare sau pentru mântuire sau pentru primirea darului Duhului Sfânt, poți fi sigur că satana te va provoca. Acesta este unul dintre vicleșugurile lui preferate.

Dacă ai luat o decizie de credință pentru mântuire, următoarea dată când te înfuriezi, satana îți va șopti: „Aha, vezi? Nu ești chiar mântuit. Uite cât de tare te-ai mâniat.”

Dacă ai făcut un pas în credință pentru vindecare, el îți va multiplica simptomele. Te vei simți mai rău decât te-ai simțit vreodată. Te va face să cauți dovezi și semne ale vindecării tale.

Același lucru se întâmplă când primești darul Duhului. Dacă crezi în Domnul pentru darul Duhului, fii sigur că satana va veni lângă tine pentru a-ți provoca pasul în credință. De aceea nu numai că trebuie să exercităm credința în primirea darului lui Dumnezeu, ci trebuie să menținem acel pas inițial al credinței. Adu-ți aminte că ai primit darul lui Dumnezeu. Du-te înapoi în memorie la ziua când ai crezut cuvântul lui Dumnezeu, și repetă promisiunea lui Dumnezeu și acțiunea făcută bazată pe promisiunea Lui. De fiecare dată când satana va veni să te provoace, zi-i: „Uite - Dumnezeu este adevărat.”

Întotdeauna, fără excepție, adevărata întrebare în viața noastră de creștini este: „Pe cine vom crede? Vom crede noi adevărul lui Dumnezeu, sau vom crede minciuna satanei?” Vei spune: „A, dar nu e greu.” Chiar nu crezi că e greu?

Dumnezeu i-a zis lui Adam și Evei: „Puteți mânca din toți pomii din această grădină. Puteți mânca liber din ei - cu excepția pomului din mijlocul grădinii. Nu aveți voie să mâncați din el. În ziua când veți mânca din el veți muri cu siguranță.”

Satana s-a târât într-o zi și i-a zis Evei: „Vai, ce loc frumos. Pomi plăcuți. Minunat! Puteți mânca din ei toți?”

„Ei bine, da,” a răspuns ea. „Din toți cu excepția celui din mijloc. Nu putem mânca din el.”

„Cum adică?” a întrebat satana. „Acel fruct pare mai delicios decât toate celelalte. De ce ar spune Dumnezeu că nu puteți mânca din el? Deci nu-i place de voi. Pun pariu că El știe că acel pom face cele mai bune fructe. Acel pom vă poate face la fel de înțelepți ca și Dumnezeu. Vedeți voi, acela este copacul cunoașterii. Lui îi e teamă că veți fi la fel de înțelepți ca și El și veți încerca să preluați comanda. Uitați ce frumos este.”

„Dar Dumnezeu a zis că dacă mâncăm din el, cu siguranță vom ...”

„Nu, nu puteți crede una ca asta! Adică, nu este El un Dumnezeu al dragostei? Cum ar putea un Dumnezeu al dragostei omorî pe cineva? Nu veți muri.”

Dintr-o dată, Eva s-a confruntat cu o decizie. Va crede ea cuvântul lui Dumnezeu sau va crede minciuna satanei? Diavolul minte cu atâta convingere; pare atât de logic. Cum ar putea un Dumnezeu al dragostei distruge pe cineva pe care El l-a creat și l-a iubit? Eva a avut alegerea de a crede adevărul lui Dumnezeu sau minciuna satanei, și noi plătim pentru alegerea ei de atunci încolo.

De-a lungul experienței noastre de creștini, pe măsură ce pas cu pas începem prin credință să cucerim și să luăm teritorii de la dușman, satana este acolo să ne provoace și să ne spună minciuni. „Doar ai inventat lucrul acesta în mintea ta”, șoptește el. „Nu se întâmplă cu adevărat. Nu funcționează.” Și noi prea des suntem de acord. „E adevărat, m-am simțit foarte rău în ultima vreme. Cred că chiar nu merge.”

Întreaga luptă se reduce în ultima instanță la următorul lucru: Credem noi adevărul lui Dumnezeu? Dumnezeu a zis: „veți primi darul Duhului Sfânt.” Credem noi această promisiune, sau credem îndoielile pe care satana ni le plantează în minte? Știm că vom primi darul pentru că Dumnezeu a zis că-l vom primi. Întrebarea este: ne vom îndoii de ce a zis Dumnezeu?

Dovada Crește

Când spun că nu ar trebui să ne uităm după dovezile botezului cu Duhul, să nu credeți că sugerez faptul că nu vor exista dovezi în viața voastră cu privire la atingerea Duhului lui Dumnezeu. Pe măsură ce umblăm în Duhul și-i

Îngădui să domnească liber în viața ta, vei începe să vezi puterea lui Dumnezeu la lucru în viața ta. Lucrul frumos este că de multe ori nici nu vei observa acest lucru vreme îndelungată.

Timp de mulți ani ca și copil al lui Dumnezeu, m-am luptat în zadar împotriva câtorva caracteristici groaznice ale trupului - lucruri care distrugeau mărturia mea și care mă aduceau la disperare. Nu eram capabil să mă vindec de ele sau să mă ajut, chiar dacă mă luptam și încercam din răsuferință. Totuși, Dumnezeu, prin puterea Duhului Său cel Sfânt, m-a eliberat de ele ... și nici măcar nu am știut că acest lucru se întâmplase timp de vreo cinci sau șase ani!

Durerea cauzată de propria-mi stupiditate mă enerva mai mult decât aproape orice altceva. Lăsam ușa de la dulap deschisă și apoi mă ridicam și mă loveam la cap. Mă durea atât de tare și eram atât de mânios; și de fiecare dată îmi pierdeam cumpătul. Ce lucru frumos a fost să văd cum Dumnezeu a lucrat în această zonă din viața mea. De fapt, de multe ori acum, mă lovesc la cap și, când nu reacționez, copiii cred că nu m-a durut. Doare extraordinar de tare, dar nu mai am acele accese de mânie care urmau acestor lovituri. Doar zic: „Da, a durut. Sunt prost. Și?”

Când Dumnezeu lucrează în viața ta, vei vedea dovada; va veni ea. Dumnezeu îți va da claritate. Va începe să-ți descopere lucruri, să te avertizeze de un defect în caracterul unei persoane sau să-ți arate cum a încercat cineva să te înșele. Vei începe să vezi dovezile Duhului lui Dumnezeu și darurile Lui la lucru în viața ta.

Pe măsură ce umpli în Duhul și te dezvolți în relația ta cu El, este destul de posibil că vei începe să te bucuri de tot felul de experiențe glorioase, supranaturale. Uneori vei răspunde plângând; alteori vei avea extraordinară bucurie și o dragoste copleșitoare. Te vei bucura de experiențe incitante ce te vor înfiora până-n adâncul ființei tale. Vei vedea puterea lui Dumnezeu la lucru în viața ta și vei fi martor diferitelor manifestări ale Duhului.

Credința noastră nu trebuie să fie categorisită pe baza experienței noastre, ci pe baza Cuvântului lui Dumnezeu pe care-l credem prin credință. Noi nu trebuie să ne uităm după experiențe extatice. Noi suntem chemați să credem în Dumnezeu și să acționăm conform Cuvântului Său. În acest fel ne vom găsi vrând mai mult din Dumnezeu și dorind ca El să aibă mai mult din noi.

Primește Darul

Duhul Sfânt este un dar ce trebuie primit. Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Luați Duh Sfânt.” Apostolul Ioan a spus că cei ce cred în Isus trebuie să „primească” Duhul. Când Petru și Ioan s-au dus în Samaria să-i salute pe noii credincioși de acolo, ei „s-au rugat pentru ei ca să primească și ei Duhul Sfânt.”

Bineînțeles, nimeni nu cerșește un dar; doar îl primești. Duhul Sfânt este darul lui Dumnezeu pentru tine pentru a-ți da abilitatea de a depăși păcatul, să fiți transformați după chipul lui Isus Cristos, și să fiți transformați în martori puternici pentru Domnul. Duhul Sfânt nu-ți este dat ca tu să ai o experiență spirituală extatică. Ci, mai degrabă, îți este dat ca tu să ai puterea de a trăi pentru Isus.

Dar trebuie să ceri Duhul Sfânt. Isus a zis: „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor vostri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce l-l cer” (Luca 11:11-13)!

Care este procedura aici? Cui dă Tatăl Duhul Sfânt? El dă Duhul Sfânt copiilor Lui care cer. Nu trebuie să atingi vreun standard înalt de sfințenie și nici nu trebuie să faci ceva extraordinar. Nu, doar să ceri. Este un dar. Cere, și ți se va da prin credința în promisiunea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu te va forța să primești ceva ce nu vrei. Trebuie să dorești ceea ce El are să-ți dea. Dumnezeu nu-ți va încălca liberul arbitru. Prin credință trebuie să-i ceri Domnului darul Duhului Sfânt. Aceasta este o cerere pe care o poți face cu toată încrederea. Ioan ne spune că dacă cerem ceva după voia lui Dumnezeu, putem ști că Dumnezeu ne ascultă și El ne va răspunde (I Ioan 5:14). Așadar, când îi ceri lui Dumnezeu darul Duhului Sfânt, poți avea încrederea că ceri după voia Lui. Chiar Isus însuși a fost cel ce ne-a instruit să cerem acest dar!

Dacă încă nu ai cerut să primești acest dar, îți sugerez chiar acum să te rogi în credință ca Dumnezeu să ți-l dea. Te poți ruga cam așa:

Doamne, îți mulțumesc pentru acest dar promis. Acum primesc darul Duhului Tău în viața mea, împreună cu puterea de a mă transforma și de a mă schimba. Îți cer ca puterea Ta să se reverse din viața mea pentru a-i ajuta și a-i întări pe cei din jurul meu. În numele lui Isus m-am rugat, Amin.

Atât trebuie să faci - dar realizează faptul că satana va provoca un pas de credință atât de important. Ori de câte ori este necesar, spune: „Domnul a zis că voi primi acest dar prin credință și am acceptat Cuvântul lui Dumnezeu. Prin credință am primit darul Duhului Sfânt. Este al meu. Așa că du-ți minciunile în altă parte.”

Binecuvântări pentru Cei Însetați

Isus a zis: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați” (Matei 5:6). Mă întreb: ești tu flămând și însetat după lucrurile lui Dumnezeu? Îți dorești tu o viață spirituală bogată? Dorești tu libertate și eliberare de sub puterea și robia cărnii tale? Poți tu, precum David, spune:

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Doamne” (Psalm 42:1). Însetezi tu după Dumnezeu cel viu?

Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire. De ce sunt ei fericiți? Care este promisiunea? „Căci ei vor fi săturați.” Aceasta este promisiunea; aceasta a zis Dumnezeu. Poți să-L crezi pe Dumnezeu? Sau crezi lucruri de genul: „A, nu tu. El nu te va umple pe tine. Tu ești prea departe. Carnea are o influență prea mare asupra ta. Dumnezeu nu te poate elibera. A, da, sigur, El îi poate elibera pe alții - dar nu pe tine. Tu ești un caz special. Tu ai ajuns prea departe.”

Ce vei crede? Vei accepta adevărul lui Dumnezeu sau minciuna satanei? Te asigur că nu ai absolut nici un motiv să crezi minciuna satanei; el este un mincinos și părintele tuturor minciunilor. Dar ai toate motivele din univers să-L crezi pe Dumnezeu. Dumnezeu nu poate minți, și dacă Dumnezeu a declarat acest lucru, atunci poți să-ți pui pariu chiar viața. Poți fi sigur de această promisiune și te poți încrede în ea.

Cerându-l lui Dumnezeu să te umple cu Duhul Lui cel Sfânt, primește-L prin credință, apoi mulțumește-l pentru acest dar minunat. Cât de nerecunoscător ai fi dacă ți-ai vedea de drum fără să-ți exprimi aprecierea pentru un dar atât de glorios. Atât de des se întâmplă chiar când oamenii dau mulțumire lui Dumnezeu, ei experimentează unele din cele mai supranaturale, cele mai glorioase culmi ale puterii Lui.

Darul este al tău. Este gratuit. Dumnezeu ți l-a dat. De ce nu îl ceri și apoi primește-l în credință? Lasă-L să-ți ia mâinile să le folosească pentru a-i atinge pe cei nevoiași, necăjiți, bolnavi, suferinzi. Lasă-L să-ți folosească glasul pentru a împărtăși dragostea și adevărul Lui. Lasă-L să-ți folosească inima pentru a iubi lumea din jurul tău. Cere-i să te umple până dai pe de lături - apoi bucură-te pe măsură ce El folosește viața ta ca un instrument în mâinile Lui pentru a împlini scopurile Lui bune într-o lume nevoiașă și disperată.

25. Un Torent de Dragoste

Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie.

- Ioan 7:37,38

Imaginează-ți că ai fi un copil de opt-nouă ani, locuind în Israelul din vechime, cu mult timp înainte ca romanii să vină și să-ți distrugă națiunea. Un timp special al anului a sosit și părinții îți cer să faci ceva puțin ciudat.

Ei vor ca tu să te muți din casa ta confortabilă și să locuiești timp de opt zile într-o colibă mică, fragilă, provizorie, făcută din frunze de palmier.

Noaptea, când te duci la culcare, te poți uita printre găurile acoperișului și poți vedea stelele. Stând așa culcat în întuneric, uitându-te sus și minunându-te de stropii de lumină, exclami: „A, tati, pot vedea o stea acolo sus!” Iar tatăl tău răspunde: „Da, dragule. Părinții noștri au trăit sub stele timp de patruzeci de ani și Dumnezeu i-a păzit și i-a ținut.” Pe măsură ce noaptea înaintea, un vânt rece se stârnește și vuieste printre ramurile ce alcătuiesc pereții colibei tale fragile, ce-ți îngheață până și oasele. Nu poți dormi și plângi: „Ah, tati, bate vântul și mi-e frig!” Iar tatăl tău răspunde: „Știu, scumpule. Și trebuie să ne amintim că Tatăl nostru, Dumnezeu, a fost împreună cu părinții noștri timp de 40 de ani când ei dormeau afară sub cerul liber cu vântul ce-i bătea - și totuși, Dumnezeu i-a ținut.”

După opt zile trăind precum strămoșii tăi ești mai mult decât pregătit să te întorci la casa ta adevărată. Dar în cele opt zile ai învățat foarte multe despre cum are Dumnezeu grijă de tine astăzi - tot așa cum a făcut și pentru strămoșii tăi cu mult timp în urmă. Și de asemenea afli că vei repeta „călătoria în sălbăticie” și anul următor, când are loc iar sărbătoarea corturilor.

Sărbătoarea Corturilor

Sărbătoarea corturilor era de asemenea cunoscută ca Succoth (colibă) sau sărbătoarea colibelor. Sărbătoarea comemora cum Dumnezeu a păstrat într-un mod supranatural națiunea lui Israel timp de 40 de ani când oamenii au locuit în pustiu, sub cerul liber. Este estimat că 1.6 milioane de oameni au ieșit din Egipt împreună cu Moise. Iar sărbătoarea comemora această minune extraordinară.

Dumnezeu le-a poruncit oamenilor Lui să construiască mici corturi lângă casele lor în timpul acestei sărbători. În general, ele erau făcute din frunze de palmier, iar familia se muta din casă în aceste corturi în timpul sărbătorii.

Primele șapte zile ale sărbătorii ce ținea opt zile, preoții templului din Ierusalim mășăluiau într-o procesiune coborând multe trepte, având largi găleți de apă pe umeri, îndreptându-se spre iazul Siloe din valea Chedrom. Acolo ei își încărcau gălețile cu apă și se întorceau înapoi într-o procesiune solemnă sus pe trepte și în curtea templului unde mii de oameni erau adunați să se închine lui Dumnezeu. Când preoții intrau în curte, oamenii începeau să cânte Psalmii Hallel - cântările ce încep și se termină cu Aleluia (slavă lui Dumnezeu).

Oamenii cântau și se închinau lui Dumnezeu iar preoții turnau apa pe jos. Când apa împroșca pietrele, toți își aduceau aminte cum Dumnezeu a făcut să iasă apa din stâncă atunci când strămoșii lor mureau de sete în pustiu. Ei își aduceau aminte cum Moise a luat toiagul și a lovit piatra după cum poruncise Dumnezeu și cum apa dătătoare de viață s-a revărsat din stâncă.

Tot acest spectacol era pentru a le reaminti israeliților cum Dumnezeu a avut grijă de ei într-un mod divin în timpul celor 40 de ani prin pustiu. Totul era foarte simbolic și mișcător.

Acum în ultima zi, ziua cea mare a sărbătorii, preoții nu au mai făcut o procesiune spre iazul Siloe și nici nu au mai turnat apă pe jos. Și acest lucru era semnificativ, pentru că recunoșteau faptul că Dumnezeu și-a ținut promisiunea față de strămoșii lor. El a avut grijă de ei în pustiu și i-a adus într-o țară unde curge lapte și miere - un pământ bine udat unde nu mai aveau nevoie de apă care să țâșnească în mod miraculos din pietre. Activitățile celei de-a opta zi proclamau că Dumnezeu și-a împlinit promisiunile aducându-i pe israeliți în țara lor.

În această zi, când oamenii erau adunați să se închine lui Dumnezeu - în același timp când apa era turnată pe jos în timpul celor șapte zile ale sărbătorii - Isus s-a ridicat și a strigat către miile de închinători din curte: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.”

Faptul că Isus era în picioare era semnificativ. Conform practicii iudaice, când un rabin învăța, el stătea jos în timp ce studenții lui stăteau în picioare. Faptul că Isus s-a ridicat și a vorbit însemna că El proclama un adevăr important oamenilor. „Dacă însetează cineva”, a strigat El, „să vină la Mine și să bea.”

Isus nu vorbea despre setea fizică sau chiar despre nevoia emoțională a omului pentru dragoste, siguranță sau nevoia de a fi necesar. Mai degrabă, El vorbea despre setea omului pentru Dumnezeu. În adâncul sufletului fiecărui om există o nevoie de nepotolit pentru Dumnezeu. Înăuntrul fiecăruia dintre noi sufletul nostru strigă, dorind o relație mult mai semnificativă cu Dumnezeu. Fără El, noi suntem incompleți.

Poți spune că Dumnezeu ne-a creat cu un gol interior. Natura detestă golul și încearcă să-l umple cu ceva. Dacă nu umplem acest gol cu Dumnezeu, vom încerca să-l umplem cu altceva. Acesta este motivul fundamental din spatele problemelor societății noastre. Omul încearcă să umple acest gol cu experiențe fizice și emoționale în loc să-l umple cu Dumnezeu cel viu. Însă pentru că golul poate fi umplut doar cu Dumnezeu, setea crește din ce în ce mai mult și devine mai disperată.

Doar un singur lucru poate satisface strigătul sufletului uman, și acesta este o relație semnificativă cu Dumnezeu. Dr. Henry Drummond, în cartea sa, *Naturalul și Supranaturalul*, declară că și cea mai mică protoplasmă a omului trage spre Dumnezeu Tatăl. Nevoia, setea și credința în Dumnezeu pare fi codată în ADN-ul nostru.

Inima fiecărei persoane de pe glob simte o adâncă lipsă de împlinire, ideea că mai e de așteptat mult mai mult de la viață. Aceasta este o sete universală ce afectează pe toată lumea. Ai fost construit cu ea; a fost creată în tine. Romani 8:20 ne spune că creatura a fost supusă deșertăciunii de către Însuși Creatorul. Dumnezeu ne-a creat cu acest gol, ca noi să

tindem către El și să găsim o relație plină de semnificație cu El. Este singura cale către împlinire.

Acesta este motivul pentru care Isus a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” Aceasta este esența și inima evangheliei într-o formă foarte abreviată și foarte frumoasă. Isus este răspunsul însetării omului. El este singurul care-ți poate satisface setea de Dumnezeu. El este singurul care poate aduce împlinire și sentimentul de a fi complet. În esență, El zice: „În cea mai adâncă parte a ființei tale ai nevoie de Dumnezeu. Vino la Mine!”

Și ce a spus El că va rezulta din acceptarea acestei oferte? „Cel ce crede în Mine, din inima lui vor curge râuri cu apă vie.” Probabil că Isus făcea referire la Isaia 44:3, unde Dumnezeu a promis „Căci voi turna ape peste cel însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale.”

Textul grec în original de mai sus este mult mai dinamic și mai intens decât traducerea noastră indică. Cuvântul tradus *curge* în greacă este de fapt cuvântul *țâșni*, iar cuvântul tradus *râuri* este cuvântul folosit în limba greacă pentru *torent*. Deci, o mai bună traducere ar fi: „Din lăuntrul ființei lui vor țâșni torente de apă vie.” Traducerea noastră ne-ar face să ne imaginăm o apă curgătoare lină ce se scurge încetișor prin pădure, însă pasajul din limba greacă ilustrează un adevărat potop ce se revărsa precum o cascadă de pe munte. Descrie etapa de vârf a unui râu ce curge cu viteză printr-un defileu. „Vor țâșni torente de apă vie”, zice Isus.

În acest moment, Ioan pleacă de la cuvintele Mântuitorului pentru a comenta: „Spunea aceste lucruri despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7:39). Evanghelistul clarifică aici faptul că Isus a zis că Duhul va fi ca un torent de apă vie ce se va revărsa din viețile credincioșilor în Cristos.

Eliberat pentru Slujire

Așadar, de ce este acest lucru important? De ce este crucial să realizezi că Duhul vrea să se reverse din tine ca un torent ce țâșnește, și nu ca un pârau liniștit ce de-abia dacă bolborosește?

Este glorios că Duhul lui Dumnezeu ne binecuvântează cu bucurie, frumusețe și o profundă conștientă de Dumnezeu, însă Domnul nu este niciodată mulțumit cu o lucrare subiectivă a Duhului în noi. El nu a intenționat niciodată ca Duhul să fie ținut în noi cu dopul pus ca să ne binecuvânteze. Obiectivul Lui este ca întotdeauna noi să fim instrumente prin care Duhul Sfânt poate curge către lumea nevoiașă din jurul nostru. Este crucial pentru slujirea noastră față de Dumnezeu ca Duhul să fie eliberat ca un torent puternic, țîșnitor.

Acum mulți ani, la o conferință, am auzit un vorbitor declarând că cea mai mare capacitate a omului nu este să fie un vas ce-L conține pe Dumnezeu, ci, mai degrabă, este capacitatea de a fi un vas prin care Dumnezeu poate fi turnat lumii din jurul nostru. Aceasta este adevărata slavă!

Lucrarea finală a Duhului nu este doar transformarea, schimbarea și împuternicirea noastră ca noi să fim binecuvântați. Ci lucrarea Lui finală este împuternicirea noastră pentru a sluji, pentru a deveni eficienți în a-L duce pe Isus Cristos altora. Duhul lui Dumnezeu vrea să ne folosească pentru a aduce dragostea lui Dumnezeu altora. El vrea ca Duhul Lui să curgă precum un torent de apă vie din viața noastră în viețile celor care încă au nevoie să-și astâmpere setea la fântâna lui Dumnezeu.

Cartea Faptele Apostolilor este istorisirea lucrurilor ce au loc când Duhul lui Dumnezeu curge într-o putere dinamică din viețile credincioșilor. Prin ungerea și puterea Duhului, Petru a propovăduit și a adus mărturie învierii lui Isus Cristos din morți - și vina le-a strâns inimile a 3000 de oameni, și ei toți și-au dedicat viețile lui Isus Cristos.

Când Duhul se revărsa într-o putere dinamică din viețile credincioșilor, comunități întregi sunt schimbate. Lumea se întoarce la normal. Când apostolii au venit în cetatea Tesalonic, unii cetățeni alarmați au alergat la judecători și au zis: „Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici” (Faptele Apostolilor 17:6). Evaluarea lor era greșită. Lumea este cu susul în jos; apostolii o întorceau la normal. Aceasta se întâmplă când Duhul lui Dumnezeu începe să curgă din viețile credincioșilor supuși.

Noi nu suntem chemați diar să fim un vas ce conține Duhul lui Dumnezeu, ci să devenim un canal prin care Duhul se poate revărsa la lumea însetată din jurul nostru.

Un Toront de Dragoste

Pe măsură ce Duhul se revărsa din viețile noastre, ce este acel lucru ce se revărsa? Ce ar trebui să fie manifestat?

Pavel a răspuns acestei întrebări zicând: „roada Duhului este dragostea” (Galateni 5:22). Când o persoană este umplută de Duhul, din ea se revărsa dragostea divină. Dragostea lui Dumnezeu ar trebui să se reverse din viețile noastre ca un torent puternic de apă vie.

Grecii aveau câteva cuvinte pentru dragoste. Unul vorbea de dragostea fizică, altul de dragostea emoțională, iar altul de dragostea spirituală. În engleză, singurul nostru cuvânt trebuie să acopere totul. Îl folosim pentru a descrie afecțiunea noastră pentru nepoții noștri și plăcerea noastră pentru alune. Iubesc și alunele și pe nepoții mei, dar trebuie să credeți că vorbesc de două feluri de dragoste. Aș putea trăi fără alune; dar nu aș putea trăi fără soția mea, copiii sau nepoții mei.

Cuvântul grecesc pentru dragoste în familie era *storge*. *Phile* de obicei descria dragostea între prieteni, în timp ce dragostea în tărâmul fizic era *eros*. Însă există o dragoste ce le depășește pe toate acestea. Pentru a descrie cea mai profundă dragoste, Noul Testament a trebuit să ia un cuvânt puțin folosit și să-i dea o nouă semnificație. A folosit acest cuvânt pentru a defini o dimensiune a dragostei ce nu poate fi găsită fără Cristos și Duhul Sfânt. Acest cuvânt descrie dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi, dragostea pe care Dumnezeu o pune în inimile noastre, dragostea pe care, prin Duhul Sfânt, o avem unii pentru alții. Descrie dragostea ce se revarsă din viața noastră când suntem umpluți cu Duhul Sfânt. Este cuvântul *agape*.

De fiecare dată când adaugi un nou cuvânt în vocabular, este necesar să definești acel cuvânt, pentru ca oamenii să știe despre ce vorbești. Astfel, *agape* este definit pentru noi în două locuri în Noul Testament.

În I Corinteni 13:4, Pavel ne spune că „Agape este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate.” Nu numai că este îndelung răbdătoare, dar este și plină de bunătate după ce a suferit vreme îndelungată. De multe ori zicem: „Am tot îndurat până mi-a ajuns până aici, și voi avea eu grijă.” Aceasta nu este agape. După ce agape a tot îndurat, este încă plină de bunătate.

Agape nu pizmuieste. Nu se laudă, nu se umflă de mândrie. Ești tu invidios? Te lauzi? Te umfli de mândrie? Dacă da, atunci nu ai roada Duhului lui Dumnezeu înflorind în viața ta.

Agape nu se poartă necuviincios. Nu se mânie, nu se gândește la rău. Agape nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr. Agape acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Agape nu va pieri niciodată.

Aceasta este definiția lui Pavel pentru agape. Aceasta este felul de dragoste care Dumnezeu vrea să se reverse din viața ta ca un râu de apă vie. Aceasta este felul de dragoste care va aduce mărturie lumii că într-adevăr ești copilul lui Dumnezeu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste - agape - unii pentru alții (vezi Ioan 13:35).

Dacă ai înlocui de fiecare dată cuvântul agape din acest pasaj cu numele lui Isus, vei observa că pasajul curge ușor. Isus a fost îndelung răbdător și plin de bunătate. Isus nu a pizmit, nu S-a lăudat, nu S-a comportat necuviincios. El a crezut totul, a nădăjduit totul, a suferit totul. Isus nu a eșuat. Vedeți, textul curge lin.

Acum, încearcă să-ți pui propriul nume în locul lui agape. Cât de departe poți ajunge înainte să înghiți în sec? „Chuck este îndelung răbdător și plin de bunătate.” Cât de departe trebuie să mergi? Și totuși, aceasta este ceea ce Duhul dorește pentru fiecare dintre noi.

În Galateni 5:22,23, Pavel ne dă încă o definiție pentru agape. El începe: „Roada Duhului este agape,” apoi înșiruie încă opt termeni: bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. De multe ori am auzit oameni zicând că există nouă

roade ale Duhului, însă nu aceasta a scris Pavel. El a scris că roada (singular) Duhului este agape. Ceilalți opt termeni doar arată un aspect diferit al dragostei.

Dar „bucuria”? Conștiența dragostei - agape - este bucuria. Când dragostea lui Dumnezeu îți umple inima și se revarsă din tine, conștiența stării tale aduce o bucurie nespusă. Biblia folosește termenul bucurie nespusă pentru a descrie ce este de nedescris. Acesta este efectul dragostei - agape.

Dar „pacea”? Aceasta este natura dragostei. Când dragostea agape îți caracterizează viața, te bucuri de o dragoste profundă. Nu ești îngrijorat de ce zice Betty despre tine sau despre ce face acel grup acolo. Ai o pace profundă dată de agape din inima ta.

„Îndelung răbdătoare” este atitudinea dragostei. Spune: „A, lasă-i să o ia înainte. Ce diferență o să facă?” Este răbdătoare. Am un câine care este mai îndelung răbdător decât mulți oameni pe care i-am întâlnit. Nepoții mei vin la noi și se adună peste el, îl trag de urechi și de coadă, dar el primește toate acestea. Este îndelung răbdător. Îmi admir câinele. Mi-aș dori ca mai mulți oameni să fie ca el.

„Blândețea” sau „bunătatea” este un alt aspect al naturii dragostei. Este un motiv pentru care Mântuitorul nostru mai este numit „blândul Isus”. El era umplut de Duhul și agape se revărsa din adâncul ființei Lui și cu blândețe atingea pe fiecare persoană pe care o întâlnea.

„Facerea de bine” este efectul dragostei. Eu cred că dragostea este cel mai înalt motiv pentru facerea de bine. Crescând, am fost ispitit la multe rele: am fost ispitit să fumez ca prietenii mei, să vorbesc vulgar, să iau ce nu-mi aparținea. Dar nu am făcut nici una din aceste lucruri - și asta nu pentru că nu am avut ocazia! Știam că dacă mama ar fi aflat ce făcusem, i-ar fi frânt inima. Dragostea mea pentru mama și dragostea ei pentru mine era legătura puternică ce m-a ținut departe de probleme. Dragostea reciprocă a fost un factor important în a mă ține pur și pe calea cea dreaptă.

„Credicioșia” este rezultatul dragostei lui Dumnezeu în viața mea. Dragostea Lui creează încrederea pe care altfel nu aș avea-o. Devin cineva cu adevărat de încredere.

„Smerenia” este conduita dragostei. Cum a zis și Pavel, nu vă lăudați. Nu-și caută calea proprie.

„Înfrânarea poftelor” sau „cumpătarea” este valva de siguranță a dragostei. Nu este extremă, ci se menține sub control. Cei ce sunt umpluți cu dragostea agape nu-și dau frâu liber și nu sunt înghițiți de vreo feroare necuviincioasă.

Agape este felul de dragoste pe care Duhul îl produce în viața ta. Fiecare din aceste opt trăsături ale dragostei ar trebui să servească drept oglindă

înaintea ta. Citind aceste cuvinte, tu spui: „Da, ăsta-s eu,” sau „Hopa, l-am ratat pe acesta.”

Dovada autentică a Duhului Sfânt în viața ta este dragostea agape. Așa de multe ori oamenii se uită după dovezi ale Duhului Sfânt în tărâmul vorbirii în limbi sau în cuvintele proorociei sau în cuvintele cunoașterii. Dar dacă aceste lucruri sunt făcute fără dragoste, ele nu aduc nici un folos. Fără agape, orice altă manifestare a Duhului devine invalidă. Chiar dacă vorbești în limbi, dacă nu ai agape, nu este mai semnificativ decât dacă ai lua capacele setului pentru cina Domnului și le-ai pocni unul în celălalt.

Singurul lucru pe care trebuie să-l căutăm mai mult decât orice altceva - mai mult decât orice altă manifestare a Duhului Sfânt - este ca această dragoste agape să țâșnească din viețile noastre și să-i atingă pe alții în numele lui Isus. Roada Duhului este dragostea.

Ce Curge din Viața Ta?

Ca și credincioși, noi ne bucurăm de un privilegiu uriaș de a avea Duhul Sfânt locuind în noi. Cunoaștem slava de a avea trupurile noastre drept templu al Duhului Sfânt. Vedem lucrarea minunată a Duhului Sfânt în viețile noastre pe măsură ce El ne transformă din ce în ce mai mult după chipul lui Isus.

Dar această revărsare a Duhului din viețile noastre este ceva diferit. „Din adâncul ființei voastre vor țâșni torente de apă vie”, ne-a promis Isus.

Nu-mi pasă cum numești acest lucru: botezul Duhului Sfânt, darul Duhului Sfânt, umplerea Duhului Sfânt. Nu contează ce terminologie alegi. Realitatea ce stă la bază contează.

Întrebările mele pentru tine sunt: „Sunt acestea descrieri ale lucrurilor din viața ta? Este aceasta descrierea relației tale cu Duhul Sfânt? Poți spune: „Da, slavă lui Dumnezeu, există o revărsare din viața mea ca un torent de dragoste și putere drept rezultat al Duhului ce se revarsă în viața mea.” Întrebarea nu este: Ești botezat sau umplut sau ai darul Duhului Sfânt? Întrebarea este: Țâșnesc torente de apă vie din viața ta?

Dacă acest lucru nu descrie relația ta cu Duhul Sfânt, atunci pot să îți sugerez că Dumnezeu are mai multe pentru tine decât ai experimentat până acum? Și n-ar trebui să-ți dorești tot ce are Dumnezeu pentru tine? Nu ar trebui să cauți promisiunea lui Dumnezeu - o viață ce abundă de puterea și dragostea Duhului Sfânt?

Eu unul, am nevoie și doresc tot ajutorul pe care-l pot găsi și toate resursele pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru mine. Cum Pavel s-a rugat pentru corinteni ca să nu ducă lipsa nici unui dar spiritual, aceeași este și ruga mea pentru tine. Nu alege să te mulțumești cum mai puțin decât Dumnezeu vrea să faci în viața ta.

Îngăduie dinamicii puternice a Duhului să fie eliberată în viața ta. Îngăduie-I Lui să atingă familia ta prin tine, să atingă vecinii tăi, să-i atingă pe colegii tăi de muncă, să-i atingă pe toți cei cu care intri în contact. Atunci vei vedea dragostea lui Dumnezeu curgând din viața ta, oferind apă vie pentru a potoli setea puternică a acestei lumi uscate din punct de vedere spiritual.

EPILOG: Experiența Finală

Găsesc fascinant faptul că unii filozofi moderni discută despre ceea ce ei numesc „experiența finală.” Cu toate că ideea generală a experienței maxime poate fi descrise, o experiență finală anume este mai presus de cuvinte. Este o experiență mai presus decât orice experiență a cunoscut cineva vreodată, și nu există nici un vocabular ce o poate descrie. Cuvintele dau greș pur și simplu.

Imaginează-ți că mâine ai intra în grupul unor prieteni filozofici și le-ai spune: „Azi-noapte s-a întâmplat. Am primit experiența finală.” Dacă te întreabă: „Spune-ne despre ea,” vei ști că sunt ignoranți. Nu poți descrie experiența finală pentru că este experiența maximă și nici un vocabular nu o poate articula.

Unul din filozofii implicați în aceste discuții era Julian Huxley. El credea că experiența finală ar putea fi moartea fiind drogat cu LSD, astfel că a trecut să-și testeze teoria. A fost înregistrat mort în urma drogării cu LSD, însă nu ne-a putut spune despre experiența lui. Fără îndoială, a fost experiența finală pentru el (ori cel puțin a fost ultima). Atât de mulți studenți s-au sinucis ca răspuns la teoria lui Huxley, încât profesorii din întreaga Germanie au trebuit să-și asigure studenții că nimeni nu știa cu siguranță că într-adevăr sinuciderea era experiența finală.

Articolul Autentic

Acei dintre noi care am fost născuți din nou și umpluți cu Duhul știm că viața creștină este într-adevăr experiența finală. Și totuși este greu de descris unei persoane care nu are nici o înțelegere spirituală. Biblia spune: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (I Corinteni 2:14).

E ca și cum ai încerca să-i povestești unui surd frumusețea unei simfonii. Lui îi lipsesc capacitățile cu care se poate bucura de muzică. Sau încerci să-i explici unui orb culorile strălucitoare ale apusului într-o zi parțial noroasă. Cuvintele sunt inadecvate.

La fel este și cu omul firesc - lui îi lipsesc capacitățile cu care să înțeleagă și să aprecieze lucrurile Duhului. De aceea avem dificultăți în a le exprima necredincioșilor bucuria și pacea ce ni s-a dat. Nimic din experiența lor nu se apropie de ele; nu au nici un fundament pe baza căruia să înțeleagă lucrurile Duhului. De fapt, lucrurile spirituale sunt prostii pentru ei. Se uită la tine și se scarprină-n cap zicând: „Nu înțeleg. E ciudat. Se duce de colo-colo zâmbind când ei i-au luat mașina. Uite, îi tractează mașina chiar acum - și el doar zâmbește. E nebun.”

Nu, nu nebun. Și nici idiot. Este doar o persoană care s-a născut în familia lui Dumnezeu și care umblă în plinătatea Duhului, nu mai trebuie să se îngrijoreze de mașini de acum încolo. De ce să te agiți pentru mașini, când întreg universul și tot ce este în el sunt parte a moștenirii tale? De ce să te superi când Duhul Dumnezeului celui viu locuiește în tine pentru totdeauna? De ce să-ți fie teamă când ești un copil preaiubit al Regelui regilor și al Domnului domnilor?

Da, viața creștină este într-adevăr experiența finală. Însă este doar pentru cei ce îngăduie lui Dumnezeu să domnească liber în viețile lor. Este numai pentru cei ce-L invită pe Dumnezeu să facă tot ce vrea El pentru ei. Este doar pentru cei ce spun nu firii și da Duhului. Este experiența finală doar pentru cei ce îngăduie lui Dumnezeu să aducă multă roadă în viețile lor.

Roada Vine prin Relație

Roada este produsul natural al relației. Isus a zis: „Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:1,2). Dumnezeu nu se uită după lucrările firii noastre. Dumnezeu vrea roada care izvorăște din viețile noastre datorită relației noastre vitale cu El.

Lucrul glorios despre fruct este că nu trebuie să se forțeze sau să exercite mult efort pentru a exista. Tot ce trebuie să facă este să rămână atașat de viță. Atât timp cât este în relație, produce roadă. O mlădiță tăiată de vie va muri.

Cu mulți ani în urmă conduceam o tabără de vară în Williams, Arizona. În fața sălii de mese era un clopot mare iar lângă el creștea un măr cu mere verzi. Problema mea era că aveam tabăra mereu în iulie și august, însă merele nu erau niciodată coapte până atunci. Și totuși, păreau atât de delicioase.

Într-o dimineață am tăiat o creangă ce avea câteva mere pe ea. Am luat creanga la o sesiune și am început să le descriu copiilor cum m-am hotărât să iau această creangă acasă, astfel ca atunci când se coc merele, mă voi putea bucura de ele. Copiii au râs și au strigat: „Merele acelea nu se vor coace niciodată!”

„Ce vrei să spui că nu se vor coace?” am întrebat eu. „Uită-te la ele! Arată bine! A, și de-abia aștept să vine septembrie când se vor coace. Poate voi face chiar o plăcintă de mere.”

„Merele acelea nu se vor coace niciodată!” au chicotit ei.

„Ba bineînțeles că se vor coace,” am răspuns eu.

„Ba nu, prostule!” au râs ei. „Ai tăiat creanga.”

Așa este. Chiar și copilașii știu când o creangă este ruptă de sursa ei de viață, nu va mai produce roadă.

La fel este și în viața ta spirituală. Nu te vei dezvolta niciodată dacă ești tăiat de la viața Duhului. Așa cum creanga își trage hrana și energia de la măr, tot așa și tu de la Duhul. Prin Duhul Sfânt curge viața lui Dumnezeu prin tine. În tărâmul Duhului intri tu în contact cu Dumnezeu.

C.H. Spurgeon, un mare predicator britanic al secolului trecut știa acest lucru bine. El a fost cel ce a spus:

Fraților, eu cred că ori de câte ori biserica este în declin, unul din cele mai eficace moduri pentru a o trezi este să predici mult adevăr referitor la Duhul Sfânt. În definitiv, nu este El chiar suflarea bisericii? Acolo unde este Duhul lui Dumnezeu, este și putere. Dacă Duhul lui Dumnezeu este închis, atunci vitalitatea cucerniciei începe să scadă iar noi ne vom vorbi de rău. Să ne întoarcem la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu strigând: „Înviorează-mă pe calea Ta.”

Dacă observăm cu mâhnire că vreo biserică se răcește, să fie rugăciunea noastră ca Duhul Sfânt să lucreze plin de har spre trezirea ei. Haideți să ne întoarcem la Domnul. Haideți să căutăm încă o dată să fim botezați cu Duhul Sfânt și foc și vom vedea din nou lucrările minunate ale Domnului. El așează înaintea noastră o ușă deschisă și este vina noastră dacă nu intrăm.

Spurgeon are dreptate. Dacă nu intrăm, este vina noastră. Dumnezeu ne invită înlăuntru. El a pregătit tot ce avem nevoie pentru viață și cucernicie. El a încărcat masa cu bucățile delicioase de tot felul - fiecare bucată aleasă cu grijă și dragoste de propriul Lui ochi discriminatoriu.

Copil al lui Dumnezeu, intră. Experiența finală te așteaptă. Ce dacă nu le poți explica pe-ndelete celor de afară! Ideea nu este să explici, ci să te bucuri de ea.

Este loc la masa Lui pentru toți!

Note

CAPITOLUL 11

Parte din scepticismul din ziua de azi este din păcate, bine întemeiat. Multe escrocherii înconjoară afirmațiile moderne de vindecare divină. Când o persoană bolnavă este în faza terminală, când doctorii nu mai au speranță și spun: „Nu mai putem face nimic. Cel drag vouă mai are poate 30 de zile de trăit...” ne simțim atât de disperați, încât ne apucăm și de un pai. Oameni inteligenți ce doresc cu disperare să prelungească viața celui drag lor, vor încerca totul și vor căuta pe oricine care oferă speranță. De prea multe ori întâlnirile în care sunt vindecați oamenii nu sunt nimic altceva decât escrocherii. Aceste fraude profită de dorința disperată a oamenilor să-i vadă pe cei dragi mergând încă o dată și vindecați, cu o sănătate perfectă.

CAPITOLUL 12

1. Este interesant cum criticii Bibliei încearcă să explice această minune. Ei spun că în realitate nu era Marea Roșie, ci marea trestiiilor, care are doar aproape un metru adâncime. Deseori bate un vânt puternic dinspre est ce lasă un culoar prin care poți trece. Ei susțin că după o asemenea întâmplare, s-a făcut un culoar pentru Moise și copiii lui Israel să treacă. Așadar nu este chiar un eveniment supranatural. Totuși, această versiune a lor cere ca armata faraonului Egiptului să se fi înecat în nici un metru de apă! Acum te întreb, care minune ar fi mai mare?

CAPITOLUL 13

O regulă în ce privește proorocirea pare a se aplica doar femeilor bisericii din Corint. Pavel i-a instruit: „Dacă o femeie se roagă sau proorocește cu capul descoperit, ea nu-l cinstește pe bărbatul ei.” El a sugerat ca femeile să-și acopere capul. Dar apoi a zis că această regulă nu se aplică în toate bisericile, astfel că se pare că se confrunta cu o situație locală în Corint. La acest moment, Pavel vorbea despre scara ierarhică - cum soția este supusă soțului, bărbatul este supus Domnului, iar Domnul este supus Tatălui.

Corint, un aglomerat port la mare și plin de marinari, era un oraș extrem de rău, asociat cu o totală depravare. Era cunoscut pentru chefuri, beție și petreceri. Să spui că o persoană locuia în Corint, însemna că acea persoană era depravată.

În vârful dealului deasupra cetății Corint se afla un templu uriaș al Afroditei, zeița feminină a dragostei. Seara, mii de preotese ale Afroditei - toate prostituate - coborau în oraș. Pentru a se identifica drept preotese, nu purtau văl pe cap. În consecință, o femeie cu capul descoperit din Corint era considerată prostituată.

Având acest lucru în vedere, probabil de aceea Pavel a zis că dacă o femeie se ruga sau proorocea cu capul descoperit, îl necinstea pe bărbatul ei: „Orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit, își

necinstește capul ei” (I Corinteni 11:5). Această regulă se aplica doar femeilor din Corint, care exercitau public darul proorociei în biserică. Însă, pentru că sfatul era limitat doar pentru Corint, Pavel a adăugat: „noi n-avem un astfel de obicei, nici bisericile lui Dumnezeu” (11:16).

CAPITOLUL 15

Unii argumentează că ultimele doisprezece versete din evanghelia după Marcu sunt falsuri și nu ar trebui considerate parte din evanghelia lui. Acești savați susțin acest lucru pentru că aceste versete nu apar în copiile a două dintre cele mai vechi manuscrise pe care le avem - Codexul de la Sinai și Codexul Alexandrin, care ambele aparțin familiei Alexandrine de manuscrise și datate între 420-460 după Cristos - ele trebuie că au fost introduse de un copiator mai târziu.

Totuși este interesant să observăm câțiva părinți ai bisericii primare (cum ar fi Iranaeus, care a trăit între 140-202 după Cristos și Hippolytus, care a trăit între 170-235 după Cristos) au citat din ultimele versete ale evangheliei lui Marcu. Asemenea dovadă pozitivă sugerează că această porțiune din Marcu era inclusă în manuscrisul original, însă a fost ștearsă mai târziu din Codexul din Sinai și din Codexul Alexandrin.

2. Am putea adăuga un al patrulea scop pentru vorbirea în limbi, după cum este dat în I Corinteni 14:22: „un semn pentru cei necredincioși”. Însă nu se știe sigur la ce se referă Pavel aici. Acesta este un pasaj dificil pentru că pare a se contrazice în context: „Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Este dificil pentru că în versetul 23 Pavel a zis: „Deci, dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?”

Acest pasaj pare a fi total contradictoriu. Mai întâi ne spune că limbile sunt ca un semn pentru cei necredincioși, apoi spune că dacă biserica se adună și un necredincios intră și ne aude pe toți vorbind în limbi, ne-ar numi nebuni. Deci dacă este un semn pentru cei necredincioși, atunci este un semn că suntem nebuni! Aceasta este problema. Sunt patru moduri de bază prin care putem trata această problemă.

A. Canonul britanic J.B. Philips, care a tradus Noul Testament în engleza modernă conversațională, și-a luat libertatea de a schimba versetul 22 astfel: „Aceasta înseamnă că limbile sunt un semn al puterii lui Dumnezeu, nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.” El a schimbat textul (lucru pe care-l explică într-o notă la subsol). El s-a simțit dator să concluzioneze din sensul următoarelor trei versete că ba a fost o greșeală a lui Pavel, ba mai degrabă o greșeală a celui care a copiat textul. Schimbând traducerea, el a înlăturat contradicția aparentă. Însă nu sunt sigur că el este corect, sau că este singurul mod de interpretare a textului.

B. Contextul pasajului este proorocia lui Isaia, unde Dumnezeu a spus că El va vorbi poporului Lui prin buze bâlbâite și prin alte limbi, și cu toate acestea, ei tot nu vor crede. Așadar, darul vorbirii în limbi era nu semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. În această interpretare, semnul pentru necredincioși nu este să-i aducă la credință, ci să semnaleze judecata lui Dumnezeu asupra lor.

C. Unii vorbesc despre semnul vorbirii în limbi versus limba curată. În acest caz, darul vorbirii în limbi este un semn pentru cei necredincioși, ca și în Faptele Apostolilor 2, unde Duhul Sfânt S-a pogorât mai întâi peste biserică. Acești evrei credeau în Dumnezeu, dar nu credeau în Isus Cristos. Când i-au auzit pe ucenici vorbind în diferite dialecte despre minunatele lucrări ale lui Dumnezeu, mulți au fost convingși de vina păcatului lor de către Duhul Sfânt și cam 3000 dintre ei au fost adăugați bisericii în acea zi. Vorbirea în limbi și mesajul lui Petru i-a adus la mântuire în Ziua Cincizecimii.

D. Totuși unii învață că vorbirea în limbi este dovada cea mai importantă a botezului cu Duhul Sfânt. Cei ce acceptă această învățătură nu cred că au fost umpluți sau botezați cu Duhul Sfânt până nu au vorbit în limbi. Astfel, limbile devin un semn pentru cei necredincioși care nu cred că au fost umpluți cu Duhul până nu au vorbit în limbi, nu pentru cei care nu cred în Isus Cristos.

Așadar, care părere este corectă? Nu te poți opri la una și zice: „Aceasta este părerea absolută.” Sunt prea multe posibilități și o largă varietate de alegeri. Nu toate pot fi corecte, bineînțeles, și probabil că nici una nu este. Nu avem răspunsul definitiv al lui Dumnezeu aici.

3. Doar de la începutul secolului, când a avut loc o trezire a lucrării Duhului Sfânt în biserică (nașterea mișcării pentecostale cu darurile Duhului Sfânt, cum ar fi vorbirea în limbi), au început anumiți fundamentalisti (care neagă validitatea lucrării supranaturale a Duhului astăzi) să interpreteze „ce este desăvârșit” (I Corinteni 13:10) să semnifice „întregul canon al Scripturii”. Până la acea dată, expresia a fost întotdeauna înțelesă ca referire la a doua venire a lui Cristos.

În conformitate cu această nouă interpretare, după ce Ioan scrisese Apocalipsa și canonul era complet, darurile Duhului nu mai erau necesare, nu mai era nevoie de ele. Darurile cuvântului de cunoaștere sau proorocia sau vorbirea în limbi au fost eliminate pentru că biserica nu mai avea nevoie de asemenea descoperiri supranaturale. Biserica avea Cuvântul lui Dumnezeu complet și nu mai avea nevoie de „daruri ca semn”.

Pentru a-și susține acest argument, ei indică faptul că „desăvârșit” din „ce este desăvârșit” este la genul neutru în limba greacă, și aceasta trebuie să fie referire la Cuvânt și nu la Isus și la a doua venire a Lui.

Haideți să examinăm argumentele.

În primul rând, o asemenea învățătură implică ideea că limbile au fost folosite ca unealtă în biserica primară - o credință pe care Biblia nu o confirmă. După cum indică și Pavel în I Corinteni 14, vorbirea în limbi este un dar folosit de credincioși pentru a-i ajuta să comunice închinarea, lauda, mulțumirea și rugăciunea la adresa lui Dumnezeu. Nu a fost niciodată folosit ca mijloc de împărtășire sau învățare a evangheliei.

În al doilea rând, ar trebui observat faptul că oamenii de știință ce studiază Biblia întotdeauna au înțeles din context că „ce este desăvârșit” este referire la a doua venire a lui Isus Cristos. Dacă verificați Lexiconul Noului Testament în limba greacă a lui Thayer sau comentariul corintin al lui G.Campbell Morgan, veți descoperi că sfinții bisericii mai vechi întotdeauna au înțeles I Corinteni 13:10 ca referire la a doua venire a lui Isus Cristos. Când El va reveni, aceste lucruri care sunt în parte se vor sfârși. La acel moment vom cunoaște tot așa cum noi suntem cunoscuți. Atunci Îl vom vedea pe Isus față-n față, nu șters, ca într-o oglindă.

Pentru a verifica această interpretare, am putea întreba: „Cunoaștem noi, așa cum suntem cunoscuți, în acest moment? Eu știu că nu cunosc, și nu am întâlnit niciodată pe nimeni care cunoștea. Îl vedem noi pe Isus față-n față și nu ca într-o oglindă? Petru nu a văzut și nici cititorii lui („cu toate că acum nu-L vedeți” I Petru 1:8); nici Ioan nu a văzut, dar a spus când o vom face, vom fi ca El (I Ioan 3:2). Nimeni nu se îndoiește de faptul că nu sunt ca El - cel puțin nu încă. Ceea ce înseamnă că nu-L pot vedea față în față. Ceea ce înseamnă că „ce este desăvârșit” nu se poate să fi ajuns. Ceea ce înseamnă că „ce este desăvârșit” nu se poate referi la canonul complet al Scripturii.

În al treilea rând, argumentul că „desăvârșit” este la genul neutru și astfel se referă la Cuvânt și nu la Isus, e foarte slab. Este bine știut că „duhul” (ca în Duhul Sfânt) este întotdeauna la neutru. Și totuși noi știm că Duhul Sfânt e a treia persoană a trinității. În același fel, cuvântul „desăvârșit” se poate referi la a doua venire a lui Isus fără să-l compromită persoana Sa.

[Unii critici pun laolaltă „ce este desăvârșit” cu expresia lui Iacov „legea desăvârșită a slobozeniei” (Iacov 1:25) și concluzionează că ambele expresii se referă la Scriptură. Este adevărat că traducerea din ambele versete pentru cuvântul „desăvârșit” este termenul grec *teleiom*, și că versetul din Iacov se referă la Scriptură, acest lucru nu dovedește nimic, totuși. Același cuvânt (*teleion*) este folosit pentru a-L descrie pe Dumnezeu Însuși (Matei 5:48); voia lui Dumnezeu (Romani 12:2); lucrarea răbdării (Iacov 1:4); creștinii maturi (Efeseni 4:13) și multe alte lucruri. Este un lucru arbitrar să împerechezi cele două versete Iacov 1:25 și I Corinteni 13:10 doar pentru că același termen apare în ambele cazuri. Acesta nu este deloc un argument.]

Eu sunt convins că observând contextul pasajului I Corinteni 13:10, acesta face ca opinia tradițională să fie singura interpretare adecvată. „Ce este desăvârșit” se poate referi numai la momentul celei de-a doua veniri a Domnului nostru. Să încerci să o faci să semnifice altceva, interpretarea

trebuie forțată de la ceea ce este clar și evident. Regula generală este că semnificația evidentă este de obicei semnificația corectă.

CAPITOLUL 16

1. Evenimentele înregistrate în Faptele Apostolilor 2 nu pot fi considerate un raport al darului tâlmăcirii limbilor, pentru cel puțin două motive. Mai întâi, cei ce i-au auzit pe ucenici „vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (versetul 11), nu erau încă credincioși. Darurile Duhului, bineînțeles, sunt date doar credincioșilor - membri ai trupului lui Cristos. În al doilea rând, după cum este înregistrat, oamenii care au înțeles rostirile ucenicilor în limbi nu au declarat niciodată interpretările lor nimănui. Ei au înțeles ce s-a spus, însă au ținut pentru ei.

CAPITOLUL 18

1. Mulți oameni sunt dăruți și ca învățători, și ca evangheliști. În mișcarea Capela Calvarului, mă gândesc la Greg Laurie, Mike MacIntosh și Raul Ries. Acești bărbați nu numai că au lucrarea de învățare, dar ei sunt și evangheliști. Ca învățători, acești oameni au o inimă de păstor. Și prin păstoria congregației lor, ei câștigă mai multă cunoaștere despre ce ar trebui să fie și să facă evanghelizarea.

CAPITOLUL 21

1. Episcopul era un supraveghetor, un conducător sau guvernator în trupul lui Cristos. Cuvântul „episcop” vine de la termenul grec *episcopo*. Biserica episcopaliană își trage numele din acest termen și urmează aceeași formă de guvernare. De asemenea, Pavel a vorbit de „presbiteri”. Cuvântul grec este *presbuteros*; de unde avem cuvântul presbiterieni - numiți așa datorită faptului că forma lor de guvernare este conducerea printr-un comitet de presbiteri.

CAPITOLUL 23

1. J.Gilchrist Lawson, *Experiențe mai Profunde ale Creștinilor Renumiți*, (1911), 248.
2. Expresia „umplut cu Duhul Sfânt” în Faptele Apostolilor pare a fi folosită împreună cu expresia „botezul Duhului Sfânt.”
3. Unii savanți greci spun că expresia ar trebui tradusă „Ați primit Duhul Sfânt când ați crezut” mai degrabă decât „de când ați crezut”. Însă nu contează cum o traduci. În ambele cazuri, ea are aceeași însemnătate.

Adică, primirea Duhului Sfânt este ulterioară credinței; cineva poate crede fără să fi primit umplerea sau botezul Duhului Sfânt. Oricum s-ar traduce expresia, în limba engleză are aceeași influență. Acest botez sau umplere are loc după ce crezi.